

ความหวังในพระธรรมสุดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ณัฐพงศ์ ศรีวิชัย

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์
วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2565

ความหวังในพระธรรมสุดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ณัฐพงศ์ ศรีวิชัย

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์
วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2565

ชื่อเรื่อง: ความหวังในพระธรรมสดุดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย
ผู้จัดทำ: นายณัฐพงษ์ ศรีวิชัย
ชื่อปริญญา: ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (คริสต์ศาสนศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา: ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก
วันที่อนุมัติ: 31 มกราคม พ.ศ. 2565
สถาบัน: มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ:

1. _____ ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์)
2. _____ กรรมการ
(ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.สาธน์ญ บุนยเกียรติ)
3. _____ กรรมการ
(ศาสนาจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก)
4. _____ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกุณี เกรียงชัยพร)

สงวนลิขสิทธิ์ © นายณัฐพงศ์ ศรีวิชัย
มหาวิทยาลัยพายัพ ปี 2565

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระหัวข้อ “ความหวังในพระธรรมสตุติสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย” ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ศาสตราจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เพิร์ก ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ ชี้แนะในการศึกษาค้นคว้า วิจัยจัดทำการค้นคว้าอิสระตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ อีกทั้งอาจารย์อริชฐานเพื่อเสมอ เป็นกำลังใจให้ คอยรับฟังทุกปัญหาเรื่องราวที่นำมาปรึกษาและแบ่งปัน ทั้งยังเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตและการรับใช้พระเจ้า

ขอกราบขอบพระคุณคณบดี คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ให้ความรู้ ความช่วยเหลือ และสนับสนุนด้านการให้ความรู้ต่างๆ ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบการศึกษา

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ภรรยา ครอบครัวคริสตจักรสุริยศรีรังษี ที่สนับสนุนข้าพเจ้าด้วยความรัก ให้กำลังใจ และคำอธิษฐานเพื่อทุกครั้งที่ต้องการกำลังใจ อีกทั้งช่วยเสริมสร้างข้าพเจ้าผ่านงานอภิบาลคริสตจักรและมีโอกาสใช้พระคัมภีร์สตุติในการสร้างความหวังในการทำพันธกิจที่คริสตจักรด้วย

ขอบพระคุณพระเจ้าที่ประทานโอกาสและสติปัญญาในการศึกษาเล่าเรียนอีกทั้งขอบพระคุณ ผป.นพ.มาโนช เล้าวงศ์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลแมคคอร์มิค กรรมการอำนวยการ กรรมการบริหาร ภายในของโรงพยาบาลแมคคอร์มิค ในการอนุมัติทุนการศึกษาและเวลาในการลาเรียนช่วงวันอังคาร ถึงพฤหัสบดีในระดับปริญญาโทในครั้งนี้จนจบหลักสูตร

ขอขอบคุณอาจารย์รังสิมา คำแสน บรรณารักษ์ห้องสมุดดิโวลล์ มหาวิทยาลัยพายัพ ที่คอยช่วยเหลือด้านการค้นคว้าหนังสือแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการทบทวนวรรณกรรมในวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์เนติ คูโชติกุล ที่ได้ให้คำแนะนำและการชี้แนะในการค้นคว้าและหาหนังสือที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัยเพื่อใช้ในการทบทวนวรรณกรรมและผลการวิจัยในครั้งนี้จนสำเร็จด้วย

ขอขอบพระคุณเพื่อนร่วมชั้นปริญญาโททุกท่านสำหรับ กำลังใจ และการช่วยเหลือให้คำแนะนำ อธิษฐานเพื่อ และมีส่วนช่วยเหลือกันและกันตลอดสามปี จนกระทั่งจบหลักสูตรพร้อมกัน

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับงานวิจัยชิ้นนี้และขอทรงโปรดอวยพระพรทุกท่านให้เป็นผู้มีความบริบูรณ์ในพระเจ้าในทุกด้าน และมีชีวิตที่เป็นพระพรที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า และถวายเกียรติแด่พระเจ้าในงานรับใช้ต่อไป

ณัฐพงศ์ ศรีวิชัย

พฤษภาคม 2565

ชื่อเรื่อง:	ความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย
ผู้จัดทำ:	นายณัฐพงศ์ ศรีวิชัย
ชื่อปริญญา:	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (คริสต์ศาสนศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา:	ศาสตราจารย์ ผศ. ดร.โพลเรียน เฟิร์ก
วันที่อนุมัติ:	31 มกราคม พ.ศ. 2565
สถาบัน:	มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย
จำนวนหน้า:	77
คำสำคัญ:	ผู้ป่วยระยะสุดท้าย สดุดีและความหวัง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะศึกษาความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย เพื่อใช้พระธรรมสวดดีเป็นแนวทางในการหนุนเสริมให้ผู้ป่วยระยะสุดท้ายและหรือผู้ที่สนใจทำพันธกิจด้านการดูแลได้ใช้พระคัมภีร์พระธรรมสวดดีสำหรับการประกาศพระกิตติคุณให้ผู้ป่วยระยะสุดท้ายมีกำลังต่อสู้และรับชัยชนะในด้านฝ่ายจิตวิญญาณมากขึ้น การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาผ่านข้อมูลเอกสารที่สำคัญหลากหลายแหล่งข้อมูล การวิจัยพบว่าความหวังในหนังสือพระธรรมสวดดีเป็นความหวังที่หวังในองค์พระเจ้า ซึ่งปรากฏได้ทั้งในพันธสัญญาเดิมและในพันธสัญญาใหม่ซึ่งเป็นการระลึกถึงหรือเล็งเห็นถึงพระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความหวังนั้นเป็นความหวังที่เราสามารถสัมผัสได้ในความรักมั่นคงของพระเจ้า เป็นความไว้วางใจในพระเจ้าท่ามกลางความหมดหวัง สดุดี 31 ในชีวิตของดาวิด อาจจะเหมือนการสิ้นหวังอย่างมาก แต่เมื่อไหร่ที่ยอมจำนนและมอบตัวเองให้อยู่ในทางของพระเจ้าแต่ผู้เดียว โดยไม่มีคำถามหรือสงสัยในพระเจ้าในพระองค์โดยความหวังจะช่วยท่านให้รอดพ้นจากทุกปัญหาและได้รับชัยชนะเสมอจากผลการศึกษาความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดีครั้งนี้ ผู้วิจัยขอชี้แนะหรือเสนอแนะมุมมองสำหรับผู้นำคริสตจักร ศิษยาภิบาล ผู้ทำพันธกิจ หน่วยงานองค์กร ได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการเสริมสร้างผู้ป่วยระยะสุดท้ายทางด้านจิตวิญญาณให้มีความหวังและมั่นใจในความรอด การช่วยกู้ที่มาจากองค์พระเจ้าโดยใช้พระวาทะของพระเจ้าในการเสริมสร้างความหวังให้มีกำลังในการดำเนินชีวิตตลอดที่ยังมีชีวิตอย่างมีคุณค่า ความหวังในพระเจ้า สะท้อนถึงหัวใจและการดำเนินชีวิตที่เต็มด้วยความชื่นชมยินดี และไม่สิ้นหวังในการดำเนินชีวิตแม้จะต้องเผชิญสถานการณ์ที่ยากลำบากหรือปัญหาต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิตหรือที่เผชิญอยู่ โดยที่ยึดมั่นในพระเจ้าและพระสัญญาของพระเจ้าเสมอ

Title: Hope in the Psalms for Patients in the Final stage of life.

Author: Nuttapong Sriwichai

Degree: Master of Arts in Christian Theology

Advisor: Rev. Florian Foerg (Ph.D.)

Approval Date: 31 January 2022

Institution: Payap University, Chiang Mai, Thailand

Number of Pages: 77

Keywords: Patients in the Final stage of life, Psalms, Hope.

ABSTRACT

The purpose of this research is to study the meaning of hope in the Book of Psalms for patients in the final stage of life. The Psalms are used as guidelines to encourage the patients and/or those interested in the ministry of care to use the Book of Psalms for the proclamation of the Good News to the patients so that they could gain more strengths and receive spiritual victory. This research was conducted as documentary research. The study has shown that hope in the Book of Psalms is directed towards hope in the Lord. Hope appears in both the Old and New Testaments. It commemorates or points to the promises of the Lord. This hope is the hope that we can feel in God's unfailing love. It is trusting in God during despairs. Many situations in David's life as appear in Psalms 31 seem to be hopeless, but whenever he surrendered himself to God alone without any questions or doubts, this hope helped him to be save from all troubles and overcome all things.

From the study of the meaning of hope in the Book of Psalms, the researcher suggests perspectives for church leaders, pastors, ministers, and organizations that they should realize the importance of giving spiritual support to the patients with hope and assurance of salvation. They should use God's Word to encourage hope and strengthen the patients in the final stage of life. By doing so, the patients would be able to live a life worthily. Hope in God reflects a heart and a life that is full of joy and does not despair, even when facing difficult situations or problems. Instead, it always holds fast to God and his promises.

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย	1
1.2 โจทย์หรือคำถามวิจัย	3
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	3
1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	3
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 เบื้องหลังพระธรรมสดุดี	5
2.2 ความหมายของความหวัง	12
2.3 ผู้ป่วยระยะสุดท้าย.....	16
2.4 การอภิบาลผู้ป่วยด้านจิตใจและจิตวิญญาณของแผนกศานสิก	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
3.1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสาร.....	33
3.2 การอรรถวิเคราะห์พระคัมภีร์	34

3.3 วิเคราะห์ข้อมูล	35
3.4 การสรุปและนำไปใช้.....	35
บทที่ 4 ผลการศึกษา.....	36
4.1 พระธรรมสตุติ ที่ว่าด้วยความหวังและการรอคอย.....	36
4.2 ผู้อิच्छานในพระธรรมสตุติกลุ่มใดบ้างที่ต้องการความหวังจากพระเจ้า	51
4.3 มีเหตุผลใดและสาเหตุอะไรที่ผู้อิच्छานต้องมีความหวัง	58
4.4 ผู้อิच्छานได้รับความหวังจากที่ใดและไม่ให้เราวางใจในสิ่งใด	62
4.5 ความหวังสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย	69
บทที่ 5 สรุป และข้อเสนอแนะ	73
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	73
5.2 ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย.....	74
5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยในอนาคต.....	76
5.4 สรุป	77
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก.....	82
ประวัติผู้จัดทำ	85

สารบัญโครงสร้างแผนภาพ

ภาพที่ 1 กราฟแสดงความต้องการคำอธิบายจากอนุศาสนิก.....	31
---	----

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

ปัจจุบันจำนวนผู้ป่วยโรคเรื้อรังมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงผู้ป่วยที่อยู่ในระยะสุดท้ายหรือภาวะเจ็บป่วยคุกคามชีวิตที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น เมื่อกล่าวถึงความต้องการของผู้ป่วยระยะสุดท้ายคือ ผู้ที่ป่วยโดยโรคร้ายแรงหรือมีภาวะอื่นที่คุกคามต่อชีวิต โดยมีการลุกลามของโรคต่อร่างกายอย่างมาก อันเป็นสาเหตุการทำงานของอวัยวะสำคัญๆ ของร่างกายหลายระบบ ผิดปกติ และแพทย์ลงความเห็นว่า อาการของโรคเกินกว่าจะรักษาให้หายขาดได้ ซึ่งอาการของผู้ป่วยจะทรุดลงเรื่อย ๆ และเสียชีวิตในที่สุด การดูแลเน้นให้ผู้ป่วยได้รับความสุขสบาย มีความสุขสงบทางจิตใจได้อยู่ใกล้บุคคลอันเป็นที่รัก หลุดพ้นจากความเครียด ความวิตกกังวล และความเจ็บป่วยเพื่อจากไปอย่างสงบ

ผู้วิจัยได้รับใช้พระเจ้าในส่วนพันธกิจการแพทย์ ณ โรงพยาบาลแมคคอร์มิค และเป็นผู้อภิบาลคริสตจักรสุริยศรีรังษี สังกัดคริสตจักรภาคที่ 1 มุสลิณีแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย สังเกตเห็นถึงสภาพสภาวะการณ์ปัจจุบันท่ามกลางคำถามมากมายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของโลก และคำถามจากผู้ป่วยระยะสุดท้ายถึงชีวิตว่า เราจะอยู่อย่างมีความหวังได้อย่างไร ความหวังคืออะไร ในขณะที่ใกล้จะตายโดยแนวคิดของ Holifield (1992) กล่าวว่าความหวังนี้เป็นความต้องการทางด้านจิตวิญญาณตั้งอยู่บนพื้นฐานของกาลเวลา เป็นจินตนาการถึงอนาคต และเป็นพลังช่วยให้บุคคลดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างมีคุณค่า ความหวังเป็นแกนสำคัญแกนหนึ่งที่ทำให้เราดำเนินชีวิตต่อไปได้

ยกตัวอย่างผู้ป่วยเพศชายอายุ 66 ปีป่วยโดยโรคมะเร็งลำไส้ ระยะที่ 4 จากการวินิจฉัยจากแพทย์เห็นได้ถึงการดำเนินของโรคเข้าสู่ระยะสุดท้ายของผู้ป่วยดังกล่าว ทำให้ความสามารถในการดูแลตนเองของผู้ป่วยลดลง จากภาวะแทรกซ้อนทั้งจากตัวโรค และภาวะจิตใจที่ทหดหู่ สิ้นหวังและทำใจไม่ได้ว่าตนเองเข้าสู่ระยะสุดท้ายของชีวิต ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ ผู้ป่วยต้องเผชิญกับปัญหาที่ซับซ้อนเนื่องจากระบบสำคัญ ๆ ในร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ทรุดลง การทำงานของอวัยวะในระบบต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามปกติ

จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้ผู้ป่วยมีความต้องการการช่วยเหลือเพิ่มมากขึ้น ทั้งทางร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ ได้แก่ การดูแลด้านจิตวิญญาณซึ่งเกี่ยวกับการสร้างความหวังโดยใช้พระคัมภีร์ สดุดี เป็นคำตอบสำหรับการดูแลด้านจิตวิญญาณ จากการศึกษาในประเทศไทย ผู้สูงอายุจำนวนมาก

นับถือศาสนาพุทธ จะเลือกวิธีการเข้าวัดปฏิบัติธรรมในวัยชรา และใช้หลักคำสอนของพระพุทธเจ้า เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจให้สงบพบคุณค่าในบั้นปลายชีวิตก่อนตาย ซึ่งจะส่งผลต่อความเข้าใจในชีวิต เพื่อรับสถานการณ์ภาวะใกล้ตายที่กำลังจะมาถึงได้ในระดับหนึ่ง แต่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีความหวาดหวั่นต่อความตาย และวิตกกังวลต่อสิ่งต่าง ๆ หลังความตายของตน

ผู้วิจัยได้ศึกษา อีกทั้งทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ยังไม่มีผลงานทางวิจัยอย่างชัดเจน ในกระบวนการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายโดยการใช้พระคัมภีร์พระธรรมสวดเพื่อสร้างความหวังแก่ผู้ป่วยระยะสุดท้าย เพื่อการเตรียมตัวในการตายซึ่งเป็นรูปแบบพื้นฐานของสิ่งที่พึงกระทำในการเผชิญกับภาวะใกล้ตายอย่างมีความหวัง (Beck et al., 1985) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความหวังได้มีการนำไปใช้ในบริบทที่หลากหลายทั้งในด้านของความเชื่อ และการอยู่ในสภาวะวิกฤตของชีวิตที่ต้องการความมั่นใจความหวังใจว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิต คนคนหนึ่งสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ พระคัมภีร์ว่าด้วยเรื่องความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก ซึ่งทั้งหมดนี้มีส่วนและอิทธิพลเป็นอย่างมากกับกลุ่มคนที่ต้องการความช่วยเหลือทางด้านจิตใจและจิตวิญญาณ กัลยากร ฉัตรแก้ว (2544) พบว่าในการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย ผู้ป่วยมีความต้องการการดูแลเพื่อให้ร่างกายมีความสุขสบายที่สุด รวมทั้งต้องการความรัก ความจริงใจ และความเอาใจใส่จากบุคคลอันเป็นที่รักและไว้วางใจที่จะทำให้ผู้ป่วยรู้สึกมีชีวิตที่เหลืออยู่มีคุณค่า มีศักดิ์ศรี มีความหมาย และเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับความตายอย่างสงบ

ผู้วิจัยต้องการศึกษา “ความหวังในพระธรรมสวดสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย” เพื่อที่จะเพิ่มน้ำหนักในการประกาศพระกิตติคุณที่จะเป็นสิ่งที่เสริมสร้างทุกคนที่ได้อ่านจากงานวิจัยครั้งนี้จะมีกำลังทางด้านจิตวิญญาณและเข้าใจนิยามของความหวังในชีวิตวาระสุดท้ายผ่านพระธรรมสวด โดยที่นักเขียน วิกรม กรมดิษฐ์ (2018) กล่าวว่าจงตั้งความหวังไว้เสมอ มนุษย์ต้องมีความหวังเสมอ เพราะความหวังเป็นพลังสำคัญซึ่งทำให้ชีวิตของเรามุ่งมั่นที่จะก้าวไปสู่ความสำเร็จในวันหนึ่ง ผู้วิจัยสนใจใช้พระคัมภีร์ในการหาวิธีการอยู่อย่างมีความหวัง เพราะไม่ว่าสังคมจะดูสิ้นหวังอย่างไร ชีวิตระยะสุดท้ายจะเป็นอย่างไร “ความหวัง” ความหวังที่ว่านั้นต้องไม่ใช่ความหวังที่ไม่มีองค์พระเจ้าแต่เป็นความหวังที่อยู่ภายใน กล่าวคือ ความหวังในการดำเนินชีวิตบนโลกนี้เป็นความหวังที่มีพระเจ้าประทานมาให้ โดยการที่ทุกคนนั้นสามารถที่จะมีความหวังได้ “ความหวังในพระธรรมสวดสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย” ก็ยังเป็นสิ่งสำคัญที่หล่อเลี้ยงชีวิตปัจจุบัน ถ้ามนุษย์หรือผู้ป่วยระยะสุดท้าย “หมดหวัง” เราก็จะหมดแรงไม่ยอมทำอะไร ซึ่งเป็นเหตุสุดมโหฬารที่จะรู้สึกเดียวดาย ซึมเศร้า จมดิ่งลึกลงเรื่อยๆ ในสภาพความหดหู่ส่วนตัวเราควรหาวิธีอยู่อย่างมีความหวังผ่านพระคัมภีร์ ดังที่พระธรรมสวด 59:16 “แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอาณาเขตของพระองค์ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้าเพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์” (พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับ 1971)

1.2 โจทย์หรือคำถามวิจัย

ผู้วิจัยต้องการทราบในพระธรรมสวดเกล้าถึงความหวังอย่างไร อีกทั้งสิ่งที่ทราบนั้นสามารถนำไปใช้กับผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้อย่างไร เพื่อช่วยให้ผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้เกิดความเข้าใจในเรื่องความหวัง เพื่อการดำเนินชีวิตที่มีความมั่นใจในปัจจุบันที่พร้อมเผชิญกับทุกสถานการณ์ในชีวิตอย่างมีสันติสุข

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเข้าใจความหมายของความหวังในพระธรรมสวดเพื่อนำไปใช้กับผู้ป่วยระยะสุดท้าย

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาศาสนศาสตร์เชิงพระคัมภีร์ หัวข้อ "ความหวังในพระธรรมสวดสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย" ด้วยวิธีการศึกษาในด้านของความหมายของความหวังในพระธรรมสวด

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.5.1 โรงพยาบาล / ศาสนกิจ

1.5.2 คริสตจักร / ผู้ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย

1.5.3 วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี

เข้าใจความหมายของความหวังในพระธรรมสวดเพื่อนำไปใช้กับผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้อย่างชัดเจน

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้ป่วยระยะสุดท้าย คือ ผู้ป่วยระยะสุดท้ายหรือผู้ป่วยที่อยู่ในช่วง สิ้นสุดของชีวิต (*end of life/terminal stage/last week of life*) หมายถึง ผู้ป่วยที่มีอาการต่างๆของโรคลุกลามจนรักษาไม่หายและแพทย์ไม่มีแผนการรักษาเฉพาะโรคนั้นๆ อีกต่อไป นอกจากการรักษาดูแลแบบประคับประคองตามอาการจนเสียชีวิต หรือผู้ป่วยที่ป่วยด้วยโรคที่คุกคามต่อชีวิต ไม่ว่าจะป่วยเป็นโรคที่มีอาการหนักอย่างเฉียบพลันและโรคเรื้อรังในระยะท้ายของโรค ซึ่งคาดได้อย่างมีเหตุผลตามเกณฑ์การวินิจฉัยโรค และการรักษาที่ดีที่สุดว่าผู้ป่วยจะเสียชีวิตในเวลาไม่นาน ผู้ป่วยที่ใกล้ถึงวาระสุดท้ายของชีวิต อยู่ในระยะเตรียมตัวและเตรียมใจในการเผชิญกับความตาย และการเตรียมตัวรับมือเผชิญกับความสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักในครอบครัวของญาติผู้ป่วย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทนี้เป็นการทบทวนวรรณกรรมที่ได้มาจากพระคัมภีร์สดุดีว่าด้วยเรื่องความหมายของความหวัง จากผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย การดูแลอภิบาลฝ่ายจิตใจและฝ่ายจิตวิญญาณของแผนกศาสนิกเพื่อนำไปใช้สำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย อีกทั้งเพื่อให้ผู้อ่านทราบถึงสิ่งที่มีการศึกษาจากผู้วิจัยก่อนหน้านี้ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.1 เบื้องหลังพระธรรมสดุดี

- 2.1.1 ชื่อและโครงสร้างพระธรรมสดุดี
- 2.1.2 วัตถุประสงค์ของพระธรรมสดุดี
- 2.1.3 ความสำคัญของพระธรรมสดุดี
- 2.1.4 ศาสนศาสตร์พระธรรมสดุดี

2.2 ความหมายของความหวัง

- 2.2.1 ความหมายของความหวังโดยทั่วไปของ “ความหวัง”
- 2.2.2 ความหมายของความหวังในพระคัมภีร์

2.3 ผู้ป่วยระยะสุดท้าย

- 2.3.1 ความหมายของคำว่าผู้ป่วยระยะสุดท้าย
- 2.3.2 ความหมายของการดูแลด้านจิตวิญญาณในผู้ป่วยระยะสุดท้าย
- 2.3.3 ภาวะความเจ็บป่วยและการเผชิญกับภาวะระยะสุดท้ายของชีวิต
- 2.3.4 ความต้องการของผู้ป่วยระยะสุดท้าย

2.4 การอภิบาลผู้ป่วยด้านจิตใจและจิตวิญญาณของแผนกศาสนิก

- 2.4.1 ประสบการณ์การอภิบาลผู้ป่วย
- 2.4.2 แนวทางการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายจากฝ่ายศาสนิก
- 2.4.3 จุดประสงค์การเยี่ยมเยียน

2.1 เบื้องหลังพระธรรมสดุดี

2.1.1 ชื่อและโครงสร้างพระธรรมสดุดี

ในพระคัมภีร์พระธรรมสดุดีเป็นพระธรรมเล่มแรกในหมวดวรรณคดี, งานประพันธ์, หรือบทกวีนิพนธ์ เรียกว่า (เคทูบิม: *Kethubim*) ภาษากรีกเรียกว่า (ฮักกิโอกราฟา: *Hagiographa*) คืองานเขียนที่ศักดิ์สิทธิ์ (เคทูบิม) เป็นหมวดสุดท้ายตามการแบ่งของพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรู ได้แก่ สดุดี สุภาษิต โยบ เพลงซาโลมอน นางรูธ เพลงคร่ำครวญ ปัญญาจารย์ และเอสเธอร์ พระธรรมหมวดนี้เป็น การประพันธ์ของมนุษย์ที่แสดงความเชื่อในพระเจ้า พระธรรมเหล่านี้ดูเหมือนว่าเป็นคำพูดของมนุษย์ มากกว่าคำตรัสของพระเจ้า แต่อันที่จริงเป็นได้ทั้งสองอย่างคือเป็นทั้งคำพูดและการประพันธ์ของมนุษย์ และเป็นคำตรัสของพระเจ้าผ่านมนุษย์ด้วยในสดุดีนั้นประกอบด้วยบทสดุดี 150 บท และมีการแบ่งบทต่างๆ ออกเป็น 5 บทใหญ่ๆ ดังนี้

โครงสร้างของพระธรรมสดุดี

1. บทที่ 1-41 (หนังสือแห่งประสบการณ์ส่วนตัว)
2. บทที่ 42-72 (หนังสือแห่งเอลิฮิม)
3. บทที่ 73-89 (หนังสือมีด)
4. บทที่ 90-106 (หนังสือแห่งกษัตริย์)
5. บทที่ 107-150 (หนังสือแห่งการสรรเสริญ)

แอลเลน (2001) อธิบายไว้เกี่ยวกับพระธรรมสดุดีว่าการแบ่งพระธรรมสดุดีเช่นนี้มีมาตั้งแต่โบราณกาล การแบ่งเช่นนี้เพื่อให้ตรงกับหนังสือเบญจบรรณ 5 เล่ม ได้แก่ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ การแบ่งสดุดีออกเป็น 5 เล่มไม่ได้หมายความว่าในแต่ละเล่มจะมีความยาวเท่ากันทุกตอน หากในแต่ละเล่มมีความยาวที่แตกต่างกัน ไม่เท่ากัน โดยเพลงสุดท้ายของสดุดีทุกเล่มยกเว้นเล่มที่ 5 นั้นจบลงด้วยคำสรรเสริญหรือคำสาธุการคล้ายคลึงกันของคำสรรเสริญหรือคำสาธุการที่ทำยตอนนั้นไม่ได้มีอยู่ในบทสดุดีตั้งแต่เดิม แต่ภายหลังมีผู้เรียบเรียงและแบ่งสดุดีเป็น 5 เล่มนั้นเป็นผู้แต่งเติมเข้าไปที่หลัง ตอนที่ 5 ไม่ต้องการคำสรรเสริญหรือสาธุการ เพราะเหตุว่าสดุดีบทที่ 150 นี้เป็นบทสุดท้าย และเป็นบทสาธุการอยู่ในตัวอยู่แล้วโดยได้จบลงโดยมีคำสรรเสริญสรุปความทั้งเล่มกล่าวคือ สดุดีบทที่ 150 นั้นเป็นบทสรุปของพระธรรมสดุดีทั้งหมด ซึ่งเป็นการรวบรวมที่ทำให้สดุดีทั้ง 150 บทโดยจบลงอย่างสมบูรณ์

2.1.2 วัตถุประสงค์ของพระธรรมสดุดี

เป็นที่ทราบกันดีว่าพระธรรมสดุดีเป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าที่ผ่านสารบบเข้ามาอยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่พระธรรมเล่มนี้เป็นเพียงบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าเท่านั้นหรือ

คำตอบคือ อาจไม่เป็นเช่นนั้นเพราะแม้ว่าพระธรรมเล่มนี้กล่าวถึงการบรรเลงเครื่องดนตรีมากมาย จนกระทั่งพระธรรมเล่มนี้ถูกมองว่าเป็น “หนังสือเพลงที่เก่าที่สุดเล่มหนึ่งของโลก” แต่ในขณะที่เดียวกัน เนื้อหาของพระธรรมสวดได้พรรณนาถึงความรู้สึกรักที่ติดต่อกับพระเจ้าในรูปแบบของการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ หรือเป็นการทูลต่อพระเจ้าตามธรรมชาติของมนุษย์เมื่ออยู่จำเพาะพระพักตร์พระองค์ด้วยดังเช่นที่ Bonhoeffer (1970) พรรณนาถึงธรรมชาติของคริสเตียนแท้ คือ การร้องทูลต่อพระเจ้า พระธรรมสวดก็ตอบสนองต่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้เชื่อด้วยการสอน อีกทั้งผู้อ่านควรจะร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างไร

นอกจากวัตถุประสงค์ด้านการสรรเสริญพระเจ้าและคู่มือภาวนาอธิษฐานที่ได้บรรยายมา ตอนต้นนั้นแล้ว ลองแมน (2007) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของพระธรรมสวดเป็นพระคัมภีร์เล่มน้อยแต่เปรียบเสมือนหนังสือของบทสรุปของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม หมายความว่า พระธรรมสวดเป็นบทสรุปของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด สิ่งใดที่มีในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม สิ่งนั้นย่อมมีอยู่ในพระธรรมสวดด้วย ดังนั้นนักพระคัมภีร์บางคนจึงกล่าวว่า “พระธรรมสวดเป็นเสมือนบทย่อ หรือตำราศาสนาศาสตร์เล่มเล็กของชนชาติอิสราเอล” ถึงกระนั้นขอให้ผู้อ่านเข้าใจตรงกันว่า เมื่อพระธรรมสวดเป็นเสมือน “บทย่อศาสนาศาสตร์พันธสัญญาเดิม” จึงเป็นไปได้ที่พระธรรมเล่มนี้จะให้รายละเอียดปลีกย่อยเช่นเดียวกับในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเล่มอื่นๆ ตัวอย่างเช่น พระธรรมสวดมีการกล่าวถึงการถวายเครื่องบูชาแต่พระเจ้า แต่ผู้เขียนในพระธรรมเล่มนี้ไม่ลงรายละเอียดถึงเรื่องการถวายเครื่องบูชา ว่าพระเจ้านั้นทำหรือมีขั้นตอนการปฏิบัติอย่างไร ต่างกับพระธรรมเลวีนิติที่กล่าวถึงขั้นตอนการถวายเครื่องบูชาแต่พระเจ้าอย่างเป็นขั้นตอนเป็นต้น วัตถุประสงค์ของการเขียนบทย่อศาสนาศาสตร์จึงต่างกับตำราศาสนาศาสตร์ขนาดใหญ่

เนติ คูโชติกุล (2020) อธิบายไว้ว่าเรื่องการระบายความในใจต่อพระเจ้าเป็นประเด็นหนึ่งที่ต้องระวังในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการยอมรับความจริงที่ว่าพระธรรมสวดเป็นหนังสือที่สอนให้ระบายทุกสิ่งในหัวใจของเราต่อองค์พระเจ้า ด้วยเหตุนี้การทูลต่อพระเจ้าจึงเป็นเป้าหมายสูงสุดของพระธรรมเล่มนี้ และไม่ว่าสิ่งที่ร้องทูลต่อพระเจ้าจะเลวร้าย น่ารังเกียจ หรือดูไร้สาระมากแค่ไหนมนุษย์เองที่มีพระทัยพระเจ้าในหัวใจของเขาก็ยังสามารถกล่าวสิ่งนั้นในการภาวนาต่อพระเจ้าที่เขา รักสุดหัวใจได้

การเติบโตในพระเจ้าหลังจากการระบายความในใจต่อพระเจ้า ทั้งนี้เพราะสิ่งที่สอนกันในปัจจุบัน คือให้ผู้เชื่อระบายต่อพระเจ้าพระบิดาอย่างเต็มที่แต่ไม่ยอมสอนให้เติบโต และยอมจำนนต่อพระเจ้าซึ่งเป็นกระบวนการที่สำคัญ เช่นเดียวกัน เรื่องการระบายความในใจต่อพระเจ้าและการยอมจำนนต่อพระเจ้าจากพระธรรมสวด 3:7-8 จะเห็นได้ว่าผู้เขียนพระธรรมสวดแสดงความในใจออกมาต่อพระเจ้า คือ ผู้เขียนสวดดีปรารถนาให้พระเจ้าทำลายศัตรูด้วยการลงโทษอีกฝ่ายหนึ่งอย่างรุนแรง และถึงเนื้อถึงตัว (ตบหน้า เกลาะฟัน) อย่างไรก็ตามในตอนจบของพระธรรมสวดตอนนี้เมื่อผู้ประพันธ์เพลง

สตูดิโอได้ระบายความในใจต่อพระเจ้าแล้ว เขาเปลี่ยนท่าทีที่แสดงออกต่อพระเจ้า คือการร้องทูลต่อองค์พระเจ้าว่า “การช่วยกู้เป็นของพระยาห์เวห์ หมายความว่า ผู้ประพันธ์เพลงสตูดิโอได้ยอมจำนนต่อองค์พระเจ้าและมอบชีวิตของท่านไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เมื่อยอมจำนนและระบายความในใจต่อองค์พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของจะพบคำตอบอยู่ 3 ประเด็นด้วยกัน

2.1.2.1 ไม่มีสิ่งใดที่ค้างคาในจิตใจ เมื่อได้ระบายความในใจต่อพระเจ้าทั้งหมดแล้ว ย่อมไม่มีสิ่งใดที่ค้างคาในจิตใจอีกต่อไปแต่ในทางตรงข้าม การที่ทูลต่อพระเจ้าแต่ยังมีบางสิ่งบางอย่างที่ยังค้างคาในจิตใจ แสดงว่าผู้ที่ทูลต่อพระเจ้าไม่ได้วางใจในพระเจ้าอย่างแท้จริง กล่าวคือผู้นั้นไม่ได้มอบความวางใจไว้กับพระเจ้า และยังมีความต้องการหรือปรารถนาที่จะควบคุมชีวิต และสถานการณ์ด้วยกำลังของตนเองเพื่อให้ผ่านพ้นจากสภาพความทุกข์ที่อยู่ภายในจิตใจ ฉะนั้นการระบายความในใจต่อพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญในการพบกับคำตอบจากพระเจ้า

2.1.2.2 ก้าวข้ามความทุกข์ การระบายความในใจต่อพระเจ้าพระบิดานั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการร้องทูลต่อพระเจ้า เพราะเมื่อร้องทูลต่อพระเจ้าสมตั้งใจแล้ว สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในจิตใจของผู้ภาวนา คือการก้าวข้ามความทุกข์เพราะเชื่อในพระเจ้าแล้วว่าพระองค์ได้ยินในทุกคำอธิษฐานที่ออกมาจากใจผู้อธิษฐานว่าควรวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจ และมอบภาระทุกอย่างต่อพระองค์ และต้องเชื่อว่าพระเจ้าจะช่วยกู้จากความทุกข์ยากลำบาก พระองค์จะตอบคำอธิษฐานตามน้ำพระทัยพระองค์ และแม้ว่าพระเจ้าไม่ตอบคำอธิษฐานใดๆ ผู้อธิษฐานก็จะอดทนในการอธิษฐานต่อพระเจ้าต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะได้รับคำตอบจากการอธิษฐานนั้น

2.1.2.3. ละความกระวนกระวาย การจำนนต่อพระเจ้าและความไว้วางใจในพระองค์คือ การละความกระวนกระวายของชีวิตด้วยการร้องเพลงนมัสการพระเจ้าท่ามกลางภาวะลำบากแห่งชีวิต เรื่องนี้ทำให้คำสอนแห่งพระธรรมสดุดีแตกต่างจากคำสอนในพุทธศาสนาด้วย เพราะในขณะที่พุทธศาสนาสอนเรื่องของ “ศีล สมาธิ ปัญญา” คือมุ่งไปสู่ความสงบ (*tranquility*) พระธรรมสดุดีนำเสนอและสอนให้ผู้อ่านแสวงหาความชื่นชมยินดีในพระเจ้าผ่านการทูลภาวนา และการร้องเพลงสรรเสริญ การมีสันติสุขในพระเจ้าจึงถือเป็นจุดประสงค์หลักของชีวิต ในทัศนะของผู้เขียนตำราเห็นว่า พระธรรมสดุดีได้นำผู้อ่านไปสู่การหลุดพ้นจากความทุกข์ เพราะพระธรรมสดุดีเรียกร้องให้ผู้อ่านนั้นหาความทุกข์ของเขาไว้จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าโดยแสวงหาความช่วยเหลือที่มาจากพระองค์ และในท้ายที่สุดพระธรรมเล่มนี้ได้ เรียกร้องให้ผู้ทูลภาวนาตรวจสอบตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วย คือตรวจสอบว่าเมื่อทูลต่อพระเจ้า แล้ว ตัวเขาได้เกิดความชื่นชมยินดีขึ้นในหัวใจหรือไม่ ความชื่นชมยินดีที่รู้ว่าพระเจ้ารับฟังคำภาวนาทูลขอและการก้าวข้ามความทุกข์ไปสู่ความวางใจในพระเจ้า สิ่งนี้เองที่เป็นเนื้อหาส่วนสุดท้ายของสดุดีแห่งความวางใจ สิ่งนี้สูงค่าและควรถูกเน้นย้ำยิ่งกว่าการระบายความทุกข์ของเราต่อพระเจ้า และว่าที่จริง สิ่งนี้เป็นวัตถุประสงค์สำคัญของพระธรรมสดุดี

โดยสรุปในทัศนะของผู้วิจัยเห็นเหมือนกับนักเขียนหลายท่านที่แสดงให้เห็นว่าวัตถุประสงค์ของพระธรรมสดุดี คือ

1. การสรรเสริญพระเจ้าและยกย่องพระเกียรติของพระองค์
2. คู่มือภาวนาอธิษฐานต่อพระเจ้า
3. บทยอศาสนาศาสตร์พันธสัญญาเดิม
4. เครื่องมือที่พระเจ้าประทานให้กับมนุษย์เพื่อให้เขาระบายความในใจกับพระองค์ และเสริมสร้างให้เติบโตในฝ่ายวิญญาณ คือ ยอมจำนนต่อน้ำพระทัยพระเจ้าและการก้าวข้ามความทุกข์

2.1.3 ความสำคัญของพระธรรมสดุดี

พระธรรมสดุดีนั้นมีความสำคัญไม่เพียงเฉพาะแต่คนอิสราเอลเท่านั้น หากแต่มีความสำคัญต่อคนในทุกยุคทุกสมัยเรื่อยมาจวบจนกระทั่งทุกวันนี้ ดังจะกล่าวต่อไปนี้ พระธรรมสดุดีเป็นหนังสือเพลงนมัสการและคู่มืออธิษฐานของอิสราเอลซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ 3 ประเด็น

2.1.3.1 พระธรรมสดุดีเป็นหนังสือเพลงนมัสการ และคู่มืออธิษฐานของอิสราเอล

พระธรรมสดุดีที่ใช้เป็นบทเพลงในส่วนหนึ่งของการนมัสการ เพราะสดุดีเป็นหนังสือที่มีถ้อยคำซึ่งผู้รับใช้ของพระเจ้าใช้ทูลพระองค์ เป็นหนังสือนมัสการอย่างแท้จริง สดุดีบางบทใช้เมื่อประกอบพิธีโดยปุโรหิตในพระวิหาร บางบทแต่งไว้ใช้ในการนมัสการในธรรมศาลาซึ่งไม่มีแท่นบูชา และการถวายสัตวบูชาการนมัสการพระเจ้าในพระวิหารเป็นภาพสะท้อนที่บ่งบอกถึงความเชื่อและชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของชนชาติอิสราเอลในแต่ละยุคสมัย โดยอย่างยิ่งในยุคสมัยของกษัตริย์ดาวิดที่มีคณะนักร้องและนักดนตรีสำหรับปรนนิบัติพระเจ้าในเต็นท์พลับพลา หรือ พระวิหารโดยเฉพาะมีการนมัสการพระเจ้าทุกวัน มีการประพันธ์บทเพลงสดุดีมากมายเพื่อใช้ในการนมัสการพระเจ้า

2.1.3.2 พระธรรมสดุดีเกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพระเยซูคริสต์

พระธรรมสดุดีเกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพระเยซูคริสต์ เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะพระองค์ได้รับการอบรมสั่งสอนโดยใช้หนังสือสดุดี โดยที่พระองค์ทรงท่องจำสดุดีหลายบท เช่น ในพระธรรมมาระโก 15:34 กล่าวจาก สดุดี 22, มาระโก 1:19 กล่าวจาก สดุดี 2:27, มาระโก 19:26 กล่าวจาก สดุดี 115-118, ลูกา 23:46 กล่าวจาก สดุดี 31.5, มัทธิว 21:16 กล่าวจาก สดุดี 8:1-2, มัทธิว 21:42 ได้กล่าวจากสดุดี 118:22-23, มัทธิว 23:39 กล่าวจาก สดุดี 118:26, มัทธิว 22:44 กล่าวจาก สดุดี 110:1 พระองค์ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตจิตวิญญาณของพระองค์โดยการใคร่ครวญบทสดุดี พระองค์ทรงอ้างถึงถ้อยคำในตอนต่างๆ จากบทสดุดีได้อย่างคล่องแคล่ว ดังที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้วข้างต้น แสดงว่าพระองค์ทรงจำได้ขึ้นพระทัย เพราะพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นเป็นพระคัมภีร์ของพระเยซูคริสต์และของผู้ฟังคำสอนของพระองค์ ทั้งพระเยซูและสาวิวที่ฟังคำสอนของพระองค์

คุ้นเคยกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมตั้งแต่วัยเด็ก ฉะนั้นพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมรวมทั้งในพระธรรมสดุดีจึงเป็นภูมิหลังของคำสอนของพระเยซูคริสต์ แม้ในเวลาทีพระองค์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนทรงทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส พระองค์ทรงร้องคร่ำครวญว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” ซึ่งคำที่พระองค์ทรงตรัสนั้นมาจากคำขึ้นต้นของพระธรรมสดุดีบทที่ 22

2.1.3.3 พระธรรมสดุดีเกี่ยวข้องกับชีวิตคริสเตียน

เนื่องจากพระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำไว้เป็นแบบอย่างแล้ว และด้วยประสบการณ์ของบรรดาสาวกรุ่นแรกๆ ในเรื่องความจริงด้านจิตใจ และพลังอำนาจของบทสดุดี บรรดาเหล่าสาวกทั้งหลายจึงได้เริ่มใช้บทสดุดีเสมอในการนมัสการพระเจ้า ซึ่งบรรดาคริสตจักรทั่วแผ่นดินโลกได้กระทำสืบต่อมาจนถึงปัจจุบันนี้ แม้จะเป็นถ้อยคำที่เก่าแก่แต่ก็มีความหมายที่ลึกซึ้งอย่างยิ่ง เพราะพระเยซูคริสต์และอัครทูตได้ใช้พระธรรมสดุดีเป็นบทเพลงสรรเสริญมาก่อนแล้วนั่นเอง

พระธรรมสดุดีถูกใช้เป็นเพลงสรรเสริญในคริสตจักรสมัยแรก เช่น นักบวชต่างๆ ได้อธิษฐานจากพระธรรมสดุดีทั้ง 150 บท สัปดาห์ละครั้ง ส่วนมาร์ติน ลูเธอร์ ได้อธิษฐานจากพระธรรมสดุดีเป็นจำนวนวันละ 3 ครั้ง กล่าวคือพระธรรมสดุดีเป็นเพลงนมัสการเล่มแรกของกลุ่มคริสตชน ฉะนั้นตลอดประวัติของคริสตจักรตั้งแต่สมัยแรกเริ่มมาจนถึงสมัยนี้ คริสตจักรได้ใช้บทสดุดีและได้เก็บรักษาไว้เป็นของมีค่ายิ่งในการนมัสการของคริสตจักร และคริสตจักรเองก็ได้ใช้บทสดุดีกันเสมอ โดยใช้สดุดีในการนมัสการในคริสตจักร โดยเฉพาะคริสตจักรที่สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย จะมีการใช้เพลงไทยนมัสการเป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้า ซึ่งในเพลงไทยนมัสการนั้นมีไม่ต่ำกว่า 23 บทเพลงที่มีเนื้อหาจากพระธรรมสดุดี เช่น เพลงไทยนมัสการบทที่ 3 (เชิญเถิดพวงชนบนพื้นโลกา) ซึ่งมีเนื้อหาจากพระธรรมสดุดีบทที่ 100 เพลงไทยนมัสการบทที่ 6 (ทว่านภาสรรเสริญพระเป็นเจ้า) มีเนื้อหาจากพระธรรมสดุดีบทที่ 148 เพลงไทยนมัสการบทที่ 47, 48, 49 (ดำเนินในความรักเมตตา, พระเจ้าทรงเล็งดูทรงอุ้มชูตัวข้าฯ, พระเจ้าผู้ทรงความรักเมตตา) มีเนื้อหาจากพระธรรมสดุดีบทที่ 23 และเพลงไทยนมัสการบทที่ 161 (ความสุขยืนยงคงมาสู่ผู้ทำชอบ) โดยมีเนื้อหาจากสดุดีในบทที่ 1 ซึ่งเพลงเหล่านั้นนอกจากใช้ในการนมัสการพระเจ้าแล้ว ยังใช้สดุดีในการนมัสการส่วนตัว ใช้ในการสอนความเชื่อคริสเตียน ใช้ในการเฝ้าเดี่ยว ภาวนาสวนตัวด้วย ถือได้ว่าสดุดีเป็นอุปกรณ์ชั้นเลิศในการนมัสการพระเจ้า

ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา คำอธิษฐานในสดุดีเป็นที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยการอธิษฐานขอการอภัยโทษ การบำบัดรักษา การปกป้องคุ้มครอง การปลดปล่อย และการเล้าโลมใจ จึงไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่าสดุดีบทต่างๆ นั้นมักจะใช้ร้องหรืออ่านในสถานนมัสการ ไม่ว่าจะใช้ส่วนบุคคลหรือใช้ร่วมกันทั้งข้อความและวิธีใช้นับว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้เชื่อในปัจจุบันด้วย คำอธิษฐานของผู้เขียน

สุดดีแสดงถึงความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในพระเจ้า บางครั้งสามารถสรรเสริญพระเจ้าก่อนจะได้รับคำตบ
นอกจากนั้นคำสรรเสริญของผู้เขียนสุดดียังแสดงถึงความชื่นชมยินดี ด้วยใจจริงต่อผลประโยชน์ที่
ได้รับจากพระเจ้า การได้รับสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากพระเจ้าและไม่สรรเสริญ พระองค์นับว่าเป็นบาป สุดท้าย
จึงเป็นการประกาศถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่เรา เป็นการแสดงความชื่นชมยินดีในพระเจ้า
เพราะคนเรามักจะกล่าวถึงสิ่งที่เราชื่นชมที่สุดอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อพระคัมภีร์เชิญชวนให้มาชื่นชม
พระองค์และสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้ และเมื่อพระองค์ทรงอวยพรผู้ใด จึงต้องให้มีการแบ่งปันใน
ที่ประชุมเพื่อให้ทุกคนจะสามารถสรรเสริญ และชื่นชมยินดีในพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงประทาน
ให้ได้ เพื่อเป็นการสรรเสริญพระองค์ผู้ใดที่มีความทุกข์ใจร่างกายและจิตวิญญาณเมื่อได้รับการ
ปลดปล่อยจากสิ่งต่างๆ เหล่านั้นพระเจ้านี้ก็ได้มีโอกาสชื่นชมและนมัสการพระเจ้าอีกด้วย

2.1.4 ศาสนศาสตร์พระธรรมสุดดี

พระธรรมสุดดีกล่าวถึงพระเจ้ายกกับมนุษย์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อิสราเอลในฐานะชุมชนแห่ง
พันธสัญญาและแต่ละบุคคลในชุมชนนั้น) และการแก้ไขความตึงเครียดระหว่างพระเจ้าที่อยู่เหนือและ
บริสุทธิ์และมนุษย์ที่บาปที่ได้เห็นห่างและจำกัด

แอลเลน (2001) อธิบายว่าเนื่องจากพระธรรมสุดดีได้บันทึกความคิด และความประทับใจ
ทางศาสนาแบบกว้างๆ จึงเป็นการยากที่จะหาศาสนาศาสตร์โดยเฉพาะของสุดดีได้ แท้จริงแนวคิด
ด้านศาสนาศาสตร์ส่วนใหญ่ ในพระคัมภีร์เดิมมีปรากฏทั่วไปในสุดดี แต่สิ่งที่เน้นเด่นชัดที่ปรากฏอยู่
ตลอดพระธรรมสุดดี คือการที่ผู้เขียนสุดดีแสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่ว่า พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ธำนาถภาพ
ทรงครอบครองอยู่เหนือจักรวาล จะทรงสถาปนากฎเกณฑ์อันยุติธรรมของพระองค์ในโลกนี้และโดย
คนของพระองค์ เมื่อเผชิญการต่อต้านจากสิ่งที่ชั่วร้ายหรือโรคร้าย เขาจึงอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้าทรง
สำแดงผ่านชีวิตของเขา โดยเชื่อมั่นว่าพระเจ้าผู้พิพากษาโลกนี้จะทรงช่วยกู้เขา เมื่อความชอบธรรมได้รับ
ชัยชนะเขาจึงสรรเสริญพระเจ้า สำหรับความชอบธรรมของพระองค์ที่สำแดงออกท่ามกลางประชาชน
การที่ผู้เขียนสุดดีมีส่วนร่วมในการนมัสการและชื่นชมในธรรมบัญญัติ แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นของ
ท่านเหล่านั้นในการปกครองของพระเจ้า บางครั้งพวกเขามองไกลกว่า ประสบการณ์ของตนเองไปยัง
การทรงครอบครองอันชอบธรรมของพระเมสสิยาห์ในโลกนี้ ส่วนการทรงสำแดงขององค์พระเจ้านั้นไม่
สามารถบอกได้ว่าพวกเขาเข้าใจมากน้อยเพียงใด แต่อย่างไรก็ตามเราทราบชัดเจนว่าพวกเขาคาดหวัง
อย่างมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างถูกต้องเสมอ

ผู้เขียนสุดดีปฏิญาณตนเองว่าจะจงรักภักดีต่อพระเจ้า และพันธสัญญาของพระองค์ได้
กล่าวบ่อยครั้ง พวกเขาได้ใช้คำแช่งสาป พวกเขาอธิษฐานให้พระเจ้าเทพะพิโรธของพระองค์ลงมาบน
ศัตรูของเขา เพื่อการปกครองของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งที่เขียนออกมาจึงไม่ใช่เป็นเพราะความอาฆาต
พยาบาทส่วนตัว แต่เป็นการประท้วงถึงความกรุณาของพวกเขาก็ได้รับการตอบแทนด้วยความทรยศ

ในส่วนของคำอธิษฐานเหล่านี้แสดงถึงความปรารถนาที่จะให้ความชอบธรรมของพระเจ้าปรากฏบนโลกนี้ โดยที่ความบาปจะถูกพิพากษา ซึ่งพระเจ้าจะทรงกระทำในที่สุด ซึ่งเป็นความหวังจากพวกเขา และกล่าวอยู่บ่อยครั้ง

ผู้เขียนสดุดีได้รังเกียจความคิด และขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกต่างชาติที่ไม่นับถือพระเจ้าด้วย เพราะพวกเขาทราบว่าสิ่งเหล่านั้นทำลายความเชื่อของชนชาติอิสราเอล การที่ชนชาติอิสราเอลหันไปติดตามพระอื่นยิ่งทำให้พระธรรมสดุดีนี้เป็นสิ่งจำเป็นมากขึ้น หากจะต้องรักษาความจริงที่จะต้องถ่ายทอดจากชั่วอายุหนึ่งไปยังอีกชั่วอายุหนึ่ง แล้วก็เป็นที่จะต้องทำลายความเชื่อที่ผิดก่อน ผู้ที่จะศึกษาสดุดีต้องตระหนักถึงสิ่งที่ทำลายความเชื่อของอิสราเอล คือความเชื่อในพระที่หลากหลายองค์ และการต่อสู้ในเรื่องนี้ของผู้ชอบธรรมตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา การต่อสู้กับอำนาจความชั่วร้ายไม่ว่าจะเป็นความเชื่อของชาวต่างชาติผู้ไม่นับถือพระเจ้า หรืออิสราเอลที่หลงผิดไปจากความเชื่อของตนก็ตาม ทำให้ผู้เชื่อที่แท้จริงต้องช่วงชิงต่อสู้เพื่อความเชื่อของตนอย่างเต็มที่ จะต้องสำแดงความสัตย์ซื่อและความจงรักภักดีของตนอย่างเปิดเผย และหวังการช่วยกู้ที่มาจากองค์พระเจ้า

ในสดุดีเรื่องความหวังของการเป็นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดเหมือนในคำพยากรณ์ เช่นในอิสยาห์ 26:19, เอเสเคียล 37:1-14 เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามในสดุดีบางตอนก็มีข้อความที่แสดงให้เห็นว่ามีความหวังในสามัคคีธรรมกับพระเจ้าหลังจากชีวิตนี้ด้วย เช่นในสดุดีบทที่ 16-17 บทที่ 49 และ 73

สดุดีแสดงออกถึงความหวังและความจริงของความเชื่อในลักษณะที่จำง่ายที่สุดทั้งในการเล็งถึงพระคริสต์และในการสะท้อนถึงการต่อสู้ของผู้เชื่อด้วย สดุดีเป็นแรงบันดาลใจของผู้เชื่อมาตลอดทุกยุคทุกสมัย และหลายครั้งเป็นอุปกรณ์แห่งการสรรเสริญพระเจ้า ในขณะที่เดียวกันก็นำการเล้าโลมและความหวังมาสู่จิตวิญญาณของผู้ที่ต้องการสอนเขาให้อธิษฐาน และให้ความมั่นใจว่าองค์พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานเหล่านั้น และช่วยรื้อฟื้นการวางใจในพระเจ้าด้วย หลายครั้งที่สุดที่จะเปลี่ยนจากคำแห่งการคร่ำครวญมาเป็นการอธิบายถึงการตอบคำอธิษฐาน เหมือนกับว่าได้เกิดขึ้นแล้วจริงๆ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อมั่นของผู้เขียนสดุดีว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของเขา เขามั่นใจถึงขนาดที่ว่าเขาสรรเสริญพระเจ้าอย่างละเอียดด้วยการคาดหวังถึงชัยชนะเหล่านั้น ผู้เชื่อจะมีความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานขณะที่กำลังอธิษฐานได้ด้วยความเชื่ออย่างแท้จริงเท่านั้น ผู้เขียนสดุดีมีความเชื่อมั่นเช่นนั้นเพราะเขาสรรเสริญพระเจ้าไปด้วยขณะอธิษฐาน

มาร์ติน ลูเธอร์ (1980) ถือว่าพระธรรมสดุดีมีความสำคัญสูงสุดด้านศาสนศาสตร์ เพราะเป็นหนังสือสรุปเนื้อความสำคัญของพันธสัญญาเดิมทั้งหมด และเป็นหัวใจของพันธสัญญาเดิม "พระธรรมสดุดีเป็นตัวจำลองอาณาจักรของพระคริสต์และให้แบบอย่างแก่คริสตชน ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นพระคัมภีร์ที่สรุปและช่วยให้เราเห็นที่ลึกซึ้งของผู้บริสุทธิ์

2.2 ความหมายของความหวัง

2.2.1 ความหมายโดยทั่วไปของคำว่า “ความหวัง”

ความหมายโดยทั่วไปของคำว่า “ความหวัง” จะพิจารณาตามความหมายของคำว่า “หวัง” ตามที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ซึ่งได้ให้ความหมายว่า ตั้งใจว่าจะได้, ปองไว้, หมายถึง, ปรารถนา ซึ่งหวังนี้เป็นการหวังที่เป็นความรู้สึกนึกคิดภายในใจ

ปราณี ปวิณชญา (2564) ให้นิยามว่า ความหวัง หมายถึง สิ่งที่เราคาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต หากเราได้ตัดสินใจทำสิ่งหนึ่งลงไปโดยมีเป้าหมายที่ต้องการไปให้ถึง ความหวังประกอบไปด้วยการมีอิสระในการตัดสินใจและเส้นทางที่จะไปให้ถึงสิ่งที่หวัง เมื่อคนเรามีความคาดหวังและตั้งเป้าหมายเอาไว้ เป็นธรรมดาที่ย่อมต้องเจอกับอุปสรรค “ความหวัง” เป็นสิ่งที่ทำให้เราพยายามทำต่อไปและช่วยให้รับมือกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ความหวังไม่ใช่แค่เรื่องของความรู้สึกที่ดีเท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีคิดที่จูงใจให้เราพยายามต่อไปเรื่อยๆ ทำให้เกิดการอยากเรียนรู้ เกิดความต้องการทำสิ่งใหม่ๆ ที่ทำหยากรทำอะไรไปแล้วเกิดความผิดพลาดเป็นเรื่องปกติ เพราะไม่มีใครที่เก่งได้ทุกอย่าง เมื่อเกิดข้อผิดพลาด สิ่งสำคัญคือ ต้องเกิดการเรียนรู้ที่จะไม่ทำผิดพลาดซ้ำอีก และมีความเชื่อมั่นในศักยภาพของตนเองว่าจะพัฒนาต่อไปได้ ไม่สำเร็จในครั้งนี้ก็ไม่ใช่ใครคนที่มีหวังมักมั่นใจในตัวเอง มองเห็นวิธีการบรรลุเป้าหมาย หากมีอิสระในการตัดสินใจและมองเห็นเส้นทางก็ยิ่งมีความหวังเพิ่มขึ้น

ชิษณุกร พรภาณูวิชญ์ (2540) อธิบายว่าความคาดหวังหมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น การรับรู้ การตีความ หรือการคาดการณ์ต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นของบุคคลอื่นที่คาดหวังในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้นประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตนต้องการ หรือคาดหวังเอาไว้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2540) ได้กล่าวถึง ความคาดหวังของผู้รับบริการว่า เมื่อผู้รับบริการมาติดต่อกับองค์กรหรือธุรกิจบริการใดๆ ก็มักจะคาดหวังว่าจะได้รับการบริการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ให้บริการจำเป็นต้องรับรู้และเรียนรู้เกี่ยวกับความคาดหวังพื้นฐาน และรู้จักสำรวจความคาดหวังเฉพาะของผู้รับบริการเพื่อสนองบริการที่ตรงกับความต้องการซึ่งจะทำให้ผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจ หรืออาจเกิดความประทับใจขึ้นได้

Vroom (1964) มีมติฐานความเชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากการตัดสินใจเลือกระหว่างทางเลือกต่างๆ โดยพฤติกรรมเหล่านั้นมีระบบ มีความสัมพันธ์กับกระบวนการทางจิตใจได้แก่ การรับรู้ ความเชื่อ เจตคติ โดยเกิดจากแรงจูงใจ

ส่วนในทางพุทธศาสนานั้นก็มีนิยามเกี่ยวกับเรื่องของ “ความหวัง” ไว้เช่นกัน ผู้วิจัยขอเสนอแนะในแง่พุทธศาสนาว่าในทฤษฎีเกี่ยวกับ “ความหวัง” ในแง่พุทธศาสนาสักเล็กน้อย

เนื่องจากประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ “ความหวัง” ปรากฏอย่างชัดเจนอยู่ในคัมภีร์พุทธศาสนา โดยความหวังในภาษาบาลีใช้คำว่า “อาสา” จัดเป็นอยู่ในกลุ่มความหมายร่วมของตัณหาซึ่งพุทธศาสนามองว่าเป็นกิเลสที่ทำให้เกิดทุกข์ ดังมีการแบ่งบุคคลออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ บุคคลที่หมดความหวัง บุคคลที่ยังมีความหวัง และบุคคลที่ปราศจากความหวัง (คือพระอรหันต์)

ซินดอร์ และคณะ (Snyder et al., 1991) อธิบายว่า ความหวังยังช่วยเพิ่มคุณภาพชีวิตและความสามารถของบุคคลเช่น มีความสุข มองโลกในแง่ดีหรือมองเห็นโอกาสทั้งที่กำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ดังนั้นความหวังจึงช่วยให้บุคคลมีพลังงานที่จะจัดการกับความยากลำบากจนกระทั่งบรรลุเป้าหมายได้และส่งผลให้เกิดความพึงพอใจในชีวิตทางสังคมมากขึ้น รวมถึงสุขภาพจิตที่ดีขึ้นตามลำดับ

เออร์วิง และคณะ (Irving et al., 2004) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความหวังและผลลัพธ์ของการทำจิตบำบัดในระยะต่างๆ พบว่าความหวังช่วยให้ผู้ป่วยลดความทุกข์ทรมาน และสามารถควบคุมอารมณ์ได้ จึงเสนอว่าหากผู้ป่วยขาดพลังใจในการให้ความร่วมมือต่อการปฏิบัติตัว ควรสะท้อนให้เห็นถึงความหวังต่อการรักษา และเน้นที่การสร้างความหวัง หรือแรงบันดาลใจในการค้นหาวิธีการปฏิบัติตัวที่เหมาะสมกับบริบทของผู้ป่วยจะช่วยให้การรักษามีประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้นเราอาจจะกล่าวได้ว่าความหวังเป็นแรงจูงใจเชิงบวกที่ช่วยให้บุคคลรู้สึกว่าคุณเองมีพลังแห่งความตั้งใจที่จะทำตามวิธีการหรือหนทางที่วางไว้ และมีความเชื่อว่าตนเองสามารถค้นหาวิธีการ/หนทาง ที่จะไปให้ถึงเป้าหมายได้ (goal) ความหวังจึงเป็นตัวที่จะช่วยสร้างความมุ่งมั่นในการค้นหาวิธีการปรับตัวได้ดีขึ้น ซึ่งจะเพิ่มผลเชิงบวกคือ ช่วยให้คุณมีพลังในการดำเนินชีวิตอย่างมีจุดหมาย หรือมีเป้าหมายที่ชัดเจนมากขึ้น

2.2.2 ความหมายของคำว่า “ความหวัง” ในพระคัมภีร์

เพลิมมิง (2527) กล่าวว่าความไว้วางใจในพระเจ้าท่ามกลางความหมอดหวัง สดุดี 31 ในชีวิตอาจจะเหมือนการสิ้นหวังอย่างมากเช่นดาวิด แต่เมื่อไหร่ที่ยอมจำนนและมอบตัวเองให้อยู่ในทางของพระเจ้าแต่ผู้เดียวนั้นโดยไม่สงสัยในพระเจ้าแล้วพระเจ้าจะช่วยท่านให้รอดพ้นทุกปัญหาและได้รับความหวังจากพระเจ้าอีกทั้งมีชัยชนะต่อทุกสิ่งอย่างแน่นอน

ผู้เขียนมองว่าความหวังเป็นความหวังที่มีอยู่ในพระเจ้า ซึ่งปรากฏได้ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ซึ่งเป็นการระลึกถึงหรือเล็งเห็นถึงพระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความหวังนั้นเป็นความหวังที่เราสามารถสัมผัสได้ในความรักมั่นคงของพระเจ้า ในสดุดีบทที่ 33:18 และพบในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ได้กล่าวเรื่องความหวังไว้ว่า เป็นกิจการของพระวิญญาณบริสุทธิ์พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ โรม 15:13 ได้ให้ทัศนะไว้น่าสนใจว่า ความหวังนี้เราสามารถรับได้โดยพระคุณผ่านทางพระวจนะและความเชื่อผ่านพระคัมภีร์หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือผ่านข่าวประเสริฐซึ่งความหวังที่

เรามีจะทำให้ชีวิตจิตวิญญาณได้รับกำลังขึ้นโดยผ่านองค์พระเยซูคริสต์ ในพระคัมภีร์สุภาษิต 10:28 ได้อธิบายไว้ว่า ในความหวังนั้นทำให้เรามีชัยชนะเหนือความยากลำบากและมีความกล้าในการที่จะดำเนินชีวิตต่อไป

เฟลิมมิง (2527) กล่าวว่า ในความแสนระทมทุกข์กำเริบสับสนขึ้นเรื่อยๆ จนผู้เขียนแทบจะหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดไปได้ มีแต่จะร้องคร่ำครวญขอพระเจ้าโปรดยื่นพระหัตถ์ช่วยเขา เขาสิ้นอาลัยตายอยากคิดว่าทั้งพระเจ้าทั้งพวกมิตรสหายตีตัวออกห่างไม่อาลัยไยดี เขาปรารถนาให้การอัศจรรย์ที่เป็นพระราชกิจของพระเจ้าปรากฏออกต่อหน้าเขาขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ เพราะเมื่อเขาสิ้นชีวิตลงไปก็สายเกินไปเสียแล้ว เขาไม่เห็นมีทางหนีความทุกข์ได้เลย ดูประหนึ่งว่าพระเจ้าทรงกริ้วเขาอย่างไม่อาจระงับได้ ถึงอย่างนั้นก็ตามเขาไม่ยอมทิ้งพระองค์ ยังมาเฝ้าทูลขอทุกๆวัน หากว่าพระองค์จะทรงโปรดให้ภาระของเขาเบาลงบ้างโดยที่เขาเองจะไม่หมดหวังแต่พร้อมที่จะมอบความหวังทั้งหมดที่มีให้แก่พระเจ้า

เฟลิมมิง (2527) ยังกล่าวต่อว่าสดุดี 113-118 กล่าวว่าความรอดสำหรับคนที่คิดว่าหมดหวังเสียแล้ว สดุดี 113-118 เป็นชุดหนึ่งที่ใช้ในเทศกาลต่างๆ ของชาวยิว โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ปัสกา เขาร้องเพลงบทที่ 113 และ 114 ก่อนรับประทาน และเพลงบทที่ 115-118 หลังรับประทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว (มธ. 26:30) กล่าวว่าตั้งแต่ทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตก ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิรันดร์ พระเจ้าทรงสมควรสำหรับแก่การนมัสการของบรรดาคนที่รับใช้พระองค์ (สดด. 113:14) พระองค์ทรงถืออำนาจสูงสุด พระองค์จะทรงให้คนที่ถูกเคี่ยวเข็ญรังแก กลับได้รับความยุติธรรม และจะทรงให้คนที่สิ้นอาลัยตายอยาก ได้รับชีวิตสดใสเบิกบานกระชุ่มกระชวยอีกครั้ง

ตัวอย่างของพระมหากษัตริย์ของพระเจ้าดังกล่าวมา คือการทรงไถ่อิสราเอลออกจากความเป็นทาสในอียิปต์ และประทานชีวิตใหม่ให้กษัตริย์ซึ่งพระองค์แสดงในการทรงไถ่อิสราเอลคือพระองค์ทรงบันดาลให้ทะเลแดงแห้ง ให้แม่น้ำจอร์แดนหยุดไหล ให้ภูเขาซีนายเกิดแผ่นดินไหว ทั้งหมดนี้เป็นมาโดยพระเจ้าแต่ผู้เดียวทั้งสิ้น มนุษย์ไม่ได้ช่วยอะไรเลย พระองค์ไม่เพียงแต่ช่วยพวกเขาออกจากสภาพหมดหวังในอียิปต์เท่านั้น พระองค์ทรงอดทนเจ้อจางในระหว่างการเดินทาง

รัสเซลล์ (2564) ให้นิยามว่าความหวังในพระคริสต์ไม่ใช่ความคิดเพื่อฝัน ความหวังที่เป็นความคาดหวังซึ่งจะเป็นจริง ความหวังเช่นนั้นจำเป็นต่อการเอาชนะความยากลำบาก ส่งเสริมพลังและความสามารถในการฟื้นตัวทางวิญญาณ รู้ว่าเราเป็นที่รักของพระบิดานรันดร์ เราเป็นลูกของพระองค์และเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพระองค์ เมื่อเรามีความหวังในพระคริสต์เราจะรู้ว่าเมื่อเราต้องทำและรักษาพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์ความปรารถนาและความฝันสูงสุดของเราจะเป็นจริงได้ผ่านทางพระองค์

การรอคอยพระเจ้าหมายถึงการเชื่อฟังอย่างต่อเนื่องและความก้าวหน้าทางวิญญาณไปสู่พระองค์ การรอคอยพระเจ้าไม่ได้หมายถึงการคอยเวลา ท่านไม่ควรรู้สึกเหมือนตัวท่านอยู่ในห้องหรือ

การนั่งรอ การรอคอยพระเจ้าหมายถึงการกระทำ ข้าพเจ้าเรียนรู้ตลอดหลายปีว่าความหวังของเราในพระคริสต์เพิ่มขึ้นเมื่อเรารับใช้ผู้อื่น เมื่อเรารับใช้เหมือนที่พระเยซูทรงรับใช้เราเพิ่มความหวังในพระองค์โดยธรรมชาติ ความคาดหวังอย่างมั่นใจและความปรารถนาเป็นพระพรที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้อันเกิดจากความชอบธรรม พระคัมภีร์กล่าวถึงความหวังว่าเป็นการคาดหวังถึงชีวิตนิรันดร์โดยผ่านศรัทธาในพระเยซูคริสต์

คนที่วางใจในพระเจ้าย่อมได้รับพระพร เยเรมีย์ 17:7

พระเจ้าทรงเป็นความหวังของประชากรของพระองค์ โยเอล 3:16

เรามีความหวังโดยความเพียรและความเชื่อใจด้วยพระคัมภีร์ โรม. 15:4

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพรโปรดให้เราบังเกิดใหม่เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่โดยการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

ปณัฐชัย สามี (2020) กล่าวถึงความหวังในพระเจ้าจะสะท้อนถึงหัวใจและการดำเนินชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี และไม่สิ้นหวังในการดำเนินชีวิตแม้จะต้องเผชิญสถานการณ์ที่ยากลำบากหรือปัญหาต่างๆ ที่กำลังเข้ามาในชีวิตหรือที่เผชิญอยู่ก็ตาม แต่จะยึดมั่นในพระเจ้าและพระสัญญาของพระเจ้าเสมอ (สดด. 42:5)

1. มีความหวังแม้อยู่ท่ามกลางความไม่แน่นอน
2. มีความหวังแม้ดูยากหรือเป็นไปได้
3. มีความหวังแม้มีความจำกัด

สุพัฒน์ พัฒนวิโรจน์ (2021) กล่าวเรื่องความหวังว่า 1 ทิโมธี 6:17 ประโยคสั้นๆ นี้สะท้อนมุมมองสองด้านคือ มีผู้ที่หวังใจในสิ่งต่างๆ ในโลกและมีผู้ที่ยึดมั่นในพระสัญญาของพระเจ้าหวังใจว่าสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเป็นจริงกับพวกเขาความหวังในโลกมีมากมายนับไม่ถ้วน ความหวังในเงินทอง ชื่อเสียง ตำแหน่ง ความหวังอยากได้รับความรัก ความหวังต่อคู่ครองและลูก หวังว่าสถานการณ์จะดีขึ้นและมีสิ่งดีๆ เกิดขึ้น ซึ่งหลายครั้ง “ความหวัง” เหล่านั้นกลายเป็นเพียง “ความฝัน” เท่านั้น ความหวังที่แท้จริงในพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่ตาย ความหวังเป็นความฝันที่ตื่นอยู่ เป็นดังความฝันที่เดินได้และยังคงหายใจ ความหวังในพระเจ้าเป็นความหวังที่เติบโต เป็นความฝันที่จับต้องได้ในฝ่ายวิญญาณ เป็นดังสมอยึดผู้เชื่อเอาไว้ให้มั่นคง เป็นดังเส้นชัยที่มองเห็นได้และรอเวลาที่เราจะก้าวข้ามไป

ความหวังในพระเจ้าผลักดันให้ก้าวไปข้างหน้าสู่ความสำเร็จ การเกิดผลและชัยชนะของบรรดาชนชาติอิสราเอลได้รับชัยชนะในสงครามและผ่านความยากลำบากด้วยวิธีการที่หลากหลายจากพระเจ้า โมเสสยกไม้เท้าและทะเลแดงก็แหวกออก คนอิสราเอลเดินรอบเมืองเยรีโคและกำแพงก็พังลง โยชูวาหยุดดวงอาทิตย์ไว้ ก็เดโอนกับทหารเพียงสามร้อยคนเอาชนะทหารมีเตียนนับแสนคน รวมถึงดาวิดที่เอาชนะโกลิอัทด้วยสลิง ฯลฯ เราจะสังเกตได้ชัดเจนว่าไม่มีสูตรสำเร็จตายตัวในชัยชนะของพวกเขาแม้แต่ความหวังและการวางใจและยอมจำนนต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด

2.3 ผู้ป่วยระยะสุดท้าย

2.3.1 ความหมายของคำว่า “ผู้ป่วยระยะสุดท้าย”

เรื่องผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพคำว่า สุขภาพ (Health) องค์การอนามัยโลก (World Health Organization, 1992) ได้ให้คำนิยามของสุขภาพไว้ว่า สุขภาพหมายถึง “สภาวะของความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจรวมถึงการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุขและมีได้หมายความเฉพาะเพียงแต่การปราศจากโรคและทุพพลภาพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย ทางจิตใจ ทางสังคม และทางจิตวิญญาณเชื่อมโยงกันอย่างสมดุล”

เยาวภา ตี้อชสุวรรณ (2557) กล่าวในเอกสารการสอน “พัฒนาการของมนุษย์และสุขภาพ” ว่าธรรมนูญว่าด้วยระบบสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2552 ได้ให้ความหมายของคำว่า “สุขภาพ” ว่าเป็นภาวะของมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิต ทางปัญญา และทางสังคม ซึ่งเชื่อมโยงกันเป็นองค์รวมอย่างสมดุล คือ ความสมดุลระหว่างองค์ประกอบหรือ มิติต่างๆ ซึ่งประกอบกันเป็นบุคคลโดยรวม คือ ทางร่างกาย ทางจิตใจ ทางอารมณ์ทางสังคม และทางจิตวิญญาณ ในทฤษฎีทางการแพทย์คำว่า “สุขภาพ” ไม่มีคำนิยามที่ตายตัว เป็นต้นว่าสุขภาพดีของบรรณารักษ์กับของคณงานก่อสร้าง ย่อมมีความหมายแตกต่างกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การมีสุขภาพดีนั้นเราไม่อาจกำหนดเป็นค่ามาตรฐานได้ แต่ต้องเป็นไปตามสภาวะความเหมาะสมของแต่ละคน ดังนั้นสุขภาพจึงเป็นแนวคิดทางบวกซึ่งเน้นความสำคัญของทรัพยากรทางสังคมและทางบุคคล และความสามารถทางร่างกาย เช่นเดียวกับที่ความหมายของความรู้สึกสุขสบาย

ดังนั้นความหมายของผู้ป่วยระยะสุดท้ายหมายถึง ผู้ที่ป่วยด้วยโรคร้ายแรงหรือมีภาวะอื่นที่คุกคามต่อชีวิตมีการลุกลามของโรค และการทำงานของอวัยวะสำคัญๆ ของร่างกายหลายระบบผิดปกติและแพทย์ลงความเห็นว่าการของโรคเกินกว่าจะรักษาให้หายขาดได้ ซึ่งอาการของผู้ป่วยจะทรุดลงเรื่อยๆ และเสียชีวิตในที่สุด การดูแลเน้นให้ผู้ป่วยได้รับความสุขสบาย มีความสุขสงบทางจิตใจได้อยู่ใกล้บุคคลอันเป็นที่รัก หลุดพ้นจากความเครียด ความวิตกกังวล และความเจ็บป่วยเพื่อจากไปอย่างสงบ

การเข้าสู่ระยะสุดท้ายของผู้ป่วยดังกล่าว ทำให้ความสามารถในการดูแลตนเองของผู้ป่วยลดลง จากภาวะแทรกซ้อนทั้งจากตัวโรค และภาวะจิตใจที่หดหู่สิ้นหวังและทำใจไม่ได้ว่าตนเองเข้าสู่ระยะสุดท้ายของชีวิต ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม จิตวิญญาณ ผู้ป่วยต้องเผชิญกับปัญหาที่ซับซ้อนเนื่องจากระบบสำคัญ ๆ ในร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ทรุดลง การทำงานของอวัยวะในระบบต่างๆ ไม่เป็นไปตามปกติ ความรู้สึกและความทรงจำของผู้ป่วยค่อยๆลดลง สอดคล้องกับการศึกษาของ วุฒิพร จตุรพิพัฒน์ และกิตติพัทธ์ เอี่ยมรอด (2551) ซึ่งมีการทำวิจัยจากผู้ป่วยระยะสุดท้ายเช่นผู้ป่วยมะเร็งที่ต้องอยู่ในสภาพที่ทุกข์ทรมานจากอาการหายใจ

เหนื่อยหอบ อาการปวดท้องตลอดเวลารับประทานอาหารไม่ได้ ผู้ป่วยรู้สึกกลัวหายใจไม่ออก กลัวความตาย และที่สำคัญที่สุด ทศนีย์ ทองประทีป (2548) กล่าวว่าผู้ป่วยระยะสุดท้ายกลัวพลัดพรากจากบุคคลอันเป็นที่รัก

ภุชงค์ เหล่ารุจิสวัสดิ์ (2550) ให้นิยามว่าผู้ป่วยเมื่อเข้าสู่ระยะสุดท้ายจะเกิดปฏิกิริยาทางจิตใจซึ่ง Buckman (1998) ได้กล่าวถึงทฤษฎีของปฏิกิริยาทางจิตใจในผู้ป่วยระยะสุดท้าย โดยแบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะแรก (Initial stage) เผชิญกับความจริง (Facing with threat) ระยะนี้ผู้ป่วยจะเกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ต่างๆ ซึ่งขึ้นกับลักษณะนิสัย ประสบการณ์เดิม และกลไกการปรับตัวที่เคยชินสำหรับตนเอง เช่น อาจมีความรู้สึกกลัว โกรธ ตกใจ เครียด กังวล อาจเกิดทีละอย่างหรือผสมกันและใช้กลไกทางจิต เช่น การปฏิเสธความจริง การโทษสิ่งต่าง ๆ นอกตัว การหลีกเลี่ยง เป็นต้น

2. ระยะเรื้อรัง (Chronic stage) ปฏิกิริยาทางอารมณ์ในระยะแรกๆ อาจลดลงทำใจยอมรับได้ ระยะนี้ผู้ป่วยอาจซึมเศร้า เบื่อหน่าย รอรระยะเวลาสุดท้ายที่จะมาถึง บุคคลรอบข้างเห็นว่าสภาพจิตใจดูดีขึ้น คงยอมรับได้แล้ว ก็อาจวางตัวห่างไป ภาวะซึมเศร้าจึงพบได้มากในช่วงนี้

3. ระยะสุดท้าย (Final stage) ผู้ป่วยยอมรับความตายที่กำลังมาถึง มีการแสดงออกที่เป็นปกติพูดคุยสื่อสารได้ดี มีการตัดสินใจที่เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงยอมรับอย่างมีเหตุและผลด้วยการรับสภาพจิตใจ

2.3.2 ความหมายของการดูแลด้านจิตวิญญาณในผู้ป่วยระยะสุดท้าย

จิตวิญญาณ (Spiritual) หมายถึง องค์ประกอบของสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับการมีชีวิตอยู่ เป็นการค้นหาความหมาย เป้าหมาย และเป็นประสบการณ์สูงสุดในชีวิตของบุคคล เป็นเรื่องของพลังใจ ความหวัง กำลังใจ และความผูกพันระหว่างบุคคลกับบางสิ่งบางอย่าง เช่น คุณงามความดี ความรัก ความสุข ความทุกข์ การให้อภัย ภายใต้ระบบความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรม และศาสนา วัลภา คุณทรงเกียรติ (2551) ให้ความหมายแบบนี้ว่างานด้านอนุศาสนกเป็นการให้การดูแลคนอย่างครบทุกมิติ ทั้งมิติทางด้านร่างกาย มิติทางด้านจิตใจ มิติทางด้านสังคม และมิติทางจิตวิญญาณ ซึ่งไม่อาจแยกจากกันได้ ภาวะสุขภาพจิตวิญญาณของบุคคลได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดทางศาสนา

Hill & Smith (1985) กล่าวอย่างน่าสนใจว่าการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาช่วยทำให้บุคคลมีภาวะจิตวิญญาณที่สมบูรณ์ขึ้น

ในสังคม และวัฒนธรรมไทย จิตวิญญาณเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวในชีวิต อาจเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ ศาสนา หรือบุคคลที่มีค่าสูงทางจิตใจ เช่น สมาชิกในครอบครัว เพื่อน สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความหวัง

เห็นความสำคัญของชีวิตมีกำลังใจ และมีเป้าหมายในการดำเนินชีวิตหรือทำให้เกิดความสุขในชีวิต จากความหมายดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้ว่าการมีสุขภาพทางจิตวิญญาณที่ดี หมายถึง การที่บุคคลมีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ มีเป้าหมายในชีวิต มีความหวัง กำลังใจ และมีความผูกพันกับบุคคลหรือบางสิ่งบางอย่าง เช่น ญาติพี่น้อง คุณงามความดี ความรัก ความสุข รวมถึงการให้อภัย เป็นต้น การมีความเชื่อความศรัทธาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนนับถือหรือมีความเชื่อทางศาสนา การได้บรรลุความมุ่งหวังสูงสุดของชีวิต การได้รับการตอบสนองด้านจิตวิญญาณจะทำให้บุคคลสงบสุข ยอมรับในความทุกข์ทรมาน และพร้อมที่จะเผชิญกับภาวะสุดท้ายของชีวิตอย่างดี

2.3.3 ภาวะความเจ็บป่วยและการเผชิญกับภาวะระยะสุดท้ายของชีวิต

จากหลักการให้การดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายจะเห็นได้ว่า การช่วยให้ผู้ป่วยเสียชีวิตได้อย่างสงบ สงบ ปราศจากความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ทั้งทางร่างกายและจิตใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สามารถทำให้ผู้ป่วยปล่อยวางทุกสิ่งให้เป็นไปตามธรรมชาติการดูแลให้ตายดี จึงไม่ได้อยู่ที่การมีทีมดูแลแบบประคับประคอง (*Palliative care team*) หรือการมีสถานพยาบาลระยะสุดท้าย (*Hospice*) เพื่อหลักการความรับผิดชอบในการดูแลไปให้ผู้อื่นและผลักดันผู้ป่วยให้ไปตายอย่างไม่สงบในสถานที่ที่ผู้ป่วยไม่ต้องการ ถ้าผู้ป่วยและญาติเข้าใจและยอมรับการตาย ความตายตามธรรมชาติ ความทุกข์ทรมานทั้งทางกายและหรือทางใจจะลดลงและมักจะทำให้เกิดความสุขสงบขึ้นในจิตใจตน

สันต์ หัตถ์รัตน์ (2552) กล่าวว่าว่าการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเน้นทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณของผู้ป่วย โดยให้ผู้ป่วยมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการดูแลรักษาในขั้นตอนระยะสุดท้ายของชีวิต และความสงบสุขทางจิตใจอย่างลึกซึ้ง ซึ่งเกิดจากการได้รับการเติมเต็มความต้องการทางด้านจิตวิญญาณของผู้ป่วยในสภาพจิตใจช่วงสุดท้ายก่อนจะลาโลกนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมากในเกือบทุกศาสนาเราควรที่จะประเมินด้านจิตวิญญาณ สิ่ง que ผู้ป่วยมีความเชื่อเรื่องศาสนา ศรัทธา สิ่ง que ผู้ป่วยยังกังวลห่วงใย สิ่ง que ผู้ป่วยต้องการเพื่อสงบสุข ช่วยให้ผู้ป่วยพิจารณาชีวิตที่ผ่านมาทั้งหมด ถ้าผู้ป่วยไม่มีสิ่งใดค้างคาใจ หรือไม่คิดยึดมั่นถือมั่นกับสิ่งใดแม้กระทั่งตนเองแล้วยอมได้รับความสุข

Cassem (2004) กล่าวว่าอย่างไรก็ตามภาวะความเจ็บป่วยและการเผชิญกับภาวะระยะสุดท้ายของชีวิตนั้นส่งผลต่อผู้ป่วยได้เป็นอย่างมากทั้งทางด้านบวกและผลจึงส่งผลกระทบต่อกระบวนการรักษาทั้งทางร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ ในการเตรียมพร้อมหรือรับมือซึ่งผลกระทบและปัญหาที่สามารถพบได้

บุคคลเมื่อเกิดการเจ็บป่วยและจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล (*Admit*) เป็นช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ป่วยและญาติวิตกกังวลเกี่ยวกับสุขภาพของผู้ป่วยและผลการรักษาที่จะเกิดขึ้นที่พบบ่อยคือ ความเจ็บปวด (*Pain*) และความไม่สุขสบายของร่างกาย จิตใจ ซึ่งจะต้องมีบุคลากร เช่น

แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา และทีมอนุสาสิก เป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยลดความวิตกกังวลและสร้างทัศนคติในเชิงบวกให้กับผู้ป่วยที่เข้ามารับการรักษา เนื่องจากผู้ป่วยจะต้องเผชิญกับสิ่งแวดล้อมใหม่ในโรงพยาบาลที่ไม่คุ้นเคย รวมทั้งเปลี่ยนบทบาทจากคนปกติมาเป็นผู้ป่วยที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นโดยเฉพาะบุคคลากรในทีมสุขภาพต้องใช้ระยะเวลาในการรักษา ต้องแยกจากครอบครัว การหยุดพักงานในช่วงเวลาที่เจ็บป่วยสิ่งเหล่านี้ย่อมส่งผลกระทบต่อผู้ป่วยได้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้ป่วยเมื่อต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมีดังนี้

ด้านร่างกาย ผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมักได้ผลกระทบทางด้านร่างกายที่พบ เช่น จำกัดการเคลื่อนไหว การปรับเปลี่ยนสถานที่พัก ความไม่คุ้นชินในกิจวัตรประจำวัน ขาดการออกกำลังกาย งดอาหารและน้ำดื่ม และการนอนหลับได้ไม่เต็มที่ พยาบาลควรตอบสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในยามเจ็บป่วย

ด้านจิตใจ ผู้ป่วยรู้สึกวิตกกังวลเกี่ยวกับโรคที่เกิดขึ้น เกิดความกลัว ความเหงา โดดเดี่ยวเหมือนถูกทอดทิ้ง หรือบางคนอาจจะรู้สึกไม่มีความเป็นส่วนตัว เช่น การอยู่ในหอผู้ป่วยที่มีผู้ป่วยอื่นอยู่หลายเตียงไม่คุ้นเคยทำให้อนอนไม่หลับได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนกลางคืน มีกิจกรรมหลายอย่าง queผู้ป่วยต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่องเช่น การวัดความดัน การฉีดยา ให้สารน้ำทางหลอดเลือดดำ (ให้น้ำเกลือหรือสารอาหาร) การบันทึกสัญญาณชีพ เป็นต้น ผู้ป่วยจึงขาดความเป็นอิสระ การเป็นตัวของตัวเอง การดำเนินชีวิตของผู้ป่วยเปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้สอดคล้องกับการรักษาพยาบาลเช่นรับประทานอาหารเวลาเดียวกัน การอาบน้ำคนเดียว

ด้านจิตวิญญาณ เมื่อผู้ป่วยประสบความทุกข์ทรมานด้วยโรคทางฝ่ายกาย การเจ็บป่วยเฉียบพลันหรือเรื้อรัง และทำให้หยุดชะงักในการประกอบกิจทางศาสนา เพราะศาสนาเป็นเรื่องที่มนุษย์มีความต้องการแสวงหาสำหรับยึดเหนี่ยวทางจิตใจเมื่อเวลาเผชิญความทุกข์ บางคนมีความเชื่อว่า ความเจ็บป่วยเกิดจากการกระทำจากสิ่งลึกลับ บางคนคิดว่าเป็นการลงโทษจากพระเจ้าเพราะความผิดบาป ฯลฯ ซึ่งอนุสาสิกสามารถตอบสนองความต้องการทางวิญญาณของผู้ป่วยได้

Stephen (2012) กล่าวว่า “เมื่อผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล สามารถระบุที่ปรึกษาทางจิตวิญญาณที่พวกเขาต้องการได้”

ด้านเศรษฐกิจ ถึงแม้ว่าผู้ป่วยบางรายจะได้รับสิทธิของประกันสังคมหรือประกันสุขภาพในการรักษาพยาบาลก็ตามแต่ผู้ป่วยเหล่านี้ต้องหยุดงานโดยเฉพาะในรายที่เป็นหัวหน้าครอบครัวย่อมส่งผลกระทบต่อให้เกิดปัญหาทางด้านการเงินแก่ครอบครัวตามมา พยาบาลมีบทบาทในการให้ข้อมูลที่จะสามารถช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจ

ด้านครอบครัว ผู้ป่วยต้องแยกจากครอบครัวทำให้บทบาทของสมาชิกในครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้ป่วยเป็นมารดาที่ต้องเลี้ยงดูบุตร อาจเป็นภาระแก่สามีหรือญาติที่ต้องรับผิดชอบดูแลครอบครัวให้แทนในช่วงที่เจ็บป่วย ครอบครัวของผู้ป่วยวิตกกังวลเกี่ยวกับ

การเจ็บป่วยที่อาจรุนแรงหรือต้องใช้เวลาในการรักษาพยาบาลจึงจำเป็นต้องให้ข้อมูลแก่ผู้ป่วย และญาติเกี่ยวกับโรครวมทั้งคำแนะนำในการดูแลผู้ป่วย ตลอดจนความช่วยเหลือในการตัดสินใจ เกี่ยวกับการรักษาพยาบาล

กล่าวอีกแบบคือ เมื่อคนเจ็บป่วยได้รับการบริการการรักษาที่มีคุณภาพมีมาตรฐานด้วยความรักของพระเจ้าผ่านทางทีมอนุศาสนิก และหรือทีมศาสนิกของทางโรงพยาบาลหรือทีมเยี่ยมเยียนของทางโรงพยาบาล พร้อมทั้งจะตอบสนองความต้องการทางด้านจิตใจและทางด้านจิตวิญญาณในทันที (กระตือรือร้น) ใส่ใจ (เอาใจใส่ เข้าใจ ให้ความรักความห่วงใย) ถ่อมใจ (ทำตัวต่ำกว่าฐานะที่เป็นจริง) เสียสละ (คำนึงถึงสิทธิประโยชน์ของผู้ป่วย) การตอบสนองของทีมอนุศาสนิกจะผ่านกิจกรรมตามความต้องการของผู้ป่วยซึ่งอยู่ในกรอบความเชื่อของศาสนาคริสต์

2.3.4 ความต้องการของผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ความหวังได้รับการพิจารณาว่าเป็นปัจจัยการรักษาที่สำคัญในด้านการแพทย์ การพยาบาล และสุขภาพจิตมาอย่างยาวนาน และเพิ่งได้รับความสนใจในฐานะองค์ประกอบสำคัญของการฟื้นตัวในช่วงเวลาที่ผ่านมามากมาย อย่างไรก็ตามความชัดเจนของแนวความคิด การนำไปใช้ และมูลค่าของความหวังยังคงไม่ชัดเจน การทบทวนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อกำหนดความหวังให้เป็นไปอย่างดีและมีระบบระเบียบในการดูแลผู้ป่วยร่างกายจิตใจและจิตวิญญาณ

2.3.4.1 ปัญหาและความต้องการของผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ผู้ป่วยเมื่อเข้าสู่ระยะสุดท้าย ความสามารถในการดูแลตนเองอาจลดลงจากภาวะแทรกซ้อนทั้งจากตัวโรค ภาวะจิตใจที่หดหู่ สิ้นหวัง และทำใจไม่ได้ว่าตัวเองเข้าสู่ระยะสุดท้ายของชีวิต ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณผู้ป่วยต้องเผชิญกับปัญหาที่ซับซ้อนเนื่องจากระบบสำคัญ ๆ ในร่างกายทำงานผิดปกติ ต้องใช้ระยะเวลาในการดูแลมากขึ้นและยาวนานขึ้น อย่างไรก็ตามความต้องการพื้นฐานของผู้ป่วยระยะสุดท้ายก็เหมือนผู้ป่วยอื่นๆโดยทั่วไป และยังเพิ่มความต้องการในเรื่องจิตวิญญาณเพิ่มขึ้น การตอบสนองความต้องการผู้ป่วยระยะสุดท้ายให้มีคุณภาพที่ดี ผู้ป่วยมีความสุข (Well-being) เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ทีมอนุศาสนิกผู้ควรให้การดูแลช่วยเหลืออย่างเหมาะสม ทศนีย์ ทองประทีป และ สถาพร สีสานันทกิจ (2548) ได้ให้ความหมายเชิงอภิปรายในเรื่องการตอบสนองปัญหาและความต้องการไว้ดังนี้

2.3.4.2 ปัญหาและความต้องการด้านร่างกาย

สายพิณ หัตถิรัตน์ (2545), Kirchoff & Beckstrand (2000) กล่าวว่า ผู้ป่วยระยะสุดท้ายมักมีปัญหาเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะภายในระบบต่างๆ ที่เสื่อมโทรมลงเรื่อยๆ จนกระทั่งล้มเหลวในที่สุด (Weissman, 2000) ความสามารถในการรับรู้ วัน เวลา สถานที่ เปลี่ยนไป และความสามารถในการทำกิจวัตรประจำวันลดลงหรือทำไม่ได้เลย (Kuebler & Heidricb, 2002) ร่างกายซูบผอม หายใจเหนื่อย มีอาการทางระบบประสาท อาการเพ้อ อาการสับสน อาการมึนงง และกระวนกระวาย (Jean, Cordt, & David, 2001) ฉะนั้นเราสามารถมองเห็นได้ว่าผู้ป่วยจึงต้องการความช่วยเหลือดูแลเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยทั่วไปได้แก่ ความสะอาดและความสุขสบายของร่างกาย การช่วยเหลือในการทำกิจวัตรประจำวัน การดูแลเรื่องอาหาร และน้ำ รวมไปถึงการจัดการเกี่ยวกับด้านอาการ และอาการที่แสดงออกมาในรูปแบบต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากโรคของผู้ป่วย ที่ทำให้ไม่สุขสบาย และเกิดความทุกข์ทรมานน้อยที่สุด ได้แก่ การจัดการความปวด การดูแลระบบทางเดินหายใจ รวมถึงการดูแลเรื่องการนอนหลับ การดูแลระบบขับถ่าย รวมถึงการดูแลด้านสิ่งแวดล้อม และการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ป่วย

2.3.4.3 ปัญหาและความต้องการด้านจิตใจ

เมื่อผู้ป่วยเข้าสู่ระยะสุดท้ายจะมีอาการที่พบบ่อยคือ ความวิตกกังวล และความซึมเศร้า มีความรู้สึกผิดหรือปฏิเสธความจริง ต้องการเป็นบุคคลสำคัญรู้สึกหมดคุณค่าในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น รวมถึงมีความคิดอยากฆ่าตัวตาย (สถาพร สีสานนทกิจ, 2548) กล่าวว่านอกจากนี้ผู้ป่วยยังต้องการได้รับข้อมูลข่าวสาร ต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับชีวิต และการเจ็บป่วยของตนเอง ต้องการความปลอดภัย การทอดทิ้งผู้ป่วยหรือแยกให้อยู่อย่างโดดเดี่ยวจะทำให้ผู้ป่วยรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัยทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ไม่มีโอกาสได้แสดงความรู้สึก และได้รับการสนับสนุนส่งเสริมทักษะในการเรียนรู้ที่จะต้องเผชิญกับความตาย

2.3.4.4 ปัญหาและความต้องการด้านสังคม

พิกุล นันทชัยพันธ์, แสงว บุษยเฉลิมวิภาส, และอุมาภรณ์ ไพศาลสุทธิเดช, (2549) พูดไว้ว่าผู้ป่วยระยะสุดท้ายมักมีอาการหวั่นไหว ท้อแท้กลัวการถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว ถูกแยกและรู้สึกถูกปฏิเสธ การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมน้อยลงหรือไม่มีเลย ผู้ป่วยรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัยทั้งด้านร่างกายและจิตใจ กลัวเป็นภาระต่อคนอื่น และการเจ็บป่วยที่ยาวนาน ทำให้ผู้ป่วยและญาติสูญเสียรายได้ โดยเฉพาะผู้ป่วยที่มีภาระรับผิดชอบในการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ป่วยที่มีบทบาทเป็นผู้นำ ครอบครัวก็จะเกิดปัญหาทางการเงินในครอบครัว ถึงแม้จะมีระบบประกันสุขภาพแห่งชาติรองรับในส่วนของการรักษาพยาบาลก็ตาม

2.3.4.5 ปัญหาและความต้องการด้านจิตวิญญาณ

ผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่รับรู้ถึงความตายกำลังใกล้เข้ามา และต้องพลัดพรากจากบุคคลที่ตนรัก ผู้ป่วยจะเสียกำลังใจเป็นอย่างมาก ไม่มีความหวังในการดำเนินชีวิต ทำให้ไม่สามารถทำสิ่งที่ค้างคาไว้ให้สำเร็จลุล่วง ไม่มีโอกาสได้กล่าวขอโทษหรือขออโหสิกรรมต่อการกระทำที่ผิดพลาดในอดีต ซึ่งบางรายคิดลงโทษตัวเองหรือทำร้ายตัวเองโดยรู้สึกว่าคุณค่าชีวิตตนเองไม่มีคุณค่า ไม่มีความหวังในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ผู้ป่วยยังกลัวการถูกทอดทิ้ง และที่สำคัญที่สุดคือ กลัวพลัดพรากจากบุคคลอันเป็นที่รัก (จำลอง ดิษยวณิช, 2547; ทศนีย์ทองประทีป, 2548; และ Kuuppelomäki, 2001) กล่าวว่าผู้ป่วยส่วนใหญ่จึงต้องการได้กลับไปเยี่ยมเยียน สักลา หรือได้พบ และอยู่กับบุคคลที่ตนรักและสิ่งที่คุณเองรู้สึกผูกพัน ผู้ป่วยบางรายต้องการกล่าวขอโทษกับสิ่งที่ตนเองเคยทำผิดพลาดในอดีต ต้องการได้รับการอภัยจากบุคคลอื่น และจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนเองนับถือ ซึ่งมีความหมายต่อจิตวิญญาณของผู้ป่วยระยะสุดท้ายเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังต้องการปฏิบัติพิธีกรรมตามความเชื่อทางศาสนาที่ตนเองนับถือ และสวดมนต์ภาวนาเพื่อให้จิตใจสงบ (Kuuppelomäki, 2001; Vig & Pearlman, 2004) กล่าวว่าความหวังของผู้ป่วยระยะสุดท้ายมีเป็นสิ่งที่สำคัญของการมีชีวิตอยู่ เพื่อช่วยให้มีกำลังใจแข็งแกร่งพอที่จะเผชิญกับความทุกข์ทรมานและความตาย ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะมีความหวังว่าอาการจะไม่ทรุดลงไปกว่าเดิม อาการจะดีขึ้นสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ มีความหวังจะได้ทำภารกิจที่ยังค้างคาอยู่ให้เสร็จสิ้นก่อนจะเสียชีวิต และเมื่อถึงเวลาสุดท้ายของชีวิตผู้ป่วยต้องการได้รับการนำเข้าสู่ระยะสุดท้ายของชีวิตอย่างสงบก่อนสิ้นใจ (จำลอง ดิษยวณิช, 2547; ทศนีย์ ทองประทีป, 2548; และพระไพศาล วิสาโล, 2547)

จากการทบทวนวรรณกรรม ทศนีย์ ทองประทีป และจงลักษณ์ ศุภกิจเจริญ (2552) กล่าวถึงความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้ป่วยระยะสุดท้ายไว้ดังนี้

1. ความรักและความสัมพันธ์ (Love and connectedness) ความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือความรักตนเอง (Hall, 1997) กล่าวว่า การจะเข้าใจจิตวิญญาณของบุคคลอื่นได้ดี จะต้องเข้าใจว่าบุคคลนั้นมีความรัก ยอมรับ และให้คุณค่าแก่ตนเองมากน้อยเพียงใด ความรู้สึกดังกล่าวจะช่วยให้บุคคลพึ่งตนเอง มีความพยายามที่จะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ความเป็นตัวตนดำรงอยู่ การเจ็บป่วยมักช่วยให้บุคคลได้สติ คิดได้ว่าจะหาทางเยียวยาตนเองอย่างไร หรือจะต้องยอมจำนนต่อกฎธรรมชาติ การมีสติระลึกได้ถึงกฎธรรมชาตินี้เป็นการทำหน้าที่ของจิตวิญญาณ (ปัญญา) นอกจากรักตนเองแล้วทุกคนยังต้องการเป็นผู้ให้ และเป็นผู้ได้รับความรักจากผู้อื่น ดังที่ มาสโลว์ กล่าวว่าไว้ว่า ความรักเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน มนุษย์จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว ความสัมพันธ์ดังกล่าวมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของบุคคลในหลาย ๆ ด้าน ทั้งด้านความคิดและ

ความรู้สึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรักและความผูกพันกับสมาชิกในครอบครัว มิตรสหาย ของใช้ส่วนตัว สิ่งแวดล้อม และธรรมชาติ (Hall, 1997)

ความเจ็บป่วยทำให้ผู้ป่วยต้องแยกจากครอบครัวมาอยู่โรงพยาบาล ถูกตัดขาดจากสังคม สถานที่ทำงานหรือสิ่งแวดล้อมที่คุ้นเคย ไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างปกติ เมื่อรับรู้ว่ตนกำลังเป็นโรคที่รักษาไม่หายและกำลังใกล้ความตาย จะเกิดความรู้สึกเศร้า โดดเดี่ยว และรู้สึกท้อแท้ ผู้ป่วยจึงอยากมีโอกาสกลับไปเยี่ยมเยียน สักลา หรือได้เห็นสิ่งที่รู้สึกผูกพันนั้นอีกเป็นครั้งสุดท้าย จึงทำให้ผู้ป่วยส่วนใหญ่ที่มีสติรู้ตัวดี ไม่ว่าจะมีสภาพอย่างไรก็ตามอยากกลับไปตายที่บ้าน

2. การค้นหาความหมายของชีวิตและการเจ็บป่วย (Meaning of life and illness) มนุษย์ไม่สามารถอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้ ทุกคนต้องการมีความหมายหรืออยู่อย่างมีคุณค่าต่อบุคคลที่ตนรักและทำประโยชน์ให้ตนเอง และสังคมที่ตนดำรงอยู่ ความเอื้ออาทร ความรัก และความผูกพันของบุคคลในครอบครัวหรือมิตรสหาย เป็นกำลังใจสำคัญในการดำเนินชีวิตทั้งในยามปกติและยามเจ็บป่วยของทุกคน การเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายแรงที่รักษาไม่หาย ผู้ป่วยระยะสุดท้ายของชีวิตล้วนเป็นภาวะวิกฤติที่ต้องอาศัยความเข้มแข็งของจิตใจ และต้องการความรักและกำลังใจจากคนรักและญาติ เพื่อให้สามารถก้าวพ้นความทุกข์ทรมานนี้และจากไปอย่างสงบ สมศักดิ์ศรีการเป็นมนุษย์ผู้ป่วยที่มีจิตวิญญาณที่เข้มแข็งสนใจศาสนา หรือมีหลักปรัชญาในการดำเนินชีวิต มักใช้วิกฤตินี้เพื่อค้นหาความหมายของชีวิตและการเจ็บป่วย และค้นหาคำตอบว่าจะใช้เวลาที่เหลือของชีวิตนี้อย่างไรจึงจะมีความหมายมากที่สุด ซึ่งการค้นหาความหมายของชีวิตและการเจ็บป่วยนี้เป็นผลมาจากการรักตนเอง (Hall, 1997)

3. การขอรับการยกโทษหรือการให้อภัย (Forgiveness) ผู้ป่วยเมื่อเข้าสู่ระยะสุดท้ายมักมีอาการอ่อนเพลียง่าย มีกิจกรรมได้อย่างจำกัดหรือถูกจำกัดการเคลื่อนไหว เนื่องจากการรักษาและภาวะของโรค จึงทำให้มีเวลากับตัวเองมากกว่าปกติในการพิจารณาประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาทั้งเรื่องราวที่เป็นความสุข ความสมหวัง ความทุกข์ หรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ทุกคนล้วนมีความผิดพลาดในอดีตมากน้อยแตกต่างกัน ความผิดพลาดที่เป็นความขัดแย้งระหว่างบุคคล บางครั้งผู้ถูกกระทำอาจลืมหรือให้อภัยแล้ว แต่ผู้กระทำยังคงเก็บไว้ในความทรงจำโดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ป่วยที่คิดว่าตนคงไม่มีโอกาสจะได้แก้ตัวหรือทำความดีชดเชย เพราะเวลาในชีวิตเหลือน้อยเต็มที ทำให้มีความทุกข์และขมขื่นในจิตใจมาก การทบทวนความทรงจำในอดีต การยกโทษ การขอโทษล้วนมีความหมายต่อจิตวิญญาณของผู้ป่วยที่กำลังจะเสียชีวิต ผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ เชื้อคิษยาภิบาล อนุศาสนิก หรือผู้สอนศาสนา มาพบผู้ป่วยเพื่อให้มีการสารภาพบาปก่อนจะเสียชีวิต พร้อมกันนี้ก็เตรียมจิตใจให้เสสสะอาดก่อนมีชีวิตอย่างเป็นอมตะในแผ่นดินของพระเจ้า

4. ความหวัง (Hope) ความหวังเป็นความคาดหวังหรือเป้าหมายที่สำคัญในทางบวกของชีวิต การมีความหวังทำให้ชีวิตมีความสุข ความหวังอาจเปรียบเหมือนน้ำทิพย์ชโลมใจของทุกคนความหวังอาจเป็นความฝันหรือแรงบันดาลใจหรือเป็นพลังที่ทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะก้าวไปสู่ความหวังดังที่ได้ตั้งเอาไว้ ผู้ป่วยระยะสุดท้ายอาจมีความหวังหลายอย่าง ส่วนใหญ่หวังว่าอาการจะไม่ทรุดลงไปมากกว่านี้ หวังว่าจะช่วยตัวเองได้ หวังว่าอาการจะดีขึ้นจะได้กลับบ้านและได้อยู่ใกล้ชิดกับลูกหลาน หวังว่าจะได้ทำบุญหรือดำเนินภารกิจสำคัญๆ ให้เสร็จสิ้นก่อนจะเสียชีวิต ความหวังนี้ยังรวมไปถึงชาติหน้า เช่น หวังว่าจะได้กลับมาเกิดเป็นสมาชิกในครอบครัวเดิม ขอให้ชีวิตใหม่ (ชาติหน้า) ดีขึ้น ปราศจากทุกข์โศกโรคร้ายใดๆ หวังว่าจะได้เกิดในสวรรค์ หรือบางคนหวังจะได้บรรลุนิพพานก่อนตาย การช่วยให้ผู้ป่วยมีความหวังที่เป็นไปได้นั้นมีความสำคัญ ผู้ป่วยบางรายอาจสับสน และคาดหวังเกินความเป็นจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งความคาดหวังที่เป็นไปไม่ได้เกี่ยวกับการรักษา เนื่องจากการให้ข้อมูลแบบขอไปที ปลอดภัยไปอย่างนั้นว่าจะหาย จะกลับบ้านได้ทั้งๆ ที่ไม่สอดคล้องกับสภาพผู้ป่วย การพูดดังกล่าวไม่ช่วยให้ผู้ป่วยรู้สึกดีขึ้น แต่กลับจะทำให้ผู้ป่วยรู้สึกว่า การรักษาเป็นการรักษาที่ไม่จริงจังมากกว่า

นอกจากนี้ Hermann (2001) ทำการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความต้องการทางด้านฝ่ายจิตวิญญาณในผู้ป่วยใกล้ตายที่รับการรักษาในโรงพยาบาล จำนวน 20 คน พบว่าผู้ป่วยใกล้ตายหรือระยะสุดท้ายรับรู้ถึงความต้องการทางด้านจิตวิญญาณของตนเองดังนี้

1. ความต้องการเกี่ยวกับศาสนา ได้แก่ ต้องการสวดมนต์ขอให้ตนเองเข้มแข็ง ต้องการอ่านคัมภีร์ทางศาสนา ต้องการใช้ศาสนาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ต้องการประกอบพิธีทางศาสนา
2. ต้องการมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น ทั้งบุคคลในครอบครัว เพื่อน เด็ก บุคคลทั่วไป และต้องการช่วยเหลือจากบุคคลเหล่านั้น
3. ต้องการควบคุมตนเองได้ โดยเลือกหรือตัดสินใจในการดำเนินชีวิตด้วยตนเองต้องการมีกิจกรรมร่วมกับครอบครัว
4. ต้องการทำหน้าที่ของตนเองให้เสร็จเรียบร้อย ไม่ว่าจะป็นธุรกิจ มรดก หรือความรู้สึกต่าง ๆ ที่ผ่านมาในอดีต
5. ต้องการสัมผัสกับธรรมชาติ สามารถออกไปนอกบ้านได้ ชมความสวยงามของธรรมชาติ
6. ต้องการพบเห็นแต่สิ่งที่ดี การพูดคุย การยิ้มแย้มแจ่มใส และการให้กำลังใจ

จากปัญหาและความต้องการดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ป่วยระยะสุดท้ายมีความต้องการการดูแลแบบองค์รวมในฐานะมนุษย์ที่ประกอบไปด้วยความต้องการด้านร่างกาย จิตสังคม และจิตวิญญาณ ซึ่ง

ไม่สามารถแยกองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งออกจากกันได้ แม้ผู้ป่วยระยะสุดท้ายจะอยู่ในสภาพ กลัวทุกข์ทรมานจากสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไป กลัวการพลัดพรากจากคนที่รัก กลัวเป็นภาระที่ต้อง พึ่งพาผู้อื่น กลัวถูกทอดทิ้ง และ หมดหวังจากการรักษาให้มีชีวิตรอดได้ ส่วนความหวังด้านจิตใจและ จิตวิญญาณของผู้ป่วยยังคงมีอยู่ ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้รับการ ดูแลในด้านร่างกายเป็นอย่างดี แต่การดูแลด้านจิตวิญญาณ ผู้ป่วยระยะสุดท้ายยังได้รับการดูแลไม่ดี เท่าที่ควร (บุพผา ซอบใช้, 2543; กิตติพัทธ์ เอี่ยมรอด, 2555; และKuuppelomaki, 2001) เพื่อให้ ผู้ป่วยได้รับความทุกข์ทรมานจากการเจ็บปวดน้อยที่สุด และไม่ถูกทอดทิ้งให้เผชิญความตายอย่างโดด เดี่ยว ฉะนั้นบทบาทของนุศาสตร์และหรือทีมศาสนิกจึงไม่ควรทอดทิ้งหรือมุ่งตอบสนองแต่ความต้องการ ด้านร่างกายแต่เพียงอย่างเดียว นุศาสตร์และหรือทีมศาสนิกต้องมีประสบการณ์ ความรู้ ความสามารถในการดูแลด้านจิตวิญญาณ เข้าใจและถ่ายทอดสาระสำคัญของความหวัง เพื่อให้เกิด ความเชื่อเรื่องศาสนา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ความหมายของความตาย และช่วยให้ยอมรับความตายที่ จะมาถึง สามารถกระตุ้นให้ผู้ป่วยระลึกถึงความดีที่ได้กระทำมาแล้ว และจิตใจจดจ่อต่อสิ่งดีงาม ช่วย ปลดปล่อยสิ่งที่ค้างคาใจ และปล่อยวางสิ่งต่าง ๆ อำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรมตามความเชื่อ ช่วยให้ได้กล่าวคำอำลา และสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ป่วยระยะสุดท้ายให้ครอบคลุม แบบองค์รวม

2.4 การอภิบาลผู้ป่วยด้านจิตใจและจิตวิญญาณของแผนกศาสนิก

2.4.1 ประสบการณ์การอภิบาลผู้ป่วย

จากประสบการณ์การทำงานในการอภิบาลผู้ป่วยในโรงพยาบาลแมคคอร์มิคตลอด ระยะเวลามากกว่า 12 ปี ได้เรียนรู้พันธกิจการเยี่ยมเยียนผ่านการสอนของอนุศาสนกรุ่นพี่ที่ให้ความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติเป็นแบบอย่างในการเยี่ยมผู้ป่วย ต่อมาเมื่อมีการอบรมความรู้ด้านการอภิบาล จาก CCT เกี่ยวกับ CPE. *Clinical Pastoral and Education*. ในหัวข้อ “การอภิบาลผู้ป่วย” จาก การอบรมจนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ได้เข้ารับการอบรม และไปศึกษาดูงานจากหน่วยงาน ของสภาคริสตจักรที่ได้จัดขึ้น และได้นำความรู้กลับมาใช้ในการเยี่ยมเยียนผู้ป่วยในการปฏิบัติงานของ แผนกศาสนิกจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาในเรื่องของการเยี่ยมเยียนผู้ป่วยเรื่อยมา อย่างไร ก็ตาม ผู้ศึกษามีความเห็นว่ากระบวนการปฏิบัติงานยังมีจุดที่ต้องปรับเปลี่ยนและพัฒนาให้เหมาะสม กับในยุคปัจจุบัน เพราะในยุคที่มีความเจริญทางเทคโนโลยีและวิทยาการที่ทันสมัย ตลอดจนแนวคิด ทางการศึกษาในเรื่องของการอภิบาลผู้ป่วยเกิดขึ้นมากมายที่สามารถเรียนรู้และศึกษา เพื่อนำมาปรับ ใช้ในการปฏิบัติงาน ดังนั้น ความรู้ ความเข้าใจ และเอกสารการปฏิบัติของศาสนิก ไม่เพียงพอที่จะ ตอบสนองความต้องการของผู้ป่วยที่เข้ามาใช้บริการได้

แผนกศาสนิกกิจใช้แผ่นพับใบปลิวที่สั่งจากร้านขายหนังสือสุริยบรรณ และศูนย์ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งใบปลิวที่ใช้ส่วนใหญ่ก็จะเป็น ประเภทให้กำลังใจ คำพยานประสบการณ์ความเจ็บป่วย และใบปลิวที่เกี่ยวกับข่าวประเสริฐเรื่องขององค์พระเยซูคริสต์ ฯลฯ อย่างไรก็ตามแผนกศาสนิกกิจได้มุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับผู้ป่วยระยะสุดท้ายโดยมีทีมดูแลแบบประคับประคอง (*Palliative care team*) ประกอบด้วยแพทย์ พยาบาล อนุศาสนิก จิตวิทยา ซึ่งเป็นการดูแลแบบองค์รวมซึ่งแผนกศาสนิกกิจเองจะได้ทำในส่วนการสร้างควมหวังกำลังใจแก่ผู้ป่วย ให้คำหนุนใจแก่ญาติพี่น้องของผู้ป่วย รวมถึงการอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์และการร้องเพลงใช้ในการสร้างกำลังใจแก่ผู้ป่วย

2.4.2 แนวทางการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายจากฝ่ายศาสนิกกิจ

อนุศาสนิกต่อผู้ป่วยระยะสุดท้าย

จิตวิญญาณ คือ การให้ความหมายและคุณค่า (ทั้งในด้านบวกและลบ) แก่สิ่งต่างๆ ที่ได้รับรู้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในส่วนลึกของจิตใจของบุคคล และมีอิทธิพลและแรงผลักดันต่อความรู้สึก ความคิด และการกระทำของบุคคลนั้น เช่นความเชื่อในทางศาสนา หรือพิธีกรรม ประเพณี หรือบุคคลต้นแบบที่ชื่นชอบ ที่ส่งผลก่อให้เกิดกำลังใจ มีความเข้มแข็งในจิตใจพร้อมที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ศาสนาเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจมนุษย์แต่ละศาสนามีแนวทางหรือคำสั่งสอนที่แตกต่างกัน หลายนานเชื่อว่า การตายดีหรือการตายอย่างสงบและมีสติเป็นเรื่องสำคัญ ญาติสามารถส่งเสริมสภาพจิตใจและสภาพแวดล้อมให้เข้าถึงภavnันได้การดูแลผู้ป่วยโดยใช้แนวทางของศาสนาต่างๆ

ผู้ป่วยที่เผชิญหน้ากับความตายมักมีความเครียด ความกังวล ความกลัวอยู่ในใจทุกคน ซึ่งความวิตกกังวลที่มักพบ ได้แก่

1. *Organic anxiety* เช่น ปวดมาก ทำให้ใจสั่น ปั่นป่วนในท้อง หัวใจเต้นผิดปกติ เป็นต้น
2. *Situation anxiety* เช่น กลัวเจ็บ กลัวทรมาน กลัวเดินไม่ได้ กลัวการรักษา เป็นต้น
3. *Existential anxiety* เช่น กลัวตาย กลัวขาดอิสรภาพ กลัวอยู่คนเดียว ถูกทอดทิ้งกลัวไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ตายแล้วไปไหน

จากปัญหาทางอารมณ์ดังกล่าวข้างต้น อาจส่งผลให้ผู้ป่วยแสดงอารมณ์ไม่เหมาะสม ไม่ร่วมมือในการรักษาและคิดทำร้ายตัวเองได้นักจิตวิทยาและอนุศาสนิกหรือทีมศาสนิกจึงนับว่ามีบทบาทสำคัญในการสำรวจปัญหา ประเมินสภาพจิตใจของผู้ป่วยและให้การช่วยเหลือ ตามกระบวนการทางจิตวิทยา ดังนี้

1. การสร้างความสัมพันธ์ (*therapeutic relationship*) *Varcarolis* กล่าวว่าสัมพันธ์ภาพเพื่อการรักษา (*therapeutic relationship*) เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้การบำบัดกับผู้รับบริการ เป็นหัวใจสำคัญของวิธีการรักษา โดยมีเป้าหมายเฉพาะผู้ให้การรักษามีการดำเนินสัมพันธ์ภาพอย่าง

เป็นขั้นตอน เน้นความปลอดภัยเป็นหลัก เป็นความลับ น่าเชื่อถือ มีความสม่ำเสมอ และมีขอบเขตชัดเจน

2. ให้ผู้ป่วยพูดระบาย (*ventilation*) ความรู้สึกต่างๆ ความกังวล ความกลัวหรือความรู้สึกอึดอัดความต้องการต่างๆ ออกมา การได้ระบายปลดปล่อยอารมณ์ที่เก็บกดมานาน ช่วยให้ผ่อนคลาย และรู้สึกว่ามีคนรับฟังอย่างเข้าใจ ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ที่สำคัญยิ่งต่อการรักษา

3. ความเห็นอกเห็นใจ (*empathy*) กระบวนการเยียวยาทางจิตใจทั้งในรูปแบบจิตบำบัดหรือการให้การปรึกษา ต่างยอมรับว่าความรู้สึกเห็นอกเห็นใจเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การเยียวยาจิตใจมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การดูแลตามหลักคริสต์ศาสนา

คริสต์ศาสนามีความเชื่อว่าชีวิตมนุษย์มาจากพระเจ้าตลอดช่วงการดำเนินชีวิต พระเจ้าจะให้ปัจจัยที่จะใช้ดำเนินชีวิตด้วยความดีไว้ให้ นอกจากนี้ยังเชื่อเรื่องดวงวิญญาณที่ถาวรในโลกหน้า ซึ่งพระเจ้าจะเป็นผู้กำหนดเวลาที่มนุษย์จะก้าวไปสู่อีกโลกที่สมบูรณ์กว่านี้ให้อีกเช่นกัน ช่วงชีวิตในโลกนี้เป็นเวลาชั่วคราวเท่านั้น

คริสต์ศาสนาจึงมีทัศนะหรือมุมมองต่อความตายว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่จุดสิ้นสุด แต่เป็นจุดเริ่มต้นสู่การไปพบพระเจ้า ดังนั้นจึงต้องดูแลช่วงเวลานี้ ดูแลวิญญาณให้ไปสู่ความเป็นอมตะนิรันดร์คาทอลิกให้ความสำคัญกับช่วงเวลาก่อนเสียชีวิตไม่น้อยกว่าเวลามีชีวิตเพราะถือว่าเป็นช่วงเวลาที่มีความหมาย เพราะเป็นโอกาสสุดท้ายที่คนจะเปลี่ยนแปลงความรู้สึกผิดพลาดเกี่ยวกับการกระทำในอดีตได้ ฉะนั้นจึงไม่เห็นด้วยกับการฆ่าเพื่อยุติความเจ็บปวด ความยากลำบาก ความทุกข์ทรมาน

เพราะฉะนั้นทุกเวลาของชีวิตจึงต้องให้โอกาสเขาได้เรียนรู้ที่จะทำเช่นนี้ตั้งแต่วันนี้ทุกสัปดาห์ทุกคนจึงต้องไปโบสถ์ทุกอาทิตย์เพื่อรับศีลและฟังคำสอนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตด้วยความดีตลอดเวลา

บทบาทของทีมศาสนิกต่อผู้ป่วยระยะสุดท้าย

1. เยี่ยมเยียนและหนุนใจสร้างกำลังใจในเรื่องพระกิตติคุณของพระเจ้า เรื่องการสารภาพความผิดบาปของตนเอง เพราะผู้ป่วยระยะนี้จะคิดถึงความผิดในอดีตทำให้กังวล หวาดกลัว ศาสนิกจะอ่านคัมภีร์ตอนที่กล่าวว่าพระเจ้ามีเมตตาให้อภัยลูกตลอดเวลา กล่าวซ้ำๆ เพื่อให้เขาสงบและมีความหวังในพระเจ้าและไว้วางใจในพระเจ้าพูดถึงพระเมตตาของพระเจ้าในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

2. ให้กำลังใจและกำลังใจ โดยอ่านคัมภีร์เกี่ยวกับความตายให้ฟัง เพื่อให้มีสติตลอดเวลา

3. ประกอบมหาสนิทศักดิ์สิทธิ์ซึ่งถือเป็นพระกายและพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ที่จะสร้างกำลังกาย ใจ และจิตวิญญาณ เช่น พิธีบัพติศมาแก่ผู้ป่วยครั้งสุดท้าย(สำหรับผู้ไม่เชื่อ) สำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย (เพื่อให้รักษาความสงบมองโลกในแง่ดี)

4. พุดคุยและประกาศเรื่องพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์แก่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงผู้เป็นที่รัก และหนุนน้ำใจให้ทุกคนควรจะมาเยี่ยมเยียนให้กำลังใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้เขาารู้สึกอบอุ่น และไม่รู้สึกลัวจากไปคนเดียว

นอกจากการนำคำสอนทางคริสต์ศาสนามาใช้ในผู้ป่วยระยะท้ายแล้ว ผู้ป่วยบางรายสามารถมีความสามารถรับรู้ถึงความรู้สึก ผู้ทำพันธกิจสามารถสร้างกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการดูแลควบคู่กับการอ่านพระคัมภีร์ได้ เช่น

1. ดนตรีบำบัด ควรเปิดดนตรีในแนวที่ผู้ป่วยชอบ ระหว่างการฟังอาจร้องเพลงคลอไปด้วยหรืออาจชวนเพื่อนๆและญาติ มาร่วมร้องเพลงก็จะเป็นการสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นได้

2. การนวดและสัมผัส การสัมผัสเป็นการสื่อสารความรู้สึกที่ไร้คำพูด หากเราสัมผัสมือหรือลูบแขนผู้ป่วยอย่างอ่อนโยนจะช่วยให้ผู้ป่วยรับรู้ได้และรู้สึกดี การกอดอุ้ม นวด ลูบสัมผัสด้วยความรักและความอ่อนโยนทำให้ผู้ป่วยรู้สึกสบาย ผ่อนคลาย การนวดช่วยให้กล้ามเนื้อที่ยึดเกร็งจากความปวดได้คลาย ซึ่งสามารถบรรเทาความเจ็บปวดไปได้บ้าง แต่ต้องระวังไม่นวดบริเวณจุดที่ปวด

สิ่งสำคัญในการช่วยเหลือผู้ป่วยนั้นนอกจากองค์ความรู้และประสบการณ์ที่มีแล้ว รวมถึงหลักการในพระคัมภีร์แล้ว คุณสมบัตินี้คือทัศนคติเชิงบวกในการให้บริการและความเห็นใจปรารถนาดีในการอยากช่วยเหลือและดูแลผู้ป่วยอย่างจริงใจนั่นเอง

2.4.3 จุดประสงค์ของการเยี่ยมเยียน

1) เป็นการแสดงออกถึงการเชื่อฟังต่อคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์ ในฐานะที่เป็นผู้อภิบาลว่า "จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด" (ยน. 21:15-17)

2) การเยี่ยมเยียนเป็นการแสดงออกถึงความห่วงใยต่อชีวิตเพื่อนมนุษย์

3) ในฐานะอนุศาสนิกในโรงพยาบาล บทบาทที่สำคัญและเป็นหัวใจของการอภิบาล คือการเยี่ยมเยียน พุด คุย และรับฟัง ความทุกข์ บาดแผลภายใน ความวิตกกังวล ความกลัว และปัญหา ระหว่างการรักษา พร้อมยื่นเคียงข้างผู้ป่วยในยามเผชิญวิกฤตชีวิตในครั้งนี้

4) เพื่อนำการคืนดีกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิต นำความหวัง ความชื่นชมยินดี มายังผู้ป่วยและครอบครัว เป็นโอกาสที่ผู้ป่วยและญาติจะทบทวนชีวิต (ในกรณีผู้ป่วยเข้าสู่ระยะสุดท้าย)

2.4.3.1 หลักในการเยี่ยมเยียนผู้ป่วยในโรงพยาบาล

การสร้างสัมพันธ์กับผู้ป่วย เพื่อให้เกิดความเป็นกันเอง การสร้างสัมพันธ์ภาพ เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เยี่ยมกับผู้ป่วย โดยมีจุดมุ่งหมายให้เกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของการเยี่ยม (ข้อ3) จึงจำเป็นที่จะต้องนำทักษะที่ใช้ในการสร้างสัมพันธ์ภาพ มีดังนี้

ทักษะการใช้ภาษา

- 1) ภาษาพูด ควรเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย
- 2) ภาษาท่าทาง หรือ อวัจนภาษา

เข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกของผู้ป่วย

- 1) ขจัดความลำเอียงของผู้เยี่ยมต่อผู้ป่วย
- 2) การตั้งใจฟังและสังเกต
- 3) จับประเด็นที่สำคัญที่สุดของผู้ป่วยและให้ความสนใจในสิ่งนั้น
- 4) เชื่อมโยงสู่ความรู้สึกของผู้ป่วย
- 5) สะท้อนเนื้อหาหรือใจความที่ผู้ป่วยสื่อออกมา

ใส่ใจในปัญหาของผู้ป่วย เพื่อนำมาสู่การนำเสนอพระกิตติคุณ

- 1) แสดงออกโดยผ่านคำพูดว่าผู้ป่วยรู้สึกอย่างไร
- 2) แสดงออกโดยท่าทาง เช่น การสบสายตา การโน้มตัว สัมผัสมือ แตะไหล่ (กรณีผู้ป่วยอนุญาต) พยักหน้าได้
- 3) แสดงออกจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของผู้เยี่ยม ซึ่งผู้ป่วยจะรับรู้ได้ รับรู้จากการมองเห็น แววตาของผู้เยี่ยม รับรู้จากการได้ยินน้ำเสียง รับรู้จากการสัมผัสทางความรู้สึกทางใจ เช่น รู้สึกอบอุ่น รู้สึกขุ่นข้อง

2.4.3.2 การปิดการเยี่ยมเยียน

ควรเป็นไปด้วยท่าทีที่อบอุ่นเป็นมิตรและเอื้อเฟื้อและให้โอกาสแก่ผู้ป่วยในทุกศาสนา อย่าลืมกล่าวคำว่า “ขอพระเจ้าอวยพระพร”

สรุป หัวใจของงานการอภิบาลในโรงพยาบาล คือการออกไปเยี่ยมเยียน พูดคุย รับฟัง ความทุกข์ของผู้ป่วยและญาติในขณะที่เข้าพักรักษาตัวในหอพักผู้ป่วยใน การเยี่ยมเยียนไม่เพียงเป็นการแสดงความห่วงใย ยังเป็นการช่วยให้ผู้ป่วยได้คลายความวิตกกังวลภายในใจ ผู้ป่วยสามารถถามข้อสงสัย หรือมีเรื่องร้องเรียนอื่นๆ ผู้อภิบาลต้องระมัดระวังในเรื่องการพูดคุยกับผู้ป่วย สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่ผู้อภิบาลพูดอะไรกับผู้ป่วย แต่อยู่ที่ผู้ป่วยพูดอะไรกับผู้อภิบาล

ดังนั้น ฟังอย่างตั้งใจ ตาประสานตา ให้เป็นธรรมชาติ (เทเลอร์, 2002) กล่าวไว้ว่า “การฟังระดับลึกหรือการฟังด้วยหูที่สาม คือฟังและคิดอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ยินจากผู้ป่วย”

2.4.3.3 การอธิษฐานขอพระพร (Prayer therapy)

การอธิษฐานเป็นส่วนสำคัญในการเยียวยา การอธิษฐานขอพรจากพระเจ้าก่อนเข้าเยี่ยมผู้ป่วย (วูเอลเนอร์, 2018) กล่าวว่า “การอธิษฐานก็คือพลังจากพระเจ้าที่ได้รับและปลดปล่อยออกมา”

การอธิษฐาน เพื่อให้ผู้ป่วยหรือหากผู้ป่วยเป็นผู้เชื่อในพระเจ้า มีความคุ้นเคยกับการอธิษฐาน และสามารถอธิษฐานได้ แต่สำหรับผู้ที่มีความเชื่อที่แตกต่าง ต้องขออนุญาตก่อนการอธิษฐานขอพรจากพระเจ้า ทุกกรณีแม้กับผู้ที่มีความเชื่อด้วย สำหรับผู้ป่วยคำอธิษฐานให้เป็นบทอธิษฐานสั้นๆ หรือเป็นคำๆ เข้าใจง่ายที่โน้มน้ำหนักใจให้ระลึกถึงพระเจ้า

การอธิษฐาน เพื่อเอาสิ่งที่บดบังหนทางนั้นออกไป เพื่อให้แสงสว่างส่องเข้ามาในชีวิตของเรา สิ่งในโลกนี้เรียกว่า “ปาฏิหาริย์” ในยากอบ 5:14-15 “การอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค” ความทุกข์ที่เกิดจากความเจ็บป่วย พระเจ้าสัญญาว่าจะนำการรักษาเยียวยาให้หาย

Atherston (2019) กล่าวไว้ในงานวิจัยว่า อนุศาสนิกเป็นส่วนหนึ่งของทีมแพทย์ ที่ช่วยสนับสนุนการรักษาของแพทย์ทางด้านจิตใจและจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับ Deborah Edwina

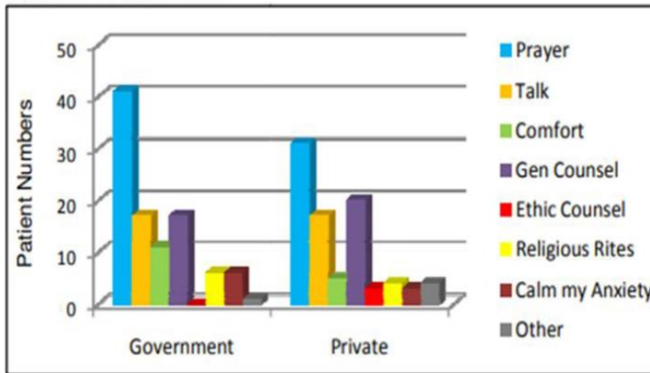
ward (2001) กล่าวว่าไว้ว่าการอธิษฐานเป็นการบำบัดจิตใจประเภทหนึ่งที่มีศักยภาพ โดยเฉพาะ ในการอธิษฐานสำหรับผู้ป่วยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนการอธิษฐาน

- 1) ก่อนที่การอธิษฐาน อาจจะขอให้ผู้ป่วยค่อยๆ หายใจเข้าลึกๆ อย่างผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ (ไม่จำเป็นต้องหลับตา)
- 2) ขออนุญาต ก่อนการอธิษฐาน ทุกครั้งและทุกกรณี ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความเชื่อ หรือผู้ที่มีความเชื่อต่าง ใช้คำว่า “ขออนุญาตขอพระพรจากพระเจ้า”
- 3) ตั้งใจฟังปัญหา ความทุกข์ การระบายความในใจ ความรู้สึกต่างๆ ของผู้ป่วย และ นำอธิษฐานเนื้อหาในคำอธิษฐานมุ่งเน้นปัญหาที่ผู้ป่วยกำลังเผชิญอยู่ โดยไม่กล่าวโทษว่าความเจ็บป่วยเกิดจากความบาป
- 4) คำอธิษฐาน สั้น กระชับ ภาษาเข้าใจง่าย
- 5) ลงท้าย ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน

Atherstone (2019) กล่าวไว้ในงานวิจัยว่า อนุศาสนิกเป็นส่วนหนึ่งของทีมแพทย์ ที่ช่วยสนับสนุนการรักษาของแพทย์ทางด้านจิตใจและจิตวิญญาณ และเป็นบทบาทที่สำคัญในการช่วยให้ผู้ป่วย ได้มีพลังในการต่อสู้กับความจริงของชีวิต

Figure 32: Chaplain Visits

ภาพที่ 1 กราฟแสดงความต้องการคำ
 อธิษฐานจากอนุศาสนิก
 ที่มา: Devin Atherstone. (2019)

จากการที่ได้ศึกษา การอธิษฐานสามารถช่วยให้ผู้ป่วยมีกำลังใจ มีความหวัง มีพลังในการเผชิญกับ ความทุกข์ ความเศร้า ความกลัว การสูญเสีย และวิกฤติในชีวิตที่กะทันหัน ในคำอธิษฐานต้องใส่ใจกับเรื่อง que ผู้ป่วยเล่าให้ฟัง เพราะขณะนี้ผู้ป่วยกำลังฟังถ้อยคำแห่งการเล่าโลมจิตใจ จากผู้อภิบาล ผู้เยี่ยมที่เป็นเพศเดียวกันอาจมีการสัมผัสมือหรือแขน ด้วยความอ่อนโยน (ระมัดระวังเรื่องเพศตรงข้าม) จากภาพที่ 2 กราฟแสดงความต้องการคำอธิษฐานจากอนุศาสนิก พบว่าผู้ป่วยต้องการได้รับการอธิษฐานเปอร์เซ็นต์ที่สูงทั้งส่วนที่เป็นโรงพยาบาลรัฐบาลและเอกชน ผู้ป่วยได้รับการสัมผัสถึงความรักของพระเจ้า ที่โอบอุ้มทั้งร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ

แท้จริงแล้วการดูแลผู้ป่วยโรคเรื้อรังที่รักษาไม่หายขาด ผู้สูงอายุที่ติดเตียงช่วยเหลือตนเองได้น้อยหรือไม่ได้เลย ผู้ที่มีอาการป่วยแล้วทรุดลงเรื่อย ๆ และมีอาการแทรกซ้อนอื่นๆ ที่ปรากฏรวมด้วย ถือว่าเป็นผู้ป่วยระยะท้าย (End of life care) ที่ต้องการดูแลแบบประคับประคอง ยิ่งเมื่อโรคลุกลามจนถึงระยะสุดท้าย จำเป็นที่ต้องดูแลเป็นพิเศษเพื่อป้องกันและบรรเทาความทุกข์ทรมานและเพื่อให้ผู้ป่วยสามารถเผชิญกับความเจ็บป่วยที่คุกคามชีวิต โดยมุ่งเน้นการดูแลแบบองค์รวมครอบคลุมมิติทางกาย ใจ สังคม และจิตวิญญาณของทั้งผู้ป่วย ครอบครัวและผู้ดูแลควรได้รับการเตรียมความพร้อมที่จะรับมือกับสภาพความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นเพื่อให้ผู้ป่วยและครอบครัวมีคุณภาพชีวิตที่ดีที่สุดตามบริบทของปัจเจกบุคคลเท่าที่จะทำได้ในเวลาที่เหลืออยู่ โดยอยู่บนเป้าหมายคือการเพิ่มคุณภาพชีวิตของทั้งผู้ป่วยและครอบครัว ที่จะทำให้ผู้ป่วยได้เสียชีวิตอย่างสงบ สมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือที่เราเรียกว่าตายดีนั่นเอง ตลอดจนการดูแลครอบครัวและญาติภายหลังการจากไปของผู้ป่วยด้วยความพร้อมเมื่อใกล้ถึงวาระสุดท้ายของชีวิตที่ต้องการฟังฟังการรักษาและต้องการดูแลโดยเฉพาะด้านจิตวิญญาณ เป็นส่วนที่สำคัญมากสำหรับการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย (End of life care) ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากในการเตรียมความพร้อมด้านนี้และถือว่าเป็นงานที่ทำหายสำหรับทีมศาสนิก ที่สามารถเข้าถึงความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้ป่วยระยะท้ายให้ได้ตามแนวคิดการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย ด้านจิตวิญญาณการเข้าถึงความต้องการจะช่วยปลดปล่อยสิ่งที่

ค้างคาใจให้กับผู้ป่วย ทำให้นอนตาคาหลับ หมดห้วง ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวและท้อแท้และอยากกลับไป
ตายที่บ้าน

ดังนั้นการรับรู้ถึงความต้องการด้านจิตวิญญาณของผู้ป่วยระยะท้าย นอกจากช่วยให้ผู้ป่วย
และครอบครัวสามารถเผชิญกับความตายได้อย่างสงบแล้ว ยังช่วยลดค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการที่
ผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่ไม่อยากกลับไปเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเพราะพยาบาลให้ความมั่นใจและ
ให้การดูแลแบบองค์รวมและต่อเนื่องที่บ้านต่อไป สิ่งที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่แผนกศาสนิกได้ทำเพื่อการ
สร้างความหวังให้แก่ผู้ป่วยนั้นเพื่อที่จะให้ผู้ป่วยได้รับการทรงรักษาจากพระเจ้าผ่านขั้นตอนต่างๆใน
การเอาใจใส่เพื่อสร้างกำลังใจแก่ผู้ป่วยและญาติได้เป็นอย่างดีและมีแนวที่จะพัฒนาต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินวิธีการวิจัยเป็นสิ่งสำคัญสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ เพื่อเป็นการบ่งบอกถึงความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย หรือการศึกษาศาสนศาสตร์เชิงพระคัมภีร์ หัวข้อ “ความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย” ด้วยวิธีการศึกษาในด้านของความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดี เพื่อที่จะมีเป้าหมายในการทำการอธิบายและนำไปใช้ได้อย่างเกิดผล

3.1 ศึกษาแหล่งข้อมูลจากเอกสาร

งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้ายเพื่อที่จะเข้าใจเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในชีวิตปัจจุบัน โดยศึกษาจากหนังสือ คริสต์ศาสนศาสตร์ หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ หนังสือศัพท์สัมพันธ์ที่มีความหมายหรือข้อความเกี่ยวข้องกับคำว่าความหวัง ความหวังใจ การวางใจ เพื่อการหาคำตอบจากพระคัมภีร์ศึกษาอ่านบทความ หนังสืออ้างอิงต่าง ๆ หนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ศึกษางานวิทยานิพนธ์ และบรรณานุกรม วิทยานิพนธ์จากสำนักหอสมุดวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี จากสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยพายัพ และจากแหล่งข้อมูลอื่น ๆ เช่นทางอินเทอร์เน็ต และนำพระคัมภีร์ในพระธรรมสวดดีเรื่องความหวังที่ศึกษานำไปใช้เพื่อสร้างความหวังใจและเป็นคำตอบที่ชัดเจนแก่ผู้ป่วยระยะสุดท้าย ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเอกสาร ไม่มีการทำแบบสอบถามหรือทำการสัมภาษณ์ โดยการวิจัยนี้ ผู้ทำวิจัยใช้แหล่งข้อมูลจากหลายๆ แหล่งดังต่อไปนี้

3.1.1 พระคัมภีร์

พระธรรมสวดดี ซึ่งเป็นพระธรรมที่น่าสนใจและเป็นบทเพลงของกษัตริย์ของดาวิดที่แสดงให้เห็นถึงภาพของความหวัง พุดบอยที่สุดถึง 27 ครั้งด้วยกันซึ่งเป็นภาพที่ชัดเจนที่สุด ดังนั้นการที่จะศึกษาเรื่องเกี่ยวกับความหวังนั้น จึงจะใช้พระธรรมสวดดีทั้งบทที่ว่าด้วยเรื่องของความหวังนั้นมาใช้ในการศึกษา ดังนั้นพระคัมภีร์จึงเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญมากในการใช้ศึกษาเรื่องราวของความหวังซึ่งดูทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ควบคู่ไปด้วย

3.1.2 หนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์

ในการศึกษาพระคัมภีร์นั้นก็มีความเข้าใจยากและง่ายสลับกันไป บางส่วนของพระคัมภีร์ก็สามารถที่จะอ่านและเข้าใจอย่างชัดเจนได้เพียงจากการอ่านหรือการฟัง แต่บางส่วนไม่ใช่เช่นนั้น เนื่องจากเนื้อหาในพระคัมภีร์ถูกเขียนขึ้นและรวบรวมมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ดังนั้นจึงต้องใช้การศึกษาข้อมูลแหล่งอื่นเพื่อเป็นส่วนช่วยสร้างความเข้าใจให้มากขึ้น มีหนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์ พระธรรมสดุดีรวมถึงพระธรรมที่เกี่ยวข้องด้วย เพื่อช่วยให้เข้าใจถึงการศึกษาศรีธรรมสดุดีได้มากขึ้น ซึ่งภายในหนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์นั้นได้กล่าวถึงข้อมูลโดยรวม ทั้งเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ ศัพท์ภาษาเดิมที่สำคัญ ประเด็นการตีความหมายต่าง ๆ ที่ต้องตระหนัก และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งนำสู่ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องความหวัง ว่ามีรูปแบบลักษณะในการนำไปใช้ได้อย่างไร

3.1.3 หนังสือที่เกี่ยวข้องและเว็บไซต์

เนื่องจากพระธรรมสดุดีเป็นพระธรรมที่มีผู้เขียนหลายคนในหลายยุคหลายสมัยจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาานพอสมควร จึงต้องเลือกกลุ่มเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับบทที่เราได้เลือกที่จะทำเพื่อให้รู้ถึงเป้าหมายในการศึกษาข้อมูลที่ต้องการ ดังนั้นเรื่องสำคัญที่ต้องศึกษาค้นคว้า คือ “ความหวังสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย” ทั้งในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและหลักการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายรวมถึงความต้องการของผู้ป่วยระยะสุดท้าย รวมถึงเรื่องราวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดนี้ต้องอาศัยการศึกษาค้นคว้าข้อมูล จากหลาย ๆ แหล่งเพิ่มเติมนอกเหนือจากพระคัมภีร์ แต่มีข้อจำกัดสำหรับการหาข้อมูลในเว็บไซต์คือ ต้องสืบหาจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้และเป็นที่ยอมรับทางวิชาการเท่านั้น

3.2 การอรรถาธิบายพระคัมภีร์

หลังจากผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและเลือกพระธรรมสดุดีที่ว่าด้วยเรื่องความหวัง มาใช้ในการเขียนวิจัย จึงได้ จัดเตรียมข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อจะทำการอรรถาธิบายตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาบริบท
2. ศึกษาความหมายของคำ
3. ศึกษาศาสนศาสตร์เชิงพระคัมภีร์
4. ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

3.3 วิเคราะห์ข้อมูล

ปัจจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทั้งหมดมารวบรวม ทำการวิเคราะห์ และสรุปเป็นคำแนะนำแก่ศิษยาภิบาลหรือผู้รับใช้ในคริสตจักร รวมถึงผู้เชื่อที่ต้องการศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับความหวังสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย เพื่อที่จะเข้าใจความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้ายอย่างชัดเจน

จากการศึกษาในบทนี้ทำให้เห็นถึงแหล่งข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำวิจัยครั้งนี้ นั้นสามารถสืบค้นแหล่งข้อมูลได้ทั้งจากพระคัมภีร์ หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ รวมถึงหนังสือที่เกี่ยวข้องและเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งยังช่วยสร้างกระบวนการคิดได้เป็นอย่างดี การเขียนโครงสร้างเพื่อที่จะทำให้ง่ายต่อการทำในบทต่อไป

3.4 การสรุปและนำไปใช้

ในบทนี้ผู้วิจัยได้เห็นถึงความหมายของความหวังในผู้เขียนพระธรรมสวดดีที่มีข้อมูลที่หลากหลายนอกจากแหล่งข้อมูลที่บันทึกไว้จากสารานุกรมพระคัมภีร์ อีกทั้งเป็นข้อมูลที่เข้าใจในความหมายของความหวังเพิ่มมากขึ้นจากการศึกษาเบื้องหลังและบริบทตอนนั้น ข้อที่เน้นในหนังสือพระธรรมสวดดีที่กล่าวถึงความหวัง

การศึกษาจากพระคัมภีร์พระธรรมสวดดีเรื่องความหวังผู้วิจัยเข้าใจมากขึ้นถึงการจัดการในการสร้างความหวังโดยการอภิบาลผู้ป่วยในวาระสุดท้ายโดยใช้พระธรรมสวดดีที่ว่าด้วยความหวังนำมาเสริมสร้างความมั่นใจในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณและมีความหวังในพระเจ้าอยู่เสมอ

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ในบทนี้ผู้วิจัยจะศึกษาความหมายเรื่องความหวังในพระธรรมสุคติ หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ที่มีการกล่าวถึงความหวังไว้ทั้งในพันธสัญญาเดิมและในพันธสัญญาใหม่แต่ในพระธรรมสุคติได้มีการกล่าวไว้บ่อยครั้งแต่เป็นการกล่าวระหว่างมนุษย์ที่กล่าวต่อพระเจ้า ก่อนที่เราจะศึกษาความหมายของความหวังในพระธรรมสุคติ จำเป็นที่ต้องศึกษาเบื้องต้นของแต่ละตอนที่ว่าด้วยเรื่องความหวังดังต่อไปนี้

4.1 พระธรรมสุคติ ที่ว่าด้วยความหวังและการรอคอย

หนังสือสารานุกรมได้มีการเรียบเรียงและได้ให้ข้อมูลแบ่งแยกคำที่ว่าด้วยเรื่องของความหวัง ความวางใจ ไว้ใจ ได้มีการเรียบเรียงทั้งหมดในพระธรรมสุคติอยู่ 27 ครั้งจาก 14 บท ในแต่ละคำนั้นมีความหมายการหวังใจ ความวางใจ ดังต่อไปนี้

4.1.1 สุคติ บทที่ 9

ความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศ สุคติ 9:18

ในบทที่ 9 และบทที่ 10 แต่เดิมนั้นสุคติทั้ง 2 บทนี้เป็นบทเดียวกันอย่างที่ปรากฏในฉบับภาษากรีก (ฉบับเซปตัวจินต์) และในฉบับลาติน (ฉบับวัลเลต) แต่ในฉบับฮีบรูและภาษาไทยนั้นได้แยกออกเป็นสองบท ซึ่งลักษณะคำกลอนทั้งสองบทเป็นอักษรกลที่สืบเนื่องกันเนื่องจากว่าพระเจ้าได้พิสูจน์ว่าความสัตย์ซื่อที่จะสนับสนุนคนชอบธรรมที่เป็นทุกข์ในอดีต อีกทั้งดาวิดก็ได้ร้องทูลต่อพระองค์ที่จะช่วยกู้เขาจากพวกศัตรูที่ชั่วร้ายในปัจจุบันของเขาผู้เขียนสุคติได้เปรียบเทียบบ้านปลายของคนชั่วร้ายและคนขัดสนที่ถูกกดขี่ เขาได้ตั้งบรรดาผู้ที่ลืมนพระเจ้ายู่ตรงกันข้ามกับบรรดาผู้ที่จดจำพระองค์ ในความคิดแบบพันธสัญญาเดิมนั้น การจดจำพระเจ้าเป็นคำอธิบายที่อธิบายถึงการมีความเชื่อในพระเจ้าเรื่อยไป การลืมนพระเจื่อก็พรรณนาถึงสิ่งที่ตรงกันข้ามนั่นคือ การหันไปจากพระเจ้า พระเจ้าจะไม่ลืมนบรรดาผู้ที่จดจำพระองค์(วางใจในพระองค์) แต่บรรดาผู้ที่ลืมนพระองค์จะไม่มี ความหวังในการหลีกเลี่ยงการลงโทษนิรันดร์ เมื่อพวกเขาต้องการการช่วยกู้จากมัน (เปรียบเทียบใน มธ. 25:31-46)

ดาวิดได้สรุปสดุดีนี้ด้วยท่าที่ร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อที่จะให้พระเจ้ายำเือนบรรดาประชาชาติถึงภาวะที่ต้องตายแบบเปราะบางของพวกเขาโดยการพิพากษาพวกเขา หวังเป็นอย่างยิ่งว่านี่จะหมายถึงว่าพวกเขาจะหยุดต่อต้านคนชอบธรรม อีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ สดด. 8:4) ดาวิดได้ใช้คำว่า อีโนช (“มนุษย์” และ “บรรดาผู้ชาย”) ที่จะเน้นถึงมนุษย์ในภาวะที่ต้องตายแบบเปราะบาง (เปรียบเทียบในหนังสือ ปฐก. 3:19, สดด. 8:4, 39:11, 144:4)

ประชากรของพระเจ้าควรจดจำการกระทำต่างๆแห่งการช่วยกู้ในอดีตของพระเจ้า และสรรเสริญพระองค์อย่างเปิดเผยสำหรับสิ่งเหล่านี้ ขณะที่เราเผชิญกับการต่อต้านของพวกเขาศัตรูที่ชั่วร้ายแห่งความชอบธรรม บนพื้นฐานของความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในอดีตนั้น เราสามารถมีความมั่นใจในการปกป้องของพระองค์ในความลำบากต่างๆ ในปัจจุบันและอนาคต

4.1.2 สดุดีบทที่ 33

ม้าศึกจะเป็นที่หวังก็หาไม่ *สดุดี 33:17*

เหนือผู้ที่หวังในความรักมั่นคง *สดุดี 33:18*

ตามที่ข้าพระองค์หวังในพระองค์ *สดุดี 33:22*

พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับศึกษาภาวินิพนธ์ (2019) ได้ให้ข้อมูลน่าสนใจเกี่ยวกับการสรรเสริญในบทนี้ไว้ว่า การสรรเสริญแบบประกาศนี้เรียกให้ธรรมิกชนสรรเสริญพระยาเวห์สำหรับพระวามันที่พึ่งพาได้ของพระองค์และการงานที่ชอบธรรมของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชกิจและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในธรรมชาติและประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ผู้เขียนยังได้ทำให้บรรดาผู้อ่านแน่ใจว่า พระองค์จะสัตย์ซื่อต่อผู้ที่วางใจในพระองค์

ในรูปแบบที่บริสุทธิ์ของเพลงนมัสการคือการสรรเสริญพระเจ้า สำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและทรงกระทำ นี่เป็นตัวอย่างที่วิเศษและดี เนื้อหาของสดุดีนี้ก็ถูกครอบครองด้วยพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง พระผู้มีอำนาจสูงสุด พระผู้พิพากษา และพระผู้ช่วยให้รอด ในขณะที่ตอนต้นและตอนจบก็แสดงออกถึงองค์ประกอบสองอย่างของการนมัสการ คือ การถวายการสรรเสริญ ซึ่งเป็นการให้เกียรติแด่กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ และการประกาศถึงการวางใจ ซึ่งได้ทำด้วยการคาดหวังอย่างถ่อมใจ

ตัวบทฮีบรูไม่ได้ระบุถึงผู้เขียนของสดุดีนี้ แม้ว่าบรรดาผู้แปลฉบับเซปตัวจินต์ได้เชื่อว่าเป็นดาวิด บางทีผู้แปลได้สรุปอย่างนี้เพราะว่าสดุดีอื่นๆ ที่ดาวิดได้เขียนนั้นก็ห้อมล้อมสดุดีนี้ (เปรียบเทียบใน สดด. 72:20) โอกาสสำหรับการเขียนดูเหมือนจะเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่

33:17 ม้าศึกจะเป็นที่หวังก็หาไม่

โดยปกติเป็นยุทธศาสตร์ปัจจัยที่จะนำชัยชนะมาสู่กองทัพ ดังนั้นกองทัพใดมีม้าศึกจำนวนมากก็จะมีชัย แต่ผู้เขียนเห็นว่าม้าศึกไม่ใช่หลักประกันว่าจะได้ชัยชนะ เพราะพระเจ้าต่างหากเป็นผู้ประทานความรอดและชัยชนะแก่ผู้วางใจในพระองค์ดังนั้น อย่าให้เราวางใจในพลังหรือความสามารถ

ของตนเองแต่ให้วางใจในพระเจ้า ดังนั้นความรอดชีวิตและความปลอดภัยมาจากพระเจ้าผู้ช่วยเหลือ ยามยากและผู้ปกป้องยามตกอยู่ในภาวะหน้าสัวหน้าขวน

33:18 เหนือผู้ที่หวังในความรักมั่นคง

ส่วนนี้อธิบายถึงแนวคิดของความชอบธรรมและความรักที่จงรักภักดีของพระเจ้า (ข้อ 5) ผู้เขียนสดุดีได้ยืนยันที่ว่าเขาและประเทศของเขาเป็นผู้เลือกสรรของพระเจ้าและเป็นผู้รับของความสัตย์ ชื่อแบบพันธสัญญาของพระองค์ (ข้อ 12) บางคนไม่ได้ประสบกับพระพรของพระเจ้ายามากกว่าคนอื่นๆ อาจเป็นเพราะว่าพระเจ้าตระหนักถึงบางคนมากกว่าคนอื่นๆ (ข้อ 13-15) พระองค์ตระหนักถึงทุกคน อย่างเท่าเทียมกัน พระองค์ไม่ได้ให้ชัยชนะแก่บางกองทัพมากกว่ากองทัพอื่นๆ เพราะกองทัพหนึ่งก็ แข็งแรงกว่าอีกกองทัพหนึ่ง (ข้อ 16-17) ตามปกติแล้ว พระเจ้าเลือกที่จะอวยพระพรผู้ที่ยำเกรง พระองค์และพึ่งพาความรักที่ได้สัญญาไว้ของพระองค์ (ข้อ 18-19) “พระเนตรของพระเจ้า” เป็นการ เปรียบเทียบถึงการเห็นทุกสิ่งของพระองค์นั่นคือ การเอาใจใส่แห่งความรัก (ดูได้ใน สดต. 34:15)

33:20-22 ตามที่ข้าพระองค์หวังในพระองค์

การอุทิศตนอันสดใหม่ที่วางใจในพระเจ้า คนชอบธรรมรอคอยพระเจ้าในการที่จะช่วยกู้ พวกเขาและถือว่าพระองค์เป็นผู้อยู่เบื้องหลังการช่วยเหลือและผู้ปกป้องของพวกเขา คนชอบธรรม ยินดีในพระองค์ เพราะว่าพวกเขามีความมั่นใจในพระลักษณะที่บริสุทธิ์ของพระองค์ คนชอบธรรม อธิษฐานต่อพระองค์ ซึ่งได้ขอให้พระองค์ให้รางวัลแก่ความมั่นใจของพวกเขาด้วยความสัตย์ชื่อต่อการ อุทิศตนของพวกเขาต่อพระองค์ที่พระเจ้าจะรักพวกเขาที่เป็นประชากรของพระเจ้าและสามารถที่จะ ยินดีที่ว่าองค์พระเจ้าของเราสัตย์ชื่อต่อการอุทิศตนของพระองค์ที่จะรักต่อไป พระวามะของพระองค์ ได้พิสูจน์ว่าพระเจ้ามีความบริสุทธิ์และมีพลังอีกทั้งยังสัตย์ชื่อตลอดประวัติศาสตร์ และการทำงานของ พระองค์นั้นก็ชอบธรรมและยุติธรรมอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นทุกคนสามารถวางใจพระองค์ต่อไปได้

4.1.3 สดุดี บทที่ 39

ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ สดุดี 39:7

ดาวิดได้เขียนสดุดีปัญหานี้ ในรูปแบบของการคร่ำครวญส่วนตัวในระหว่างความเจ็บป่วยที่ยาวนาน ซึ่งเกือบจะเป็นอันตรายถึงชีวิต (เปรียบเทียบ โยบ) โยบได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะขยายวัน เวลาของเขาแทนที่จะดำเนินการตีสอนเรื่อยไป สดุดีนี้ก็คล้ายๆ กับสดุดีก่อนหน้านี้ แต่ในสดุดีนี้ดาวิด ไม่ได้อ้างอิงถึงการต่อต้านจากพวกศัตรูของดาวิด เยชูรูน หรือ เอธาน ซึ่งได้ถูกอ้างอิงในชื่อเรื่อง ก็เป็น หนึ่งในนักดนตรีหลักของดาวิด (1 พศต. 16:41-42) บางทีดาวิดได้เขียนสดุดีนี้เพื่อให้เยชูรูนเล่นหรือนำกลุ่มนักดนตรีภายใต้การนำของเขา

สดุดี 39 ความสั้นของชีวิต 39:1-6 ความสำคัญของความเชื่อในพระเจ้า 39:7-13

ผู้เขียนสดุดีได้ร้องขอความเมตตาจากพระเจ้า ซึ่งวางใจให้พระองค์ที่จะทำให้ตลอดชีวิตของเขา น่าชื่นชมยินดีเขาทราบว่าพระเจ้าเป็นผู้ทำให้เขาเจ็บและพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ทำให้เขาหาย และด้วยเหตุที่ความบาดเจ็บนั้นมาจากบาปของเขาเอง การรักษาให้หายจะเกิดขึ้นเมื่อดาวิดสารภาพบาปและรับการอภัยจากพระเจ้า ฉะนั้นดาวิดจึงอธิษฐานอย่างข้อที่ 7-8 ที่ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าบัดนี้ข้าพระองค์จะรอดอย่างไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ไว้จากการละเมิดของข้าพระองค์อย่าให้ข้าพระองค์เป็นขี้ปากของคนโง่” (พระคริสตธรรมคัมภีร์ 1971)

4.1.4 สดุดี 42

จงหวังในพระเจ้า สดุดี 42:5

จงหวังในพระเจ้า สดุดี 42:11

เป็นบทเพลงคำอธิษฐานในยามทุกข์ยากเพลงคร่ำครวญส่วนตัวทั่วไปในต้นฉบับฮีบรูโบราณ บางฉบับได้รวมสดุดี 42 และ 43 เป็นบทเดียว นี่ก็เป็นที่น่าสนใจได้เนื่องจากว่าตอนที่กล่าวซ้ำเหมือนกันก็ปรากฏในทั้งสองบทนี้ (เปรียบเทียบ 42:5, 11; 43:5) สดุดี 42 แสดงออกถึงความปรารถนาของผู้เขียนที่มีต่อพระเจ้า ประกอบด้วยสองบท ซึ่งแต่ละบทจบลงด้วยตอนที่กล่าวซ้ำเหมือนกัน สดุดีทั้งสองบทนี้ก็เป็นคร่ำครวญส่วนตัวพร้อมกับการแสดงออกถึงการวางใจ ตัวอักษรที่จารึกไว้ที่ระบุว่า ตระกูลโคราห์เป็นผู้เขียน (หรือผู้รับ) ของสดุดีนี้

โคราห์ อาสาฟ เฮมาน และเอธานก็เกี่ยวข้องกับการปรนนิบัติและดนตรีในสถานนมัสการในสมัยของดาวิด ในระหว่างสมัยของเอสราและเนหะมีย์ (ศตวรรษที่ 5 กคศ.) บรรดาคนนักร้องในพระวิหารยังคงถูกเรียกว่า “พวกบุตรของอาสาฟ” เมื่อพิจารณาถึงการปรนนิบัติที่ยาวนานและต่อเนื่องของผู้รับใช้แห่งพระวิหารเหล่านี้ เราไม่สามารถแน่ใจได้อย่างแท้จริงว่าเมื่อไหร่ที่สดุดีนี้ได้ถูกเขียนขึ้น แต่ไม่ว่าสดุดีเหล่านี้ได้ถูกเขียนขึ้นในสมัยของดาวิดหรือสมัยของเอสราในภายหลังนั้น สดุดีเหล่านี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับดาวิดอยู่ และนั่นดูเหมือนจะเสริมธรรมชาติของดาวิดแห่งการรวบรวมเหล่านี้

การปรารถนาหาพระเจ้าของผู้เขียนสดุดี 42:1-5

ผู้เขียนได้ทบทวนทุก ๆ ใจ มือของพวกศัตรูที่ทรมาณ เขาได้ปรารถนาหาพระเจ้า ผู้ซึ่งเขาได้คาดหวังอย่างมั่นใจที่จะสามารถสรรเสริญในอนาคตได้เมื่อพระเจ้าจะช่วยกู้เขา (42:5) ผู้เขียนสดุดีได้หนุนใจตัวเองเชิงโวหารโดยการย้ำเตือนตัวเองว่าเขาจะสรรเสริญพระเจ้าอีก เขาจำเป็นต้องหวังในพระเจ้าจนกว่าเวลาแห่งการทุกข์ระทมใจนั้นจะหมดไป

การคร่ำครวญของผู้เขียนสดุดีเนื่องจากพวกศัตรูของเขา 42:6-11

ในบทนี้ผู้เขียนได้จัดจ่อที่พวกศัตรูแทนที่จะเป็นพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เขาได้กลับมาสู่การ แสดงออกอย่างเดียวกันของความมั่นใจที่ซึ่งเขาได้จับบทแรกนี้

42:9-10 ในคำอธิบายการอธิษฐานของผู้เขียนนั้น เป็นการระบายความในใจต่อพระเจ้า อย่างเปิดเผย เขาจะถามพระเจ้าถึงเหตุผลสำหรับความทุกข์ทางร่างกายและทางอารมณ์ที่ต่อเนื่องของ เขาเช่นกัน การหลอกลอนซ้ำๆ ของพวกศัตรูของเขาที่ข่มเหงซึ่งทำให้เขาสับสนและเกิดความรู้สึก กัดค้นในใจ อีกทั้งเกิดความรู้สึกถูกทอดทิ้งให้เผชิญความทุกข์โดยลำพัง แต่กระนั้นพระเจ้ายังเป็น ความหวังเป็นที่พึ่งพิงของผู้เขียนสดุดี (เปรียบเทียบ ข้อ3) “พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน” ซึ่งเป็นคำถาม ที่ไม่ใช่การอยากรู้ แต่เป็นเพราะการเยาะเย้ยว่าพระเจ้าไม่อาจช่วยอะไรผู้เขียนได้

42:11 อีกครั้งหนึ่งผู้เขียนสดุดีได้หนุนใจตัวเองด้วยบทกวีที่กล่าวซ้ำเชิงโวหาร(ในข้อ 5) ซึ่ง เป็นการรำพึงถึงตัวเองกับตัวเอง ซึ่งในสองวรรคแรกเป็นคำถามเชิงโวหารที่ตำหนิความรู้สึกท้อใจของ ตนเอง และวรรคที่สองเป็นการแสดงถึงความเชื่อในพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ระทมใจ ถึงอย่างนั้น เมื่อเราแห่งแล้งฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่เป็นผู้เชื่อควรย้ำเตือนตัวเองว่าพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับความ จำเป็นทั้งสิ้นของเรา การระลึกถึงนี้จะหนุนใจเราที่จะวางใจพระองค์ต่อไป ในขณะที่เราเผชิญกับ ระยะเวลาที่เป็นทุกข์ชั่วคราว นี่เป็นสดุดียอดเยี่ยมที่จะอ่านอีกด้วยเมื่อเราต้องการที่จะรู้จักพระเจ้า มากขึ้น

4.1.5 สดุดี 52

จะหวังในพระนามของพระองค์ สดุดี 52:9

เป็นเพลงคำอธิษฐานในยามทุกข์ยากเพลงคร่ำครวญส่วนตัวทั่วไปดาวิดได้เปรียบเทียบ ความวางใจของเขาในพระเจ้ายกกับความอกตัญญูของบรรดาผู้ที่ไม่มีความนับถือพระเจ้า ในสดุดีเป็นการ คร่ำครวญแห่งการวางใจ เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ก็ปรากฏในชื่อเรื่อง (1 ซมอ. 21-22) อย่างไม่ สงสัยเลยว่า โดเอก คนเอดอมได้อยู่ในความคิดของดาวิดขณะที่เขาได้บรรยายถึงคนอธรรม

52:8 พระเจ้าทรงช่วยผู้ที่วางใจ 52:8-9

ดาวิดได้ปฏิเสธความมั่นใจของคนอธรรมและได้ยืนยันถึงการวางใจของเขาใน พระองค์อีก ครั้งหนึ่ง เขาได้พรรณนาตัวเองว่าเป็นเช่นต้นมะกอกเทศเขียวสด ในความตรงกันข้ามกับศัตรูที่ได้ ถูกถอนรากของเขา (ข้อ5; เปรียบเทียบ 1:3; ฮย. 14:6) ต้นมะกอกเทศมีชีวิตอยู่นานอย่างผิดปกติ และพวกมันก็ผลิตผลและดึงดูดใจ พวกมันเคยมีและมีจำนวนมากในอิสราเอล ต้นไม้ที่ดาวิดได้เห็นนั้น ก็อยู่ในบริเวณพลับพลา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความใกล้ชิดของเขาต่อพระเจ้า

52:9 ผู้เขียนสดุดีได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการทำให้เขาเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศ ซึ่งใน พระนิเวศของพระเจ้าเขาได้ยอมรับว่าเหตุผลที่เขาเป็นคนอย่างที่เขานั้น และไม่ใช่อย่าง โดเอก

ก็เนื่องจากพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่ความพยายามของเขาเอง เขาได้ตั้งใจที่จะหวังในพระเจ้าต่อไป ซึ่งมั่นใจว่าเขาจะสรรเสริญพระองค์ต่างๆ ที่มีการต่อต้านจากพวกศัตรูที่อกตัญญูต่อพระเจ้า ท่ามกลางบรรดาผู้ที่ดาวิดจะรอคอยก็คือผู้เชื่อคนอื่นๆ

ทุกคนที่เป็นธรรมิกชนก็ไม่จำเป็นต้องหมดหวังเมื่อคนอธรรมต่อต้านเรา พระเจ้าจะจัดการกับพวกศัตรูของเรา ในระหว่างนั้นเราควรวางใจและสรรเสริญพระเจ้าต่อไปในที่ชุมนุมของประชากรของพระองค์

4.1.6 *สดุดี บทที่ 62*

ความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ สดุดี 62:1-8

บทนี้ตอนนี้เป็นเพลงยืนยันความเชื่อในสดุดีปัญญาแห่งความมั่นใจ ดาวิดได้แสดงออกถึงความวางใจในพระเจ้าต่างๆ ที่มีการต่อต้านจากศัตรูนักการเมือง เขาได้เปรียบเทียบความมั่นคงที่มาจากความวางใจในพระเจ้ากับความไม่มั่นคงของการหวังในแผนการของมนุษย์ เบื้องหลังอาจเป็นการกบฏของอับซาโลม นี่เป็นสดุดีที่จะอ่านเมื่อใครคนหนึ่งถูกทดลองให้สูญเสียความเชื่อในพระเจ้า ความวางใจในพระเจ้าของผู้เขียนสดุดีเองหลังจากที่เขาได้ต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนัก ผู้เขียนได้มาอยู่ในจุดที่เขานั้นมีความไว้วางใจ และตอนนี้เขาได้รอคอยพระเจ้าด้วยใจสงบ เพราะในพระเจ้าเท่านั้นที่เขาพบความมั่นคงปลอดภัยที่แท้จริง

1. ตัวอย่างของการวางใจในพระเจ้าของดาวิด 62:1-4

62:1-2ก การแปลตามตัวอักษรของบรรทัดแรกคงจะเป็น “จิตใจของข้าพเจ้าพบการพักในพระเจ้าเท่านั้น” แนวคิดนั้นเป็นหัวข้อของสดุดีนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 5) แทนที่จะพึ่งพาคนอื่นสำหรับการหนุนใจและความมั่นคง ดาวิดได้พึ่งพาพระเจ้าเท่านั้นสำหรับความจำเป็นเหล่านี้ ดาวิดได้ทำสิ่งนี้เพราะว่าเขาได้ค้นพบว่าพระเจ้าเองมีความรับผิดชอบต่อการช่วยกู้ของเขา พระองค์ได้เป็นศิลาและป้อมปราการสำหรับผู้เขียนสดุดีในอดีต

62:3-4 ดาวิดได้ประหลาดใจว่าพวกศัตรูที่ชั่วร้ายได้พยายามที่จะโค่นล้มเขาราวกับว่า เขาเป็นกำแพงที่เอนหรือรั้วที่โยกเยก ศัตรูเหล่านี้ได้ใช้ถ้อยคำที่หลอกลวงเพื่อบรรลุปเป้าหมายของพวกเขา

2. การหนุนใจให้วางใจในพระเจ้าของดาวิด 62:5-8

62:5-6 “ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยการช่วยกู้โดยกิจการที่น่าครั่นคร้าม พระองค์ผู้ทรงเป็นความหวังของที่สุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลกและของทะเลที่ไกลโพ้น พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์” ข้อเหล่านี้กล่าวซ้ำแนวคิดของข้อ 1 และ 2 ด้วยการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

62:7-8 ผู้เขียนสดุดีได้ยอมรับว่าพระเจ้าเป็นพื้นฐานของความรอดและสง่าราศีของเขานอกจากว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ ดาวิดคงไม่ได้มีพระพรใดๆของพระพรเหล่านี้ เนื่องจากสิ่งนี้ ดาวิดได้กระตุ้นให้ประชาชนของเขาที่จะวางใจในพระเจ้าตลอดเวลาและที่จะระบายความในใจของพวกเขาต่อพระองค์ด้วยการอธิษฐาน

4.1.7 สดุดี บทที่ 65

พระองค์ผู้ทรงเป็น ความหวัง สดุดี 65:5-8

เพลงการขอบคุณส่วนรวมนี้อธิษฐานต่อพระเจ้าที่อวยพรประชากรของพระองค์ด้วยแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ (เปรียบเทียบ สดด. 66-68) สดุดีการขอบคุณส่วนรวมบทอื่นๆก็คือ 66, 107, 118, 124, และ 129 องค์ประกอบที่แยกแยะสดุดีการขอบคุณส่วนรวมจากสดุดีการขอบคุณส่วนตัวคือ การใช้สรรพนามพหูพจน์หรือตัวบ่งชี้อื่นๆที่ชุมชนอิสราเอลแทนที่จะเป็นแต่ละบุคคลที่ได้เผชิญกับวิกฤต คนอื่นๆเห็นว่าเป็นสดุดีปัญญา สดุดีการทรงสร้าง หรือสดุดีการเผยพระวจนะ ดาวิดได้อธิบายว่าพระเจ้าได้ยื่นคำอธิษฐานและไถ่บาป สิ่งนี้ส่งผลต่อความอุดมสมบูรณ์สำหรับประชากรของพระองค์ พระเจ้าช่วยพวกเขาด้วยอำนาจที่เหนือธรรมชาติของพระองค์อีกด้วย

อำนาจของพระเจ้า 65:5-8

ดาวิดได้ถือว่าคำตอบต่อคำอธิษฐานเป็นการงานที่ยิ่งใหญ่บางอย่างของพระเจ้า (ข้อ5ก) ข้อเหล่านี้แสดงออกถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าด้วยการอ้างจำนวนของการกระทำที่เจาะจงขององค์พระเจ้า (ข้อ5ข-8) ผู้คนจากทั่วโลกวางใจในพระองค์เนื่องจากการเปิดเผยของพระองค์ในการทรงสร้างและในประวัติศาสตร์ (ข้อ5ข, 8ก) “การพรรณนาแบบอุดมคติของการนมัสการทั่วจักรวาลนี้ก็เป็นคำพูดที่พูดเกินความจริงที่เป็นเพลงแบบพื้นฐาน แม้ว่ามันคาดหวังถึงความเป็นจริงในยุคสุดท้าย” ทะเลที่คึกคะนอง (ข้อ7) เล็งถึงประชาชาติที่อลหม่านของโลกนี้ (สดด. 46:2-3; อสย. 17:12)

4.1.8 สดุดี บทที่ 71

พระเจ้าทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ สดุดี 71:5

ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป สดุดี 71:14

สดุดีตอนนี้เป็นบทเพลงคำอธิษฐานในยามทุกข์ยากเพลงคร่ำครวญส่วนตัวทุกๆไป สดุดีการคร่ำครวญส่วนตัวนี้แสดงออกถึงความเชื่อของบุคคลที่น่าจะอยู่ในช่วงชรา หรือแก่กว่า เขาวิงวอนเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าให้พ้นจากศัตรู ซึ่งวิงวอนต่อความโปรดปรานในอดีต และระบุความต้องการในปัจจุบันของเขา และด้วยความมั่นใจในการได้ยิน เขาสัญญาว่าจะขอบคุณและสรรเสริญด้วยใจตัญญู ผู้เขียนก็ไม่ใช่ที่รู้จักแก่เรา เราได้รวบรวมองค์ประกอบต่างๆที่เราพบในสดุดีอื่นๆหลายบทเพื่อจะสื่อสารความคิดของเขา (เปรียบเทียบ สดด. 22; 31; 35; 40)

การทบทวนถึงความเชื่อของผู้เขียนสดุดี 71:5-13

71:5-6 ผู้เขียนได้วางใจในพระเจ้าตั้งแต่อายุน้อยของเขา เนื่องจากว่าพระเจ้าได้คำจุนเขาตั้งแต่วันที่เกิดมาของเขา เขาได้สรรเสริญพระเจ้าตลอดชีวิตของเขา

71:7-8 ผู้เขียนสดุดีได้หมายถึงว่าผู้ดูแลเหตุการณ์ได้ถือว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเขานั้นเป็นเหตุบอกล่วงหน้าถึงสิ่งต่างๆที่จะมาเป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้รู้สึกว่พระเจ้าได้ละทิ้งคนชอบธรรมเพราะว่าดูเหมือนว่าพระองค์ได้ละทิ้งธรรมิกชนที่ซราคนนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนสดุดีได้สรรเสริญพระเจ้าเรื่อยไป

71:9-13 ผู้เขียนได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าอย่างเจาะจงที่จะไม่ละทิ้งเขาในวัยชราของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากว่าพวกศัตรูของเขาได้อ้างว่าพระเจ้าได้ละทิ้งเขาแล้ว เขาไม่มีผู้ปกป้องใดๆ และได้ร้องทูลให้พระเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง ข้อเหล่านี้ก็มีการสาปแช่ง

4.1.9 สดุดี บทที่ 78

เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า สดุดี 78:1-8

บทนี้เป็นเพลงสรรเสริญพระเจ้าประวัติศาสตร์แห่งความรอดสดุดีการสอนนี้ก็สอนชนรุ่นปัจจุบันและอนาคตที่จะเรียนรู้จากอดีต และได้เน้นถึงพระคุณของพระเจ้า สดุดีการสอนก็นำเสนอปัญญาแก่ผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นสดุดีปัญญา บางคนได้เรียกสดุดีนี้ว่าสดุดีประวัติศาสตร์ (เปรียบเทียบกับ สดด. 105, 106, 114, 135, และ 136)

เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 12 และ 68 แล้วนั้นนี้สามารถเป็นหัวข้อรองคือ จากไรนาโคอัน (ซึ่งเป็นเมืองป้อมแต่โบราณของอียิปต์ ส่วนคนกรีกเรียกเมืองนี้ว่า เมืองทานิส) ไปยังศิโยน เพราะว่ามันทบทวนถึงขั้นกลางของการพัฒนาที่ไกลาหลของอิสราเอลจากเวลาของการเป็นทาสในอียิปต์ไปสู่รัชกาลของดาวิด เหมือนกับสดุดีแห่งการจากกันของโมเสส (ฉธบ. 32) ซึ่งมีความสำคัญต่อการค้นดูจิตสำนึก เป็นเรื่องราวในอดีตหรือเหตุการณ์หรือประวัติที่ต้องไม่ซ้ำรอยอีก ณ เวลาเดียวกันนั้นได้มีความสำคัญต่อการอบอุ่นหัวใจ เพราะว่ามันบอกถึงการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ ถึงพระคุณที่ยืนหยัดตลอดการพิพากษาทั้งสิ้น และถึงพระสัญญาที่แสดงถึงหลักฐานของมันในเมืองที่ถูกเลือกสรรและกษัตริย์ที่ถูกเลือกสรร

บทนำสู่คำแนะนำ 78:1-8

อาสาฟได้อ้อนวอนผู้ฟังของเขาที่จะฟังคำแนะนำของเขาเกี่ยวกับการกระทำ อำนาจและการอัศจรรย์ของพระเจ้า อาสาฟได้รับคำสอนเหล่านี้จากชนรุ่นก่อนและตอนนี้กำลังส่งคำสอนเหล่านี้ไปยังชนรุ่นถัดไปอย่างที่พระเจ้าได้บัญชาไว้ (เปรียบเทียบกับ ฉธบ. 6:6-7) จุดประสงค์ของการสอนนี้ก็คือว่าคนหนุ่มสาวจะไม่ลืมพระเจ้า แต่จะวางใจในพระองค์และเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์อย่างแท้จริง (ข้อที่ 7) สิ่งนี้จะช่วยให้พวกเขาหลีกเลี่ยงความผิดพลาดของบรรพบุรุษของพวกเขาผู้ที่ได้ตั้งมีการกบฏ และไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาเวห์

4.1.10 สดุดี บทที่ 119

อย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวัง	สดุดี 119:16
เพราะความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์	สดุดี 119:43
ทรงกระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่	สดุดี 119:49
ข้าพระองค์ได้หวังในพระวจนะ	สดุดี 119:74
ข้าพระองค์หวังในพระวจนะ	สดุดี 119:81
ข้าพระองค์หวังในพระวจนะ	สดุดี 119:114
ข้าพระองค์หวังอยู่ในพระวจนะ	สดุดี 119:147
ข้าพระองค์หวังในความรอด	สดุดี 119:166

ผู้เขียนสดุดีนิรนามผู้ได้เขียนสดุดีบทที่ยาวที่สุดนี้ได้แสวงหาที่ลี้ภัยจากพวกผู้ข่มเหงของเขา และได้พบกำลังโดยการภาวนาพระวจนะของพระเจ้า สดุดีนี้ซึ่งเป็นบทที่ยาวที่สุดในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่แล้วก็เป็นกรรวรรวมหรือกวีนิพนธ์ของคำอธิษฐานและความคิดเกี่ยวกับ พระวจนะของพระเจ้า

ลูอิส (1984) ได้เปรียบเทียบสดุดีตอนนี้กับชิ้นส่วนของการเย็บปักถักร้อย ซึ่งเย็บทีละครั้งในเวลาหลายชั่วโมงที่สงบเงียบ เพื่อความรักต่อเป้าหมาย และเพื่อความยินดีในฝีมือที่มีวินัยอย่างไม่รีบร้อน จงอ่านสดุดีนี้เช่นนั้นแล้วเมื่อรู้สึกถึงความต้องการต่อปัญญาที่มากขึ้น

ประเภทของสดุดีนี้ก็คือปัญญาเป็นหลัก แม้ว่าจะมีองค์ประกอบของการคร่ำครวญ องค์ประกอบของการขอบคุณ การสรรเสริญและความมั่นใจอีกด้วย

ขณะที่ผู้อ่านสดุดีนี้ ต้องสังเกตถึงผลลัพธ์ต่างๆของการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าที่ผู้เขียนได้ระบุไว้ สิ่งเหล่านี้รวมถึงการไม่อับอาย (ข้อ6) และการให้การขอบคุณ (ข้อ7) แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้ได้รับความอาย โดยจดจ่ออยู่ที่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจเที่ยงตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้กฎหมายอันชอบธรรมของพระองค์

หัวข้อพื้นฐานของสดุดี 119 คือการใช้พระวจนะของพระเจ้าในแง่ปฏิบัติในชีวิตของผู้เชื่อ บทเรียนที่ต้องเรียนรู้เหนือบทเรียนอื่นๆ คือความรู้และการประยุกต์ใช้พระวจนะเชิงปฏิบัติจะรักษาใครคนหนึ่งไว้จากบาปและก็ช่วยให้เขาที่จะรู้และปรนนิบัติพระเจ้าอย่างเหมาะสม (สดด. 119:9, 11, 92, 98, 105, 130, 133, 176)

พระวจนะและความรอดของพระเจ้า 119:41-48

ผู้เขียนได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เขาโดยความรักของพระองค์และโดยความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระองค์ (ข้อ41) สิ่งนี้จะให้คำตอบแก่เขาสำหรับปฏิกิริยาของเขา ใน(ข้อ42) จากนั้นเขาได้อธิษฐานและสัญญาว่าพระวจนะของพระเจ้าจะชี้แนะเขาต่อไป (ข้อ43-46) เขาได้กล่าวว่าเขารักพระบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ47-48) การรักพระวจนะของพระเจ้าเป็นการตอบสนองอีกอย่างหนึ่งที่ได้แสดงออกมาบ่อยๆในสดุดีนี้ (ข้อ47, 48, 97, 113, 119, 127, 132, 159, 163, 165, 167)

พระวณะของพระเจ้าในฐานะแหล่งแห่งความหวัง 119:49-56

ถัดไปนักกวีได้แสดงออกถึงความหวังของเขาในพระวณะของพระเจ้า (ข้อ49) เขาได้กล่าวว่าสวดดีนี้สามารถรื้อฟื้นชีวิต (ข้อ50) ผู้เขียนได้ดูหมิ่นคนเยอหยิ่งผู้ดูถูกความเชื่อในพระเจ้าและไม่มีการใช้ธรรมบัญญัติของพระองค์ (ข้อ 51-53; เปรียบเทียบข้อ 69, 78, 85) ในความตรงกันข้าม เขาได้ร้องและคิดเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของพระเจ้าแม้กระทั่งในตอนกลางคืน (ข้อ54-56) “กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้นข้าแต่พระเจ้า ในกลางคืนข้าพระองค์ ระลึกถึงพระนามของพระองค์ และปฏิบัติตามพระธรรมของพระองค์ พระพรนี้ได้ตกมายังข้าพระองค์ คือที่ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ไว้”

พระวณะของพระเจ้าในฐานะเป้าหมายแห่งความหวัง 119:73-80

พระเจ้าได้ปรับแต่งผู้เขียนสวดดี ผู้ซึ่งตอนนี้ได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะใช้เขาหนุนใจธรรมิกชนคนอื่น ๆ (ข้อ73-74) เขาต้องการการปลอบโยนและได้ขอให้พระเจ้าที่จะขัดขวางคนโอหังผู้ได้ต่อต้านเขา (ข้อ75-78) เขาได้อธิษฐานว่าธรรมิกชนคนอื่น ๆ จะหนุนใจเขา และตัวเขาจะดำเนินในทางขององค์พระเจ้าต่อไป (ข้อ79-80) “การจดจำ (ข้อ49) ไม่ใช่การระลึกเพราะว่าพระเจ้าไม่เคยลืม แต่มันเชื่อมโยงกับประชากรของพระองค์ในแนวทางที่พิเศษ”

การนับถือที่พระวณะของพระเจ้าคลใจ 119:113-120

คนสองใจไม่นับถือการเปิดเผยของพระเจ้า (ข้อ113) แต่บรรดาผู้ที่เห็นคุณค่าให้ความสำคัญของพระวณะนั้นก็ทำให้พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยและการป้องกันของพวกเขา (ข้อ114) ผู้เขียนต้องการให้คนทำชั่วที่จะจากเขาไปเสียเพื่อว่าเขาสามารถรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้ (ข้อ 115) เขาได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะคำจุนและช่วยกู้เขา (ข้อ 116-117) เพราะว่าพระเจ้าจะพิพากษาผู้ที่ได้ดูถูกในพระวณะของพระองค์ (ข้อ118-119) การพิพากษาต่างๆของพระเจ้าได้ทำให้เขาสิ้นหวังเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นจริงในหนังสือพระคัมภีร์สวดดี (ข้อ120)

ความจริงของพระวณะของพระเจ้า 119:145-152

ผู้เขียนสวดดีได้ทูลขอให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้พวกเขาเพราะว่าเขาได้สัญญาที่จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ (ข้อ145-149) เขาได้เปรียบเทียบสภาพของเขา กับสภาพของพวกศัตรูของเขา (ข้อ150) เขารู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้เขาเพราะว่าบรรดาพระโอวาทของพระองค์นั้นเป็นจริงใน (ข้อ151-152)

ความยินดีในพระวณะของพระเจ้า 119:161-168

การต่อต้านของบุคคลต่างๆที่มีอำนาจนั้นไม่ได้ข่มขู่ผู้เขียน (ข้อ 161) อีกทั้งเขาก็รักในพระวณะของพระเจ้าต่อไป และพบว่า เป็นแหล่งแห่งความยินดีที่ไม่มีที่สิ้นสุด แต่เขาได้เกลียดความเท็จ (ข้อ162-164) สันติสุขที่ยิ่งใหญ่ (คำฮีบรู ซาโลม, ความสมบูรณ์แห่งพระพรของพระเจ้า) เป็นส่วนหนึ่งของบรรดาผู้ที่รักษารัฐธรรมนูญของพระเจ้าและหวังในความรอดของพระองค์ (ข้อ165-166)

สดุดีบทที่ 130

และข้าพเจ้าจะหวังในพระวอนะ สดุดี 130:5

อิสราเอลเอ๋ยจงหวังในพระเจ้า สดุดี 130:7

นักกวีได้เปล่งเสียงร้องขอให้พระเจ้าที่จะสำแดงความเมตตาต่อประชากรของพระองค์ และเขาได้หนุนใจให้เพื่อนคนอิสราเอลของเขาที่จะรอคอยพระเจ้าที่จะช่วยกู้พวกเขา นี่เป็นหนึ่งในสดุดีการสำนึกผิดเช่นเดียวกับการคร่ำครวญส่วนตัวและสดุดีการแห่ขึ้น

การร้องเรียกอย่างเต็มที่เพื่อความเมตตา 130:1-2

ผู้เขียนได้รู้สึกว่าเขาอยู่ ณ ส่วนต่ำที่สุดของแหล่งต่างๆของเขา ณ ปลายของเชือกของเขา (เปรียบเทียบ สดุด. 30:2-3; 71:20) การแสดงออกนี้เน้นถึงความเร่งด่วนของการขอร้องของเขา สถานการณ์ที่เจาะจง ซึ่งเขาได้เผชิญนั้นก็ไม่ใช่ที่รู้จัก แต่เมื่อพิจารณาถึงข้อที่ 8 นั้นมันอาจเป็นการกตขี้โดยศัตรู

การแสดงออกที่หนักแน่นถึงการวางใจ 130:3-4

ผู้เขียนสดุดีได้ตระหนักว่าถ้าพระเจ้าได้ให้แก่ประชากรในสิ่งที่พวกเขาสมควรนั้น ไม่มีใครสามารถอยู่รอดได้ ที่จะหมายความบาปผิดไว้หมายถึงที่จะเก็บการบันทึกของสิ่งเหล่านั้นไว้และทำให้คนบาปที่จะให้การสำหรับแต่ละอย่าง ช่างดีจริงๆที่พระเจ้ายกโทษ พระองค์ไม่ได้ “ติดตาม” ทุกบาป และกะเกณฑ์การลงโทษสำหรับมัน ผู้เขียนสดุดีได้กล่าวถึงการที่พระเจ้าจัดการกับประชากรที่ได้รับการไถ่ของพระองค์อย่างไร ผลลัพธ์ของการที่พระเจ้าทรงยกโทษควรจะเป็นดังว่าประชากรที่ได้รับการยกโทษของพระองค์ก็ยำเกรงพระองค์ การยำเกรงพระเจ้าซึ่งเป็นคำอธิบายศัพท์ในหนังสือพันธสัญญาเดิมที่หมายถึง การไว้ใจวางใจอย่างแท้จริงว่าการวางใจพระเจ้านั้น ก็แสดงตัวมันเองในการเชื่อฟังและการนมัสการ ถ้าคุณถือความผิดของบาปอย่างจริงจัง คุณจะถือพระคุณของการยกโทษอย่างจริงจัง

การตัดสินใจที่รอบคอบที่จะหวัง 130:5-8

130:5-6 ผู้เขียนได้ตั้งใจที่จะรอคอยให้พระเจ้าที่จะช่วยกู้เขาต่อไปในขณะที่เขาได้ไตร่ตรองถึงการยกโทษของพระเจ้า เขาได้เปรียบเทียบตัวเองกับยามที่อยู่ยามในตอนดึก เขาสามารถรอคอยความสว่างของรุ่งเช้าได้เมื่อใครคนหนึ่งจะเปลี่ยนยามกับเขา และเมื่อทั้งหมดที่มีมืดในตอนนี้ต่อจากนั้นก็จะเป็นที่กระจ่าง

130:7-8 ในความทุกข์ในปัจจุบันของพวกเขา นั้น ประชากรของพระเจ้าควรตั้งความหวังของพวกเขาไว้ในพระยาเวห์ เพราะว่าพระองค์ทรงจงรักภักดีในความรักของพระองค์ และสุดท้ายพระองค์จะทำให้การไถ่สมบูรณ์ การช่วยกู้สูงสุดนั้นก็แน่นอนในอนาคต และนี่ควรเป็นฐานสำหรับความมั่นใจของคนอิสราเอล

4.1.11 *สดุดีบทที่ 131*

อิสราเอลเอ๋ยจงหวังในพระเจ้า สดุดี 131:3

เป็นบทเพลงการยืนยันความเชื่อในไมกีย์ถ้อยคำ ดาวิดได้กล่าวถึงการวางใจที่ถ่อมใจของดาวิดในพระเจ้า และความหวังของดาวิดในพระองค์ สิ่งเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่โดดเด่นสำหรับกษัตริย์ที่มีอำนาจที่จะได้เขียนขึ้น นี่เป็นสดุดีความมั่นใจหรือการวางใจส่วนตัวที่ได้กลายมาเป็นสดุดีการแห่ขึ้นในสดุดีที่สั้นนี้ดาวิดบอกถึงปัจจัยของชีวิตที่ยกย่องพระเจ้าและบรรลุลานของพระองค์บนโลกนี้

ต้นแบบของความหวัง 131:3

ดาวิดได้เรียกให้ประชาชนที่จะทำตามแบบอย่างของเขาและพักในความมั่นใจที่ว่าพระเจ้าจะจัดเตรียมสิ่งที่ประชากรของพระองค์จำเป็น การวางใจที่พึ่งพานี้ก็เป็นความจำเป็นที่ประชากรของพระเจ้าไม่เคยโตเกินเลย

ความศรัทธาที่ได้ถูกไตร่ตรองในสดุดีนี้ก็ต่อต้านโดยตรงกับสมัยนิยมพร้อมกับแรงผลักดันของมันสู่อิสราเอล ความพึ่งพาตนเองได้ และเอกราช มันสมควรที่จะสังเกตว่าเพลงสดุดีปฏิเสธความโน้มเอียงของคนคิดแม้ที่ว่ามันสามารถเป็นเสรีภาพได้ ถ้าพระที่เป็นบิดาซึ่งควบคุมและมีอำนาจนั้นถูกฆ่าหรือถูกปฏิเสธ เทพนิยายของสมัยนิยมเชื่อว่าความเป็นผู้ใหญ่แท้ก็คือที่จะเป็นอิสระจากความสัมพันธ์แห่งการพึ่งพาทุกอย่าง แต่เมื่อการเปรียบเทียบถูกเปลี่ยนจากบิดาที่ควบคุมและแข็งแกร่งต่างไปสู่มารดาที่เลี้ยงดูอย่างนุ่มนวล มันก็ชัดเจนว่าเป้าหมายของมนุษย์ไม่จำเป็นต้องถูกทำลายไป แต่เป็นการวางใจที่เป็นสุข สดุดีนี้ก็เป็นการอธิบายที่ยอดเยี่ยมถึงสิ่งที่มีนัยหมายถึงที่จะมีความเชื่ออย่างเด็ก เราสามารถวางใจพระเจ้าได้เพราะว่าพระองค์เป็นผู้ที่พระองค์เป็น เราต้องวางใจพระองค์เพราะว่าเราเป็นผู้ที่เราเป็น

4.1.12 *สดุดี บทที่ 146*

คือผู้ที่ ความหวัง ของเขาอยู่ในพระเจ้า สดุดี 146:5

เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงสร้างและอยู่เหนือประวัติศาสตร์ผู้เขียนสดุดีนิรนามได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิรันดร์เนื่องจากความยิ่งใหญ่และพระคุณของพระองค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างที่มีต่อคนที่ถูกกดขี่แห่งโลกนี้ก็เป็นการเน้นที่เจาะจงในสดุดีนี้ แต่ละบทของสดุดีห้าบทสุดท้ายในเพลงสดุดี (สดด. 146-150) ก็เริ่มต้นและจบลงด้วยคำกำชับที่ว่า “จงสรรเสริญพระเจ้า!” (“ฮาเลลูยา”)

การไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะช่วยเหลือ 146:1-4

146:1-2 ผู้เขียนได้ปฏิญาณที่จะสรรเสริญพระเจ้าตลอดชีวิตของเขา

146:3-4 จากนั้นเขาได้เตือนต่อการวางใจในเจ้านายที่เป็นมนุษย์ พวกเขาจะตายไปและแผนการต่างๆของพวกเขาจะพินาศไปกับพวกเขา ณ การตายนั้น วิญญาณจะแยกออกจากร่างกาย ซึ่งกลับไปสู่ผงคลี ดังนั้นมันเป็นการโง่เขลาที่จะตั้งความหวังมากเกินไปในสิ่งที่ผู้คนสามารถทำได้

ความสามารถของพระเจ้าที่จะช่วยเหลือ 146:5-6

ในความตรงกันข้ามกับบรรดาผู้ที่พึ่งพาคนอื่นสำหรับการช่วยกู้ นั้น บรรดาผู้ที่วางใจในพระเจ้าของอิสราเอล คือ พระยาเวห์ก็จะประสบกับพระพร พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างผู้ได้สร้างทะเลที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมได้และสิ่งมีชีวิตของมันทั้งหมด พระยาเวห์ไม่ได้แค่มีอำนาจสูงสุดเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสถิตย์ชื้อต่อพระวาระของพระองค์อีกด้วย

4.1.13 สดุดีบทที่ 147

และในคนที่ ความหวัง ของเขาอยู่ใน สดุดี 147:11

เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงสร้างและอยู่เหนือประวัติศาสตร์ ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและพระคุณของพระองค์อย่างเช่นในสดุดีบทที่ 146 ก็เป็นหัวข้อของสดุดีนี้ อย่างไรก็ตามในสดุดีนี้ผู้เขียนสดุดีที่ไม่มีชื่อได้มองว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ค้ำจุนมากกว่าองค์พระผู้สร้าง พระองค์ทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นแก่สิ่งทรงสร้างของพระองค์ หัวข้อการทรงสร้างก็โดดเด่นในสดุดีนี้

เมื่อเนหะมียะและประชาชนของเขาได้เสร็จสิ้นการสร้างกำแพงของเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ได้ซ่อมประตูใหม่ และได้ให้ประชาชนตั้งถิ่นฐานใหม่ขึ้น พวกเขาได้เรียกหาการชุมนุมใหญ่เพื่อการเฉลิมฉลองและการถวายกำแพง และดูเหมือนว่าสดุดีได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อโอกาสนั้น (สดด. 2, 12-14; นนม. 12:27-43)

เป้าหมายแห่งการยินดีของพระเจ้า 147:7-11

147:7-9 ข้อที่ 7 เป็นการเรียกให้สรรเสริญที่คล้ายกับข้อที่ 1 ข้อที่ 8 และ 9 พรรณนาถึงองค์พระเจ้าทรงจัดเตรียมเพื่อสิ่งทรงสร้างของพระองค์ผ่านทางการปฏิบัติการแห่งการจัดเตรียมของพระองค์ ผู้เขียนสดุดีคงได้อ้างอิงถึงลูกกา (ข้อ 9) เพราะว่าพวกมันก็ถูกทำลายได้ง่ายเป็นพิเศษ อีกทั้งพวกกาไม่ได้จัดหาเพื่อลูกๆของพวกมันอย่างที่นกอื่นๆทำ พวกมันก็เห็นแก่ตัวอย่างมาก (เปรียบเทียบใน 1 พกษ. 17:4-6) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงดูแลลูกกาทั้งหลายอย่างดี

147:10-11 พระเจ้าไม่ได้ปิติยินดีในสัญลักษณ์แห่งกำลังที่ทำให้มนุษย์ประทับใจ พระองค์ทรงมองและยินดีในสิ่งที่แสดงถึงกำลังฝ่ายวิญญาณแท้ นั่นคือการวางใจในพระองค์เอง นี่ทำให้พระองค์นำสรรเสริญ “มันเป็นความคิดที่ยิ่งใหญ่ที่ว่าพวกเราสามารถนำความปิติยินดีไปสู่พระทัยของพระบิดาในสวรรค์ได้ (35:27; 37:23; 149:4)”

4.1.14 สดุดีที่เกี่ยวข้องและมีความเชื่อมสัมพันธ์เรื่องของความหวังและการรอคอย

เนติ คูโชติกุล (2020, น.230) หนังสือพระธรรมสดุดีกับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ จากพระธรรมสดุดี 42:5 ได้อธิบายให้แนวทางการคิดว่าผู้เขียนพระธรรมสดุดีใช้รูปแบบการขนาน 2 รูปแบบ คือรูปแบบการขนานคล้าย และรูปแบบการขนานผสมสำหรับการขนานคล้ายนั้น ผู้เขียนพระธรรมสดุดี 42 เขียนให้คำว่า “ฝ่ออยู่” หรือ “กระสับกระส่ายอยู่ภายใน” ทั้ง 2 คำนี้สะท้อนให้เห็นถึงความกระวนกระวายใจและความไม่สบายใจของผู้เขียนพระธรรมสดุดี (ข้อ 1, 3) ก่อนที่เขาจะตั้งคำถามให้กับตนเอง คือ “ในเมื่อเราคิดถึงภาพแห่งการนมัสการพระเจ้าในเทศกาล เรามีความสงบสุข และสันติสุขในใจ เช่นนั้นเราจะกังวลใจไปทำไม” (ข้อ 4.5) การตั้งคำถามเช่นนี้ นำผู้เขียนพระธรรมสดุดีไปสู่คำตอบ คือ อย่ากระวนกระวายใจ และอย่าเป็นทุกข์เพราะสิ่งที่เกิดขึ้น จากนั้นในส่วนสุดท้ายของข้อที่ 5 ซึ่งถูกเขียนด้วยรูปแบบการขนานผสม ผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวว่า “จงหวังในพระเจ้า เพราะข้าจะยกย่องพระองค์อีกผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” ในส่วนนี้คงเป็นสุดยอดของพระธรรมสดุดี 42 เพราะสิ่งนี้เป็นข้อสรุปแห่งความเชื่อของผู้เขียนพระธรรมสดุดีตอนนี้ คือการจะผ่านการข่มเหงและความทุกข์ไปได้ ผู้เชื่อต้องมีความหวังในพระเจ้า และความหวังในพระเจ้าเกิดจากการสรรเสริญพระองค์และการรอคอยในพระองค์ซึ่งจะสะท้อนออกมาเป็น 3 สาเหตุซึ่งทำให้เข้าใจในผู้เขียนสดุดี เห็นความสัมพันธ์และการเกี่ยวข้องกันว่าด้วยเรื่องความหวังในพระเจ้าและการรอคอยการช่วยเหลือจากพระเจ้าว่ามีเหตุผลอะไรในการหรือมีปัจจัยด้านใดในการเรียนรู้และเติบโตกับพระเจ้า

1. การนมัสการพระเจ้า เป้าหมายของการนมัสการพระเจ้าในพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ใช่เพียงเพื่อการระบายความทุกข์ใจต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นการนมัสการพระเจ้าเพื่อแสวงหาพระเจ้าและเพิ่มพูนความหวังใจที่มีในพระองค์ เรื่องนี้ให้แนวทางในการดำเนินชีวิตคริสเตียนด้วย คือ การนมัสการมีไว้เพื่อเสริมสร้างความหวังใจในพระเจ้า และเมื่อมีความหวังในพระเจ้า ความทุกข์ก็กลายเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับชีวิตประจำวัน เป็นข้อสังเกตและเรื่องน่าคิดที่ว่าคริสเตียนจำนวนไม่น้อยได้นมัสการพระเจ้าเพื่อระบายอารมณ์และความรู้สึกอย่างเดียว แต่ไม่ได้ตระหนักว่าการนมัสการพระเจ้ามีเป้าหมายเพื่อเพิ่มพูนความเชื่อและความหวังในพระเจ้า เพราะในทุกเพลงที่ใช้สรรเสริญพระองค์ ทุกอากัปกิริยาที่แสดงออกในการนมัสการพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดเป็นรูปแบบชีวิตคริสเตียนที่มีความหวังอย่างยิ่งใหญ่ในพระราชกิจของพระเจ้า การนมัสการพระเจ้าเพื่อระบายความทุกข์นั้นเป็นสิ่งที่เราได้รับอย่างแน่นอนในเวลาที่เราสรรเสริญพระเจ้า แต่การนมัสการพระเจ้าโดยหวังใจในพระเจ้าเป็นการสะสมประสบการณ์ที่มีต่อพระองค์ เป็นการสร้างทางเดินเพื่อตนเอง ในการที่จะก้าวไปกับพระเจ้าในแต่ละวันชีวิตคริสเตียนเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องของการฉาบฉวย แต่เป็นเรื่องที่ต้องทำกันไปตลอดชีวิตของการเป็นคริสเตียน

2. ความหวังในพระเจ้า คือ หวังในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ซึ่งหากปรับเข้าสู่บริบทชีวิตของการเป็นคริสเตียนปัจจุบัน คือ การหวังใจในพระเจ้าเยซูคริสต์ สิ่งที่น่าสนใจสำหรับพระคัมภีร์ตอนนี้ คือ ผู้เขียน 42 ทำการ “สั่งตัวเองให้หวังใจในพระเจ้า” คำกริยาฮีบรูในที่นี้ซึ่งถูกเขียนด้วยแบบแผนกริยา Hiphit imperative fs ดังที่ได้ศึกษาไปบ้างแล้วก่อนหน้านี้ แบบแผนกริยาที่เป็น imperative มีลักษณะของการเชื่อเชิญให้กระทำ หรือสั่งให้กระทำ เมื่อย้อนกลับเข้าสู่ชีวิตคริสเตียน บางครั้งเราอาจมีความจำเป็นต้องบังคับตนเองให้หวังในพระเจ้า ด้วยเรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะกระทำ แต่เป็นความท้าทายในชีวิตคริสเตียนประการหนึ่ง คือ เมื่อเราเริ่มคิดว่าตัวเองนั้นหมดหวังในพระเจ้า และเราจะยังกลับมาหวังใจในพระเจ้าได้อย่างไร สำหรับชีวิตของผู้วิัจยนั้นบางครั้งการทำเพียงแค่บอกกับใจของตนเองให้หวังในพระเจ้ายังไม่เป็นการเพียงพอที่จะก้าวข้ามอุปสรรค และความทุกข์ในชีวิตด้วยเหตุนี้จึงมีประสบการณ์ชีวิตบางครั้งที่ต้องอธิษฐานอย่างหนัก และสั่งตนเองว่า “อย่าหมดหวังในพระเจ้า” และ “อย่าขาดการนมัสการพระเจ้า” ยิ่งมีความทุกข์มากยิ่งต้องเพิ่มความหวังในพระเจ้า ด้วยการไปคริสตจักร และนมัสการพระเจ้าซึ่งเป็นการแสดงความหวังใจที่มีในพระเจ้าเยซูคริสต์

3. การรอคอยพระเจ้า หมายถึง การเฝ้ารอสิ่งที่เราต้องการจากพระองค์อย่างอดทน อย่างกษัตริย์ดาวิดอธิบายเหตุผลที่ท่านต้องรอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ข้อแรก ความรอดของท่านมาจากพระองค์ (สดด. 62:1) ท่านเรียนรู้ว่าไม่มีผู้ใดอื่นสามารถช่วยท่านได้ ความหวังเดียวของท่านอยู่ในองค์พระเจ้า (สดด. 62:5) เพราะมีพระองค์เท่านั้นที่สถับฟังคำอธิษฐานของเรา (สดด. 62:8) ในพระธรรมสดุดีบทที่ 62 สดุดีบทนี้เป็นบทเพลงที่ได้แสดงถึงความวางใจในพระเจ้า โดยที่มีนักวิชาการ อาร์ เจ ราจา เอสเจ (2015) *บทความแสงสว่างส่องทางชีวิต* ได้เขียนไว้ว่า สดุดีบทที่ 62 นั้นเป็นการรอคอยพระเจ้าที่แสดงให้เห็นถึงการยืนยันความเชื่อที่มีความทุกข์อยู่เบื้องหลังอันเป็นธรรมดาของบทเพลงคร่ำครวญ ในช่วงเวลานั้นท่านผู้ประพันธ์ได้อธิบายถึงเหตุการณ์ที่ศัตรูนักการเมืองพยายามแย่งชิงตำแหน่งกันเพื่อจะเป็นใหญ่ แต่ผู้เขียนเองได้สัมผัสกับสันติในใจตนเองเพราะเวลานั้นศัตรูนั้นโจมตีได้เพียงระยะสั้นๆ นอกจากนี้แล้วศัตรูนั้นก็ยิ่งอ่อนแอและผิดพลาดได้ ผู้ประพันธ์ตระหนักว่ามนุษย์เป็นเพียงสิ่งสร้าง ไม่มีความหมายอะไรนัก พลังทั้งหลายเป็นของพระเป็นเจ้าผู้ทรงเป็นดั่งแนวป้องกัน ที่หลบภัย ป้อมปราการ ศิลาอันแข็งแกร่ง ดังนั้นจงขจัดความกลัวในตัวเราออกไปให้หมด และจงวางใจแต่ในพระเป็นเจ้า ถ้าพระเป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับเราแล้ว ใครจะมาเป็นศัตรูกับเราได้ “ให้เรา รอคอยพระองค์ผู้เดียวอย่างเจียวๆ” อีกทั้งบทเพลงสดุดีนี้เองยังเป็นบทเพลงที่แสดงถึงการวางใจ ความไว้วางใจในพระเจ้า ผู้อธิษฐานสงบนิ่งคอยการช่วยกู้ของพระเจ้า และเมื่อเผชิญกับศัตรูผู้ข่มเหง หลังจากที่องค์พระเจ้าทรงช่วยท่านแล้วท่านก็สอนให้คนอื่นวางใจในพระเจ้าด้วย เหตุนี้เมื่อผู้ที่มีความหวังเผชิญกับอุปสรรคหรือปัญหา ในการตอบสนองของมนุษย์นั้นคำอธิษฐานของเรามีความหมายเร้าให้พระเจ้าอวยพรสิ่งที่เราต้องการจะทำ แต่ถ้าพระเจ้าทรงตอบเราเพียงแค่ว่า “จงอดทน รอคอยเรา” เราก็อธิษฐานได้อย่างดาวิดว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในยามเช้าพระองค์ทรงได้ยินเสียงข้าพระองค์

ในยามเช้าข้าพระองค์จะนำคำร้องทูลมาต่อพระพักตร์ของพระองค์ และจดจ่อรอคอยคำตอบจากพระองค์” (สดด. 5:3)

ผู้วิจัยขออ่านและหนุนน้ำใจผู้อ่านผ่านพระธรรมสดุดีที่ว่าด้วยความหวังและการรอคอยที่ปรากฏในพระธรรมสดุดี 14 บทได้กล่าวถึง 27 ครั้ง ผู้เขียนสดุดีกำลังแสดงให้เห็นถึงศาสนศาสตร์เรื่องความทุกข์ที่ต้องมีความหวังโดยการสำนึกอิสรกรรมกับพระเจ้าโดยการสรรเสริญนมัสการพระเจ้า ผู้เขียนสดุดีกล่าวถึงความหวังในสดุดีว่าเป็นความหวังที่มีจุดหมายในการร้องทูลต่อพระเจ้าถึงการช่วยกู้การปกป้องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ผู้เขียนสดุดีได้เกิดความมั่นใจในพระเจ้าเราสามารถวางใจคำตอบของพระองค์ แม้ว่าจะไม่ได้มาในเวลาที่เราหวังไว้ เมื่อร้องทูลวิงวอนขอสิ่งใดโปรดช่วยให้รอดทนและคอยโดยไม่กลางแกลงสงสัยในพระบิดาแต่สัมผัสรักเมตตาของพระองค์ สิ่งสำคัญที่สุดของทุกคำอธิษฐานคือ “ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ผู้วิจัยขอชี้ว่าผู้อ่านว่าความหวังในพระเจ้า ความไว้วางใจในพระเจ้าและการรอคอยพระเจ้านั้นหลังจากการดิ้นรนภายในอย่างหนักเกิดขึ้นมา ผู้วิจัยขอชี้ว่าผู้อ่านว่าชีวิตของเราเองก็ได้มาถึงจุดแห่งการมีความไว้วางใจ และเราทุกคนต้องรอคอยพระเจ้าด้วยใจสงบ เพราะในพระเจ้าเท่านั้นที่เราจะพบความมั่นคงและปลอดภัยที่แท้จริงได้

4.2 ผู้อธิษฐานในพระธรรมสดุดีกลุ่มใดบ้างที่ต้องการความหวังจากพระเจ้า

ผู้มีความหวังในพระธรรมสดุดีเป็นใครที่พูดในเรื่องความหวัง

การจำแนกเพลงสดุดีตามเนื้อหา การแบ่งเพลงสดุดีตามลักษณะวรรณกรรมช่วยให้เข้าใจเนื้อหาของเพลงสดุดีแต่ละบทได้ง่ายขึ้น แต่หลายครั้งลักษณะต่างๆที่ช่วยให้จัดประเภทเช่นนี้อาจเห็นได้ไม่ถนัดนัก ส่วนมากในเพลงสดุดีบทเดียวกันอาจมีลักษณะของประเภทต่างๆปนกันอยู่ เพราะฉะนั้นเราจึงอาจใช้ "เนื้อหา" และ "โอกาสที่ใช้" ของเพลงสดุดีมาเป็นมาตรการจัดประเภทเพลงสดุดีได้อีก พระธรรมสดุดีเป็นพระธรรมที่พูดถึงการสรรเสริญพระเจ้า การพรรณนาถึงชีวิต การร้องบทเพลงเพื่อต้องการความหวังว่าสักวันหนึ่งแผ่นดินของพระเจ้าจะตั้งอยู่ ตรงกันข้ามกับบทเพลงสรรเสริญพระธรรมสดุดีก็เป็นบทเพลงแห่งคำอธิษฐานในเวลาแห่งความทุกข์ทรมานความทุกข์ยาก ซึ่งประชาชนของพระเจ้ามีความทุกข์ทรมานอย่างมากในตอนนั้นแต่ไม่แตกต่างจากประชาชนของพระเจ้าในปัจจุบันนี้ การตอบสนองของประชาชนของพระเจ้าคือการกราบทูลเรื่องความทุกข์ยากต่อพระเจ้าในคำอธิษฐาน ซึ่งคำอธิษฐานนี้ถือว่าเป็นบทเพลงแห่งการคร่ำครวญซึ่งประกอบด้วยบทเพลงคร่ำครวญแบบส่วนตัวและบทเพลงคร่ำครวญแบบส่วนรวม ซึ่งผู้วิจัยเองได้นำเสนอให้ทราบว่า เมื่อเราทราบถึงสถานการณ์แวดล้อมและแบบวรรณกรรมในพระธรรมสดุดีแล้ว เราจึงจะแน่ใจได้ว่าเนื้อหาและความหมายของเพลงสดุดีแต่ละบทคืออะไร ในสมัยหลังเนรเทศ เพลงสดุดีทุกบทถูกนำมาใช้ใน

พิธีกรรมของพระวิหาร แม้ว่าเพลงสวดบางบทไม่ได้มีกำเนิดขึ้นจากพิธีกรรม เช่น เพลงสวดประเภท คำอ้อนวอนส่วนตัวซึ่งเกิดขึ้นจากความทุกข์ร้อนหรืออันตรายส่วนตัวของผู้ประพันธ์ เป็นต้น การจำแนกเพลงสวดตามแบบวรรณกรรม ทำให้เราได้แบบสำคัญ 3 แบบต่อไปนี้

เพลงสวดประเภท "คำสรรเสริญ"

เพลงสวดประเภท "คำอ้อนวอน"

เพลงสวดประเภท "คำขอบพระคุณ"

โรด (2527) ในหนังสือสวด ได้อธิบายถึงบทเพลงสวดที่เป็นบทเพลงที่พรรณนาถึงความคิด อารมณ์และความรู้สึกของผู้ประพันธ์บทเพลงสวดออกมาให้เข้าใจถึงวรรณกรรมการพรรณนาที่เป็น ภาพที่ชัดเจนอีกทั้งพระธรรมสวดก็ยังกล่าวถึงความหวังทั้งหมด 14 บทและรวม 27 ครั้งด้วยกันดังนี้

1. เพลงที่นำมาดัดแปลงใหม่หรือเพลงผสมเพลงแต่งขึ้นเอง บทที่ 9

2. บทเพลงแสดงการขอบพระคุณ

การขอบพระคุณของแต่ละบุคคล บทที่ 33

บทกลอนด้านปัญญา บทที่ 119

3. เพลงคำอธิษฐานในยามทุกข์ยาก

เพลงคร่ำครวญส่วนตัวทั่วไป บทที่ 39, 42, 52, 71

คำอธิษฐานในยามทุกข์ยาก/การสารภาพบาป บทที่ 130

4. เพลงยืนยันความเชื่อ บทที่ 62, 131

5. เพลงสรรเสริญ

เพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงสร้างและอยู่เหนือประวัติศาสตร์ บทที่ 65, 146, 147

เพลงสรรเสริญพระเจ้าประวัติศาสตร์แห่งความรอด บทที่ 78

เมื่อพูดถึงพระธรรมสวดผู้ที่มีความหวังว่าด้วยเรื่องความหวังประกอบด้วยกันหลากหลาย กลุ่ม เช่น การพูดถึงพระเมสสิยาห์ บุโรฮิต คนยากจน ไม่ได้ระบุหรือกล่าวถึงกลุ่มใด แต่ได้มีการ บันทึกไว้เป็นข้อมูลที่น่าสนใจมากโดยแยกออกมาได้ 4 กลุ่มดังนี้

4.2.1 เพลงแห่งพระเมสสิยาห์

รวีช เย็นใจ (2020) กล่าวว่าเมื่อพูดถึงพระธรรมสวดที่มีการกล่าวหรืออ้างถึงพระเมสสิยาห์ นั้นได้อธิบายหรือพูดถึงการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมพระผู้ช่วยให้รอดสำหรับคนของพระองค์เป็นสาระสำคัญที่เกิดขึ้นอันไม่รู้จบในบทเพลงสวด ภาพแห่งคำทำนายถึงพระเมสสิยาห์พบได้ในเพลงสวดมากมายหลายบท เช่น เพลงสวด 2:1-12 นี้แสดงให้เห็นภาพชัยชนะของพระเมสสิยาห์และราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะช่วงเวลานั้นมีการเมืองที่แบ่งพรรคแบ่งฝ่าย อีกทั้งยังมีการ

กล่าวไว้ว่าโลกนี้เป็นของมารซาตาน และผู้ที่ปฏิบัติกับพระเจ้าจะต้องพ่ายแพ้เพราะโลกนี้เป็นของพระเจ้า

ในสวดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้น ผู้ที่เห็นการทรงสำแดงอย่างสมบูรณ์ในองค์พระเยซูคริสต์ จะสามารถมองย้อนกลับไปดูสวด หรือแม้แต่พระคัมภีร์เดิมทั้งหมดแล้ว เห็นว่ามีกรกล่าวถึงเรื่องราวขององค์พระคริสต์อยู่หลายแห่ง แต่สำหรับผู้เชื่อในพระคัมภีร์เดิม ความหมายที่สมบูรณ์ของข้อความเหล่านี้มัก ไม่ปรากฏชัดเจน ในขณะที่ผู้เขียนสวดอธิบายถึงการทนทุกข์หรือชัยชนะของตนอาจดู เหมือนว่าเป็นเรื่องเกินกว่าที่จะเป็นประสบการณ์จริงของผู้เขียนสวด และต่อมาภายหลังปรากฏเป็นจริงในองค์พระเยซูคริสต์

เพลงสวด 16:8-11 “ข้าพเจ้าตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับทางเบื้องขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงไม่หวั่นไหว เพราะฉะนั้น จิตใจข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณก็ปรีดา ร่างกายของข้าพเจ้าก็อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยด้วย เพราะพระองค์มิได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับแดนผู้ตาย หรือให้กรรมิกชนของพระ องค์ต้องเห็นปากแดนนั้น พระองค์ทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพิลิตเพลินอยู่เป็นนิตย์”

นี่เป็นสิ่งที่กำลังบอกเหตุล่วงหน้าการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เพลงสวดที่ 22 แสดงให้เราเห็นพระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานบนกางเขนและนำเสนอคำทำนาย เรื่องการตรึงบนกางเขน ซึ่งทั้งหมดได้สำเร็จครบบริบูรณ์แล้ว ในเพลงสวดที่ 45 แสดงถึงพระสิริของพระเมสสิยาห์และเจ้าสาวของพระองค์ เพลงสวด 45:6-7 “พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ธารพระกรของพระองค์เป็นธารพระกรเที่ยงธรรม พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดการอธรรม ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่า พระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน” และในขณะที่พระธรรมสวด 72: 6-17, 89: 3-37, 110: 1-7 และ 132: 12-18 กล่าวถึงสง่าราศีและจักรวาลแห่งการครองราชย์ของพระองค์

ฉะนั้นเมื่อกล่าวถึงองค์พระเมสสิยาห์ ผลอย่างหนึ่งของการเต็มล้นไปด้วยพระวิญญาณหรือพระคำของพระคริสต์คือการร้องเพลงและพระธรรมเพลงสวดคือ "หนังสือเพลง" ของคริสตจักรยุคแรกที่สุดที่สอนให้เห็นถึงสัจธรรมใหม่ในพระคริสต์

องค์พระเจ้าทรงเป็นองค์เดียวกันในเพลงสวดทั้งหมด แต่เราตอบสนองต่อพระองค์ในรูปแบบที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์เฉพาะในชีวิตของเรา ช่างเป็นพระเจ้าอัศจรรย์ที่เรานมัสการ ผู้เขียนเพลงสวดก็กล่าวสรรเสริญ ทรงเป็นองค์ที่ประทับที่สูงและยกขึ้นเหนือประสบการณ์มนุษย์อย่างเรา แต่ยังทรงเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ใกล้พอที่จะเราสัมผัสได้ และผู้ที่เดินอยู่ข้างเราตลอดทางแห่งชีวิต

เราสามารถทูลพระเจ้าทุกสิ่งที่เราารู้สึก ไม่ว่าจะด้านลบหรืออาจบ่นต่อว่าและเราสามารถ พักสงบและมั่นใจได้ว่าพระองค์จะทรงรับฟังและเข้าใจ ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีสอนเราว่า คำอธิษฐานที่ ลึกซึ้งมากที่สุด คือเสียงร้องขอความช่วยเหลือในขณะที่เราพบว่าตัวเองมีปัญหาท่วมท้นในชีวิต

4.2.2 เพลงแห่งปุโรหิต ยกตัวอย่างใน พระธรรมสดุดี บทที่ 119

พระธรรมตอนนี้ไม่รู้ว่าเป็นผู้เขียน แต่นักศาสนศาสตร์คาดว่าน่าจะเป็นปุโรหิต เขียน สมัยเป็นเชลยในบาบิโลนและกลับมาจากการเป็นเชลย ไปอยู่ที่เยรูซาเล็มแล้ว มีสำนวนหลายสำนวน ภายในสดุดีบทที่ 119 ที่เป็นหลักฐานภายในบอกว่าปุโรหิตน่าจะเป็นผู้เขียน เข้าใจว่าน่าจะเป็นเอสรา ความจริงคือ ต่อให้เราไม่รู้ว่าเป็นผู้เขียน ความจริงนี้ก็ไม่ได้ช่วยให้เข้าใจอะไรๆ ให้ชัดเจนใน การศึกษามากขึ้น เพียงแต่มาจากเนื้อหาของพระคัมภีร์ที่พระเจ้าสำแดงให้เข้าใจจากการอ่าน การศึกษาเนื้อหามากกว่า

ลักษณะของวรรณกรรมในสดุดี 119 เขียนโดยการใช้ตัวอักษรฮีบรู (อิสราเอล 22 ตัว) เป็น ตอนๆ คือ มี 22 ตัวอักษร ก็มี 22 ตอน แต่ละตอนมี 8 ข้อ รวมเป็น 176 ข้อ ตัวอักษรที่เล่นคำนั้นใน แต่ละตอน แต่ละข้อในแต่ละตอนจะเริ่มจากตัวอักษรตัวที่ตรงกับตอนนั้น โดยทุกๆคำที่เริ่มต้นใช้ อักษรตัวเดียวกันกับตอน

สิ่งที่ปรากฏในสดุดีบทนี้ ทั้ง 22 ตอน ถ้าเราต้องการศึกษาเป็นเรื่องราวต่อเนื่องกัน เราต้อง ศึกษาให้เข้าใจทีละตอน เราจะมาดูหัวข้อทั้ง 22 ตอนด้วยกัน

หากพระเจ้าสำแดงความจริงของพระองค์อย่างมากมาย ดังนั้นถ้าเราใช้เวลากับพระคัมภีร์ เราจะมีคำถาม มีคำตอบ คำตอบที่ได้มีความสอดคล้องกับพระคัมภีร์ ข้อไหน ตอนไหนบ้าง ซึ่งการที่ เราจะศึกษาพระคัมภีร์ได้ดั่งนั้น เราจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานของพระคัมภีร์พอสมควร สิ่งเหล่านี้มา จากการอ่านพระคัมภีร์สม่ำเสมอให้รู้เรื่อง ให้เข้าใจ ให้รู้ภาพรวมตั้งแต่ปฐมกาล ถึงวิวรณ์ที่พระเจ้า ให้ บันทึกลงเพื่อเราจะเข้าใจ เราต้องใช้เวลากับการศึกษาที่มีปริมาณและคุณภาพเวลาที่เหมาะสม ซึ่งแต่ ละคนมีเวลาเหมาะสมแตกต่างกัน

สดุดี 119:18 ขอทรงเปิดตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งอัศจรรย์จากธรรมบัญญัติ ของพระองค์

ผู้เขียนคนนี้เชื่อว่าพระเจ้าไม่ใช่มีเท่าที่เขามองเห็นเป็นตัวอักษร พระคำของพระเจ้ามี มากกว่าที่เขาเห็น เช่น ยอห์น 3:16 “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียว ของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (พระคัมภีร์ฉบับ 1971)

อิมมานูเอล เจริญ (1993) อธิบายในยอห์น 3:16 แบบนี้ว่าพระคัมภีร์ข้อนี้ใครๆก็รู้ ใครๆก็จำ ได้ หลายคนอ่านแล้วไม่เห็นว่ามีเนื้อหาอะไรใหม่เลย แต่เราต้องใช้สายตาบางอย่างเพื่อจะมองเห็นให้ มากกว่าที่เราเคยรู้เราต้องถ่อมใจมองพระคำของพระเจ้าให้เห็นด้วยความเชื่อเมื่ออ่านพระคัมภีร์

พระคัมภีร์จะมีการสำแดงเปิดเผยให้เราเข้าใจมากขึ้น สดใหม่มากกว่าที่เราเห็น ทุกวันนี้เวลาที่เราร่วม
พระคัมภีร์ แล้วเราไม่เห็นสิ่งใหม่ๆก็เพราะเราไม่เชื่อ ดังนั้นสดุดี 119 นี้จึงเป็นบทเพลงของปุโรหิตที่
พรรณนาถึงความหวังในพระเจ้าโดยแบ่งเป็นตอน 22 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 วิธีของพระเจ้า(สวด) (ข้อที่1 – 8)

ตอนที่ 2 วิธีแห่งการหลุดพ้นบาป (ข้อที่9 – 16)

ตอนที่ 3 แสงสว่างในวันแห่งความมืด (ข้อที่17 – 24)

ตอนที่ 4 อาจารย์จากเบื้องบนคือ พระเจ้าที่สัตย์ซื่อ (ข้อที่25 – 32)

ตอนที่ 5 รักเดียวใจเดียว (ข้อที่33 – 40)

ตอนที่ 6 บุรุษแห่งพระวามะของพระเจ้า (ข้อที่41 – 48)

ตอนที่ 7 กำลังใจ (ข้อที่49 – 56)

ตอนที่ 8 พระเจ้าทรงเป็นมรดกส่วนของข้าพเจ้า (ข้อที่57 – 64)

ชนชาวยิวมีเพียงตระกูลเลวีเท่านั้นที่พูดอย่างนี้ได้ เพราะใช้สิบลดของ11เผ่า ตระกูลปุโรหิต
จึงเห็นว่าปุโรหิตน่าจะเป็นคนเขียน หลังกลับมาจากการเป็นเชลยสร้างพระวิหาร เอสราเป็นคนมาอ่าน
พระคัมภีร์เอสรา 7:9-10 นักศาสนศาสตร์คิดว่าเอสราเป็นผู้เขียน

ตอนที่ 9 วินัยอันประเสริฐจากพระเจ้า (ข้อที่65 – 72)

ตอนที่ 10 พระผู้สร้างที่สัตย์ซื่อ (ข้อที่73 – 80)

ตอนที่ 11 องค์พระเจ้าข้าต้องรออีกนานเท่าไร (ข้อที่81 - 88)

ตอนที่ 12 พระวามะของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง (ข้อที่89 - 96)

ตอนที่ 13 แผลแห่งความฉลาด (ข้อที่97 - 104)

คนฉลาดเรียนจากการเลือกเรียน

ตอนที่ 14 เชื่อฟังด้วยความแน่วแน่ (ข้อที่105 - 112)

ตอนที่ 15 หลงรักพระโอวาทพระเจ้า (ข้อที่113 - 120)

ตอนที่ 16 เบื้องหลังคำอูธรณ์ (ข้อที่121 - 128)

ตอนที่ 17 สูดยอพระคำรัสของพระเจ้า (ข้อที่129 - 136)

ตอนที่ 18 พระคำรัสกับผู้รับใช้ของพระเจ้า (ข้อที่137 - 144)

ตอนที่ 19 สองแหล่งแห่งความหวัง (ข้อที่145 - 152)

ตอนที่ 20 ร้องขอต่อชีวิต (ยาวออกไป) (ข้อที่153 - 160)

ตอนที่ 21 พระวามะนำยกย่อง (ข้อที่161 - 168)

ตอนที่ 22 ความหวังการช่วยกู้ของผู้นิยมนพระบัญญัติของพระเจ้า (ข้อที่169 - 176)

ความจริงมูมนึงธรรมบัญญัติที่พระเจ้าให้ไว้เป็นพระพรยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ต่อจากชีวิตนิรันดร์ที่พระคริสต์ประทานให้ แสดงว่าการรักพระวาระของพระเจ้า เป็นเรื่องที่พระเจ้าให้กับเรา ไม่ได้เกิดจากการที่เรารักธรรมบัญญัติด้วยตนเอง

การมีมุมมองต่อพระคัมภีร์อย่างถูกต้องจะทำให้เราตอบสนองไปตามพระคัมภีร์อย่างถูกต้องได้ การที่เราจะรักพระวาระของพระเจ้า ก็มาจากพระเจ้า เหมือนอย่างที่เราจักพระเจ้าได้เพราะองค์พระเจ้าทรงสำแดงและพระเจ้าประทานความรู้ความหวังให้เรา รู้จักพระองค์ ไม่ใช่ความฉลาดของเรา

ดังนั้นพระคัมภีร์จึงมีสิทธิอำนาจในการเปลี่ยนแปลงชีวิต ทำให้เป็นคนของพระองค์ ในแบบที่พระองค์ปรารถนาให้เป็น ไม่ใช่มาเพียงเพราะจะได้ประโยชน์อะไร ความหวังของปุโรหิตในพระธรรมสดุดีก็เป็นการหวังในความยิ่งใหญ่ของพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

4.2.3 บทเพลงแห่งการพูดถึงคนยากจน

วิลค็อค (2548) จากหนังสือบทเพลงเพื่อประชากรของพระเจ้า กล่าวอธิบายไว้ว่าในหนังสือพระธรรมสดุดีในตอนนี้เป็นบทเพลงที่นำมาดัดแปลงใหม่หรือเพลงผสมเพลงแต่งขึ้นเอง สดุดีบทที่ 9 บทเพลงที่เขียนถึงความหวังจากคนยากจนดูได้ในข้อที่ 18 “เพราะพระองค์จะไม่ทรงลืมนคนขัดสนเสมอไปและความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิรันดร์” ดูเหมือนว่าภาพของความขัดสนคนยากจนในที่นี้ หมายถึงคนที่ขาดแคลนสิ่งที่จำเป็นในชีวิตและหรืออาจเป็นความต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน เช่น ดาวิดที่อดอยากอาหารเมื่อหลบหนีซาอูล (1 ซมอ. 21:1-4) ในพระคัมภีร์เองอธิบาย สำหรับคนขัดสน - คนจน ผู้ที่พึ่งพาและกำพร้าจะไม่ถูกลืมเสมอไป - นั่นคือโดยพระเจ้าพระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชั่วเข้มแข็งและกดขี่เข้มแข็งคนชอบธรรมเสมอ ในเวลาที่เหมาะสมเขาจะแก้ต่างให้คดีของเขาเอง จะทรงช่วยผู้ถูกกดขี่และถูกเหยียบย่ำ และจะมอบผู้กดขี่ของพวกเขาให้รับโทษที่สมควรได้รับ บัดนี้ก็เป็นจริงเช่นเดียวกัน สำหรับผู้ถูกกดขี่และผู้กดขี่ทุกคน เช่นเดียวกับในสมัยของผู้ประพันธ์ในพระธรรมสดุดี

ดังนั้นความคาดหวังของคนจน - ของผู้ยากไร้และผู้ถูกกดขี่ คำว่า "ความคาดหวัง" หมายถึงความหวังของพวกเขา ความปรารถนาของพวกเขา; พวกเขาแสวงหาการปลดปล่อยอย่างจริงจัง ในสภาพนั้น มนุษย์ย่อมมองหาการสอดแทรกจากสวรรค์ และนักประพันธ์เพลงสดุดีกล่าวว่าพวกเขาจะไม่ผิดหวังเสมอ จะไม่พินาศตลอดไป - คำว่า "ไม่" มีให้ที่นี่โดยนักแปลของเรา แต่ไม่ใช่อย่างไม่เหมาะสม จึงมีการจัดทำให้ใน Targum และใน Syriac, Vulgate และ Greek รูปแบบของการก่อสร้างดังกล่าวไม่ใช่เรื่องแปลก เปรียบเทียบสดุดี 1:5, เฉลยธรรมบัญญัติ 33:6

คนขัดสนจะไม่ถูกลืมเสมอไปแม้ว่าพระเจ้าอาจดูเหมือนลืมนหรือละเลยชั่วขณะหนึ่ง และยอมให้ศัตรูของตนมีชัยเหนือพวกเขา ความคาดหวังของคนจน - กล่าวคือจะได้รับความช่วยเหลือจาก

พระเจ้าจะไม่พินาศเป็นนิตย์ - แม้ว่าพวกเขาอาจถูกทดลองให้คิดว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น นิมนต์นั้นมีไว้สำหรับเวลาที่กำหนดไว้ และในตอนท้ายมันจะพูด ผู้ที่เชื่อจะไม่รีบร้อน

สำหรับคนขัดสนจะไม่ถูกลืมนำไป ผู้คนของพระเจ้ามีฐานะยากจนและขัดสนเป็นส่วนใหญ่ พวกเขาเป็นเช่นนั้นในช่วงเวลาแคว้นคราว และพวกเขาเองไม่ได้ยากจนเฉพาะทรัพย์สินเงินทอง แต่ยังยากจนในจิตวิญญาณ หรือในฝ่ายวิญญาณ ซึ่งพวกเขามีเหตุผลแห่งความต้องการของพวกเขา มีมากมาย แต่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมทางแห่งพระคุณสำหรับพวกเขา เพื่อเมื่อเวลาที่เขาขอความช่วยเหลือในยามจำเป็น และพระองค์จะทรงจัดหาสิ่งที่ต้องการทั้งหมดจากพระคุณอันบริบูรณ์ขององค์พระคริสต์ ทั้งพระองค์ก็ได้ทรงเพิกเฉยต่อพวกเขาและพันธสัญญาที่ทำไว้กับพวกเขา เขาพูดอย่างเคร่งครัดพวกเขาไม่เคยลืมนำพวกเขาถูกจารึกบนมือของเขาและติดตราประทับบนหัวใจของเขา แต่บางครั้งก็ดูจะเป็นเช่นนั้นทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นสดุดี 42:3 พระเจ้าอาจดูเหมือนพระเจ้าปล่อยเขาให้อยู่เองเป็นเวลานานที่จะไม่สนใจพวกเขา และทรงให้พวกเขาอยู่ภายใต้ความทุกข์ยากและการข่มเหง ดังคำที่พูดว่านครศักดิ์สิทธิ์ถูกเหยียบย่ำด้วยเท้าสี่สิบสองเดือนหรือหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันนั่นคือหลายปี ตราบไคที่คริสตจักรอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานจะครองราชย์ของมาร ในวิวรณ์ 11:2 แต่ในขณะที่บาบิโลนยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นในความทรงจำต่อพระพักตร์พระเจ้า

ความคาดหวังของคนจนจะไม่พินาศเป็นนิตย์ และตามที่ความรู้สึกต้องการ และความคาดหวังของคนจนของพระคริสต์ไม่ได้เป็นเพียงการประท้วงพระคุณที่นี้และความสุขนิรันดร์ในภาคหน้าเท่านั้น แต่พวกเขาคาดหวังถึงสภาพอันรุ่งโรจน์ของคริสตจักรบนแผ่นดินโลก และบอกว่าพระคริสต์จะเสด็จลงมาด้วยตนเองจากสวรรค์ และพลับพลาของพระองค์จะอยู่ท่ามกลางมนุษย์ และพวกเขาจะเป็นกษัตริย์และปุโรหิตและครอบครองอาณาจักรและปกครองร่วมกับพระคริสต์พันปี และแม้ว่าสิ่งเหล่านี้อาจดูเหมือนถูกเลื่อนออกไป และความคาดหวังของพวกเขาถูกเลื่อนออกไปเป็นเวลานาน กระนั้นมันจะไม่พินาศเป็นนิตย์ จะมีการแสดงสิ่งที่สัญญาและคาดหวังไว้ ซึ่งมนุษย์เองอาจจะลืมนำพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ทรงลืมนำมนุษย์ [ความคาดหวัง] ความหวังของผู้ป่วยซึ่งรอคอยพระเจ้าด้วยศรัทธา เราไม่เคยตกต่ำจนใกล้ตาย แต่พระเจ้าสามารถทำให้เราเป็นขึ้นได้เราอาจหวังว่าในความทุกข์ยากทั้งหมดของเราแต่พระองค์จะทรงช่วยเหลือเราในเวลานี้แน่นอน

4.2.4 ไม่ได้มีระบุกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งกลุ่มกวีนิพนธ์และกลุ่มนิรนาม

นอกจากนั้นแล้วนอกจากกลุ่มผู้อธิษฐานเพื่อพระเมสสิยาห์ กลุ่มปุโรหิต และกลุ่มผู้ยากจน นอกเหนือจากกลุ่มนี้แล้วก็มีกลุ่มผู้อธิษฐานในพระธรรมสดุดีที่เป็นผู้เขียนซึ่งไม่ได้รับการระบุอย่างแน่ชัดหรือชัดเจน ว่าใครต้องการความหวังใจในองค์ผู้เป็นเจ้าของซึ่งมีบางตอนบางข้อดังนี้โดยที่นักวิชาการได้นำเสนอไว้ว่า เป็นกลุ่มสดุดีนิรนาม ซึ่งปรากฏในสดุดี บทที่ 146 เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงสร้างและอยู่เหนือประวัติศาสตร์ “คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเจ้า” (สดด. 146:5) ผู้เขียนสดุดี

นิรนามได้สัญญาที่จะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิตย์เนื่องจากความยิ่งใหญ่และพระคุณของพระองค์ ความสัจย์ชื่อของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างที่มีต่อคนที่ถูกกดขี่แห่งโลกนี้ และในอีกกลุ่มคือกลุ่มกวี นพนธ์ ในสดุดี 130 เป็นคำอธิษฐานในยามทุกข์ยาก/การสารภาพบาป พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “และข้าพเจ้าจะหวังในพระวจนะ” (สดด. 130:5) “อิสราเอลเอ๋ยจงหวังในพระเจ้า” (สดด. 130:7) นักกวีได้เปล่งเสียงร้องขอให้พระเจ้าที่สำแดงความเมตตาต่อประชากรของพระองค์ และเขาได้หนุนใจให้เพื่อนคนอิสราเอลของเขาที่จะรอคอยพระเจ้าที่จะช่วยกู้พวกเขา นี่เป็นหนึ่งในสดุดีการสำนึกผิด เช่นเดียวกับการคร่ำครวญส่วนตัวและสดุดีการแห่ขึ้น

ดังนั้นบทสรุปของผู้มีความหวังในพระธรรมสดุดีที่พูดเรื่องความหวังในพระธรรมสดุดีได้สะท้อนให้เห็นกลุ่มที่หลากหลายที่ได้สนทนากับพระเจ้ารวมทั้งการตอบสนองจากพระเจ้าที่ได้สำแดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผ่านบทเพลงแห่งคำอธิษฐานในเวลาแห่งความทุกข์ทรมานความทุกข์ยากนี้ เพื่อให้ผู้ร้องทูลได้พบกับความหวังในพระเจ้า ประชาชนของพระเจ้าที่มีความทุกข์ทรมานอย่างมากในตอนนั้นซึ่งไม่แตกต่างจากประชาชนขององค์พระเจ้าในปัจจุบันนี้ การตอบสนองของประชาชนขององค์พระเจ้าคือการกราบทูลเรื่องความทุกข์ยากต่อพระเจ้าในคำอธิษฐาน ซึ่งคำอธิษฐานนี้ถือว่าเป็นบทเพลงแห่งการคร่ำครวญซึ่งประกอบด้วยบทเพลงคร่ำครวญแบบส่วนตัวและบทเพลงคร่ำครวญแบบส่วนรวมทุกคนสามารถร้องทูลต่อพระเจ้าได้ในทุกที่และทุกเวลา

4.3 มีเหตุผลใดและสาเหตุอะไรที่ผู้อธิษฐานต้องมีความหวัง

อิมมานูเอล เจริญ (1993) กล่าวไว้ในหนังสือ *เข้าสู่พระธรรมสดุดี* ไว้ที่น่าสนใจว่าได้นักศาสนศาสตร์ G.V.RAD ได้ตั้งชื่อพระธรรมสดุดีว่า พระธรรมสดุดีเป็นเหมือนหรือเปรียบเสมือนคำตอบของอิสราเอล (*ANSWER OF ISRAEL*) ซึ่งเป็นชื่อที่ตรงกับความหมายพระคัมภีร์ของอิสราเอล ซึ่งแบ่งไว้เพื่อให้เข้าใจในภาพไว้โดยแบ่งเป็น 3 ตอนคือ

- 1) โทราห์ คือกฎระเบียบแห่งพระยาห์เวห์สำหรับอิสราเอล
- 2) ผู้เผยพระวจนะ คือคำเตือนและคำทรงสัญญาของพระยาห์เวห์ให้แก่อิสราเอล
- 3) สดุดีและวรรณคดี คือคำตอบของคนอิสราเอลต่อคำตรัสของพระเจ้า

ผู้วิจัยขอยกศาสนศาสตร์ของพระธรรมสดุดีที่อธิบายถึงสดุดีส่วนมากเป็นคำอธิษฐานของคนอิสราเอลซึ่งเป็นการแสดงออกความรู้สึกหลายอย่าง เช่น ความผิดหวัง, ความเกลียด, ความปรารถนา ฯลฯ จึงมีคำถามว่า เป็นไปได้ไหมที่บทเพลงพระธรรมสดุดีเป็นพระวจนะ(คำตรัส)ของพระเจ้าด้วย ทั้งชาวอิสราเอลและคริสเตียนได้ถือว่าพระธรรมสดุดีเป็นคำตรัสของพระเจ้า ผ่านคนที่เชื่อเลยรับเอาพระธรรมสดุดีเป็นพระธรรมศักดิ์สิทธิ์ในสารบบของพระคัมภีร์ หมายความว่าในพระธรรมสดุดีเป็นทั้งคำตอบของมนุษย์ต่อคำตรัสขององค์พระเจ้าและเป็นคำตรัสของพระเจ้าผ่านทางมนุษย์ด้วยโดย

มาร์ติน ลูเธอร์ ถือว่าพระธรรมสดุดีมีความสำคัญสูงด้านศาสนศาสตร์เพราะเป็นหนังสือสรุป เนื้อความสำคัญของพันธสัญญาเดิมทั้งหมดและเป็นหัวใจของพันธสัญญาเดิม ท่านเขียนไว้ว่า พระธรรมสดุดีเป็นตัวจำลองของอาณาจักรแผ่นดินขององค์พระคริสต์และให้แบบอย่างให้แก่ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นคริสตชน เรียกได้ว่าพระคัมภีร์ช่วยสรุปให้เราเห็นที่ลึกซึ้งของผู้บริสุทธิ์ และเห็นถึงความหวัง ความไว้วางใจ ความหวังใจในผู้เชื่อท่ามกลางการเผชิญปัญหา เห็นความเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

สดุดีซึ่งเป็นคำอธิษฐานของคนที่มีความหวัง ความไว้วางใจในพระเจ้า จะเห็นถึงพระเมตตาของพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและรู้ว่าพระเมตตาของพระเจ้านั้นมาาก่อนคำสั่งเสมอ และก่อนที่พระเจ้าจะประทานโทราห์นั้น พระองค์ได้เปิดเผยพระองค์เองในประวัติศาสตร์ และโดยพระองค์เองทรงปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล ชนชาติที่หวังในพระเจ้าพระเมสสิยาห์ และถ้าเราสังเกตในพระคัมภีร์เอง พระธรรมสดุดีนั้นได้กล่าวถึงพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพันธสัญญาและพระองค์ยังเป็นพระเจ้าของมนุษยชาติ ในพระธรรมสดุดีนั้นเข้าใจว่าพระเจ้าได้ตั้งพันธสัญญากับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าเป็นพระเจ้าของอิสราเอลเพราะว่าพันธสัญญานั้นพระเจ้ามีความเมตตาต่อชนชาติอิสราเอล ความรักที่มั่นคง ความสัตย์ซื่อ พระคุณ นั้นก็หมายความว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอลและยังเป็นพระเจ้าของมนุษย์ด้วย นี่จึงเป็นภาพที่ทำให้เข้าใจถึงพระธรรมสดุดีช่วยให้มนุษย์ทุกชาติได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะพระเจ้าองค์เดียวนั้นคุ้มครองทุกสิ่ง

ฉะนั้นจึงมีคำถามว่าแล้วมนุษย์เป็นหรือคือผู้ใด ซึ่งเมื่อเห็นถึงภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วพระเจ้าทรงเป็นทุกสิ่ง แต่มนุษย์นั้นต่างจากพระเจ้ายากมากยามมนุษย์ไม่มีคุณค่าในตัว (สดด. 9:20) “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงให้เขาย่ำเกรงและให้บรรดาประชาชาติทราบว่าเขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น” (พระคัมภีร์ฉบับ 1971) และมนุษย์นั้นยังไม่สามารถที่จะทำอะไรได้เลย (สดด. 2:4) แต่ในเวลาเดียวกันมนุษย์เองได้รับเกียรติจากพระเจ้าอย่างมากซึ่งนี่จึงเป็นสาเหตุและเหตุผลที่ทำให้มนุษย์นั้นและชนชาติอิสราเอลชนชาติของพระเจ้าต้องมีความหวังในพระเจ้าเพราะพระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตา ส่วนมนุษย์นั้นเป็นมนุษย์ที่ไม่มีคุณค่าและไม่สามารถทำอะไรได้เลยถ้าปราศจากพระเจ้า

ความหวังในพระเจ้าสาเหตุที่ทำให้มีความหวังเพื่อภาพที่ชัดเจนผู้วิจัยขอแนะนำในพระธรรมสดุดี 23:1-6 ที่จะทำให้เห็นภาพที่เข้าใจง่ายขึ้นเพราะว่าพระธรรมสดุดี 23 ตอนนี้เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้า และบทภาวนาที่หลายท่านคุ้นเคยเป็นอย่างดีอีกทั้งยังได้มีการนำมาใช้ในคริสตจักรด้วย พระธรรมสดุดีตอนนี้เขียนขึ้นโดย “ดาวิดผู้เลี้ยงแกะจากสวรรค์” นักวิชาการได้นำเสนอว่าสดุดีบทที่ 23 นี้เป็นบทที่แสดงถึงความไว้วางใจในพระเจ้า (Dahood, 1966) ซึ่งความไว้วางใจนี้ หมายถึงการไว้วางใจในพระยาห์เวห์ เนติ คูโชติกุล (2020) อธิบายเกี่ยวกับพระธรรมสดุดี 23 นี้ อาจจะเป็นพระธรรมแห่งการขอบพระคุณด้วยก็อาจจะเป็นไปได้ โครงสร้างของพระธรรมสดุดี ตอนนี้นำแบ่งออกเป็น 2 บทวรรณกรรมคือ

1. บทที่ 1 บทเพลงแสดงความยินดีในการไว้วางใจในพระเจ้าผู้เลี้ยง (สดด. 23:1-4)
2. บทที่ 2 บทเพลงแสดงความไว้วางใจในพระเจ้า (สดด. 23:5-6)

ในด้านการนำพระธรรมสดุดีพบว่าคริสตจักรจำนวนไม่น้อยนำเอาพระธรรมสดุดีบทนี้ไปใช้ในพิธีไว้อาลัยด้วยเหตุผลที่ว่าผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวถึง “หุบเขาเงามัจจุราช” ซึ่งหมายถึงการเข้าใกล้ความตายไปทุกขณะ Dahood (1966) นำเสนอว่าคำว่า “หุบเขาเงามัจจุราช” ในพระคัมภีร์ตอนนี้หมายถึงหุบเขาที่เรียกว่า “Klysiar filed” (ไคล์เซียนไฟล์) หมายถึงหุบเขาในตำนานกรีกโรมันยุคโบราณที่เชื่อกันว่าวิญญาณที่ก่อกรรมดีทุกดวงจะไปอยู่ที่นั่นหลังจากที่ตายจากโลกนี้ไปแล้วอย่างไรก็ตามในทัศนะของผู้เขียนตำรานั้นออกจะไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของ Dahood เนื่องจาก คำว่า “หุบเขาเงามัจจุราช” ในภาษาฮีบรู หมายถึงหุบเขาที่อุดมสมบูรณ์ในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งในพระคัมภีร์ในหนังสือพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 32:2 ใช้คำว่าหมายถึงพืชสมุนไพรพืชพรรณ และ หญ้าอ่อนที่เพิ่งจะขึ้นหลังจากฝนตกลงมา

ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่าในบทวรรณกรรมที่ 1 ของพระธรรมสดุดี 23 ผู้เขียนพระธรรมสดุดีได้กล่าวถึงความไว้วางใจในตัวที่มีต่อพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้เลี้ยงและสำหรับในหนังสือพระธรรมสดุดี 23 ในพระวจนฉบับภาษาไทยเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงพระยาห์เวห์แม้ว่าพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูเริ่มต้นด้วยหัวเรื่องคือเพลงสดุดีของดาวิดนั้นเราจะเห็นว่าพระนามพระเจ้าในที่นี้คือพระยาห์เวห์ซึ่งในตอนท้ายข้อ 6 กล่าวถึงพระเจ้าโดยพระนามนี้

ในบทที่ 2 เป็นบทเพลงแสดงความไว้วางใจในพระเจ้าสดุดี 23:5-6 หลังจากทีพระธรรมสดุดี 23 ได้นำเสนอภาพของพระเจ้าพระเจ้าผู้เลี้ยงในข้อที่ 1-4 เรียบร้อยแล้วเราจะเห็นได้ว่าพระธรรมสดุดีได้นำเสนอภาพของพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงพิทักษ์รักษาและสามารถเห็นได้ในพระธรรมสดุดี 23:5-6 ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา 2 ส่วนคือ

1. การพรรณนาถึงพระเจ้าผู้ทรงปกป้องดูแลผู้เขียนพระธรรมสดุดี 23:5
2. การเขียนแสดงความไว้วางใจและความหวังในพระเจ้าในสดุดีบทที่ 23:6

เราจะเห็นถึงการจัดเตรียมของพระเจ้าการปกป้องของพระเจ้าการปกป้องประชากรของพระองค์ ดังทีในพระคัมภีร์ได้เขียนไว้กล่าวว่า “พระองค์ทรงจัดเตรียมโต๊ะอาหารให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์” นั้นเราจะเห็นถึงความไว้วางใจในพระเจ้าของผู้เขียนพระธรรมสดุดีและพระเจ้าเองจะกระทำเช่นนั้นอย่างแน่นอนคือ พระเจ้าทรงปกป้องและจัดเตรียมทุกอย่างไว้นี้คือภาพที่แสดงถึงความไว้วางใจของผู้เขียนสดุดีและในข้อที่ 6 เราจะเห็นถึงความหวังที่ผู้เขียนเองมีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ดังนั้นในพระธรรมสดุดี 23 ข้อที่ 6 ได้เขียนไว้ กล่าวว่า “แม่ที่เดียว” ในคำนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงความวางใจในพระเจ้าว่าสิ่งที่ผู้เขียนพระธรรมสดุดีได้หวังเอาไว้จะเกิดขึ้นได้จริงโดยไม่ต้องสงสัยแต่ความดีและความรักมั่นคงที่ถูกกล่าวถึงในพระธรรมตอนนี้หมายความว่า ความดีของพระเจ้า

แสดงให้เห็นผ่านการดูแลเอาใจใส่และพระสัญญาความดีของพระเจ้าเป็นหลักฐานการโอนให้พรของพระองค์ในสดุดีบทที่ 4:6-7 ดังนั้นเราจะเห็นว่าเมื่อผู้เขียนพระธรรมสดุดี 23 กล่าวว่า เขามีความมั่นใจและวางใจในพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงทำการดีทุกประการเพื่อประชากรของพระองค์และสิ่งนี้เองสะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้าและในมุมมองผู้เขียนพระธรรมสดุดีที่มีต่อพระองค์นั้นผู้เขียนพระธรรมสดุดีได้ฝากความหวังและอนาคตของเขาไว้กับพระเจ้าเขาเชื่อว่าความดีงามจากพระเจ้าจะอยู่กับเขาไปจนกระทั่งตัวเขาได้จากโลกนี้ไปและความรักของพระเจ้าคือความตั้งใจรักมนุษย์โดยไม่เปลี่ยนแปลงดังเช่นที่มีคนหนึ่งเคยกล่าวว่าหากจะหวังอะไรก็จงหวังกับพระเจ้าเพราะความหวังในมนุษย์ก็ไม่มีแต่มีความหวังในพระเจ้าเสมอดังนั้นผู้เขียนพระธรรมสดุดี 23 ได้บันทึกและอธิบายว่า “และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าสืบไปเป็นนิรันดร์” ในพระนิเวศของพระเจ้านั้น เราจะเห็นถึงภาพจากประวัติศาสตร์อิสราเอลพระวิหารของพระเจ้าถูกสร้างขึ้นจากสมัยของดาวิดตั้งนั้นเป็นไปได้อย่างไรที่ดาวิดผู้ยังไม่เคยเห็นพระวิหารของพระยาห์เวห์ของพระเจ้านั้นแต่เขาได้เขียนเพลงสรรเสริญถึงพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นนั้นก็แปลว่า “ข้าพเจ้าจะอยู่” ซึ่งมีความหมายว่าการอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าตลอดไป

ดังนั้นข้อสรุปได้ว่าเมื่อดาวิดมีความหวังว่าเขาจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าตลอดไป อย่างเป็นนิรันดร์ ความหวังของดาวิดที่จะได้อยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้าถ้าจะพูดอีกอย่างก็คือว่าสำหรับดาวิดนั้นความรุ่งโรจน์ฝ่ายโลกไม่ สามารถ มีส่วนสำคัญอะไรกับดาวิดเลยแต่การอยู่การภายใต้การปกครองของพระเจ้าและการได้นมัสการพระเจ้าตลอดนั้นคือสิ่งสำคัญการได้อยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า

ให้เราคิดถึงพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่คือช่วงนมัสการและขอบพระคุณพระเจ้าในคริสตจักรการปกครองของพระเจ้าคือการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ที่ทรงไถ่เราจากความบาปที่ไม่ทางเขนและเรายังมีชีวิตต่อไปเพื่อรอคอยการเสด็จมาครั้งที่สุดท้ายของพระองค์ด้วย

ดังนั้นเมื่อเราเข้าใจในความหวังจากพระเจ้า การวางใจในพระเจ้าดังผู้เขียนสดุดี 23 แล้วเราจะนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างดีและเกิดผล มีเหตุผลอย่างไรและสาเหตุอะไรที่ทำให้เรามีความหวัง เมื่อพูดถึงบทเพลงสดุดี 23 นี้ทำให้เรามองย้อนกลับไปคิดถึง 2 สิ่งในชีวิตของการเป็นเชื่อมันติดตามและคริสเตียนที่มีความหวังใจในพระเจ้านั้นก็คือ

1. ความไว้วางใจในองค์พระเจ้า และ 2. คือความหวังใจในองค์พระเจ้า

เราวางใจในพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงสัญญาในพระวาจาของพระองค์ว่า จะส่งให้ความดีและความรักมั่นคงติดตามในชีวิตของเราตลอดไปและเราจะหวังใจในพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานความหวังให้กับเราชีวิตคริสเตียนนั้นมีความทุกขไม่ต่างจากคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าแต่ในขณะเดียวกันเราแตกต่างจากคนเหล่านั้นด้วยเพราะเรามีพระเจ้าผู้ประทานความหวังแก่เราในทุกวัน

เราไม่ควรหมัดหวังกับการดำเนินชีวิต ไม่ควรหมัดหวังในพระเจ้า เพราะในที่สุดพระเยซูคริสต์จะเสด็จ มาตามพระสัญญาของพระองค์อย่างแน่นอน

เราจะยืนยันในการไว้วางใจในพระเจ้าและมีความหวังในพระเจ้าได้อย่างไรเมื่อในโลกนี้ ช่างโหดร้ายกับเราอย่างไม่มีเหตุผล บางทีเราได้กลับมาสู่หลักของพระธรรมสดุดี 23 อาจจะเป็นวิธีที่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าใช้สุดท้ายเพื่อให้เรายังมีความหวัง ยังมีความไว้วางใจในพระองค์ ในหนังสือ พระธรรมสดุดี 23 ได้ชี้ให้เห็นถึงภาพของผู้เลี้ยงและความสัมพันธ์ ระหว่างผู้เลี้ยงกับแกะและทำให้เรา เห็นถึงความสงบไม่กังวลแม้ต้องเผชิญกับปัญหาใดๆ แกะวางใจในผู้เลี้ยงและเราวางใจในพระเจ้าให้ เราระลึกถึงความหวังในพระเจ้าผู้ที่สร้างเราและผู้ที่จะประทานความหวังให้กับเราในทุกวันถ้าเรา ต้องการเพิ่มเติม 2 สิ่งในชีวิตของเราเราจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีฝ่ายจิตวิญญาณที่ถูกต้องกับพระเจ้า และชีวิตของการอ่านพระคัมภีร์และการภาวนากับพระองค์ การเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอทำให้ เรามีความไว้วางใจและความหวังในพระเจ้าอย่างแน่นอน

4.4 ผู้อธิษฐานได้รับความหวังจากที่ใดและไม่ให้เราวางใจในสิ่งใด

4.4.1 ผู้อธิษฐานในพระธรรมสดุดีที่กล่าวถึงความหวังนี้ผู้เขียนสดุดีได้แบ่งออกเป็น 2 แหล่งได้รับความหวังจากแหล่งที่ปรากฏในพระธรรมสดุดี และอีก 4 แหล่งข้อมูลที่พระเจ้าได้สอนผู้ เชื่อไม่ไหว้วางใจในสิ่งใดดังนี้

1. พระเจ้า

สดุดี 56:3-4, 11 “เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ในพระเจ้าผู้ที่ข้า พระองค์สรรเสริญ พระวณะของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอย่างปราศจากความกลัว เนื้อ หนึ่งจะกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอย่างปราศจากความกลัว มนุษย์จะ กระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้”

สดุดี 71:5-8 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า เป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กๆมา ข้าพระองค์พึ่งพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์เสมอ ข้าพระองค์เป็นที่หลงใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์เต็มปาก และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ”

อิสยาห์ 12:2 “ดูเถิด พระเจ้าเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเจ้าทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า แล้ว”

2. พระคำของพระเจ้า

สดุดี 119:1-3, 9-11, 14-16, 50, 66-67, 105

“บรรดาผู้ที่ครอบครองในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระธรรมของพระเจ้า ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ ผู้ที่ไม่กระทำให้ผิด แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของพระองค์”

“ข้าพระองค์ปิติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์มากเท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น ข้าพระองค์จะภาวนาข้อบังคับของพระองค์และจับตาของข้าพระองค์อยู่ที่วิถีทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์จะปิติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวจนะของพระองค์

“ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเงิน แต่บัดนี้ข้าพระองค์ปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นตะเกียงแก่เท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์”

พระธรรมสดุดีไม่ให้เราวางใจหรือมีความหวังในสิ่งใดบ้าง

1. อย่าหวังใน ม้าศึก รถรบ (สดด.33)

ม้าศึกจะเป็นที่หวังก็หาไม่ สดุดี 33:17

เหนือผู้ที่หวังในความรักมั่นคง สดุดี 33:18

ตามที่ข้าพระองค์หวังในพระองค์ สดุดี 33:22

ม้าศึกคือ 7/7 กล่าวคือ ม้าศึก โดยปกติเป็นยุทธปัจจัยที่จะนำชัยชนะมาสู่กองทัพ ดังนั้น กองทัพใดมีม้าศึกจำนวนมากก็จะมีชัยแต่ผู้เขียนเห็นว่าม้าศึกไม่ใช่หลักประกันว่าจะได้ชัยชนะมาเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์สำหรับความปลอดภัย แม้ว่ามันจะพร้อมสำหรับวันแห่งการต่อสู้และเป็นสิ่งมีชีวิตที่เหมาะสมกับการทำสงครามมากและทำหน้าที่ของมันอย่างดีที่สุดอย่างดีเยี่ยมในสงคราม อีกทั้งหน้าที่ของม้าศึกในสมัยนั้นเมื่อเกิดสงครามเปรียบเสมือนแหล่งแห่งการชกจูจติใจและถูกฝึกให้มีไว้สำหรับการเตรียมการทางทหารเป็นเหมือนทหารคนหนึ่ง การสงครามทุกครั้งทุกประเภทผู้ชายมักจะไว้วางใจและให้คุณค่ากับม้าศึกมาก แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่จริงเลยเพราะว่าม้าศึกนี้เมื่อเกิดสงครามมันไม่สามารถให้ความปกป้องหรือปลอดภัยและรับชัยชนะได้เลยมันไม่สามารถพาทหารทั้งหมดหลบหนีได้

แต่ความปลอดภัยของทหารในการทำสงครามและการต่อสู้ที่ทหารควรไว้วางใจ หวังใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นสุภาษิต 21:31 เพราะพระเจ้าต่างหาก เป็นผู้ประทานความรอดและชัยชนะแก่ผู้วางใจในพระองค์ ดังนั้นอย่าให้เราวางใจในพลังหรือความสามารถของตนเองแต่ให้วางใจในองค์พระเจ้า การรอดชีวิตและความปลอดภัยมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ช่วยเหลือยามยากและผู้ปกป้องยามตกอยู่ในภาวะหน้าสัวหน้าขวาน

"มา" ซาโลมอนกล่าวในสุภาษิต 21:31 "พร้อมสำหรับวันแห่งการต่อสู้ แต่ **กลัว กบฏชก** ยาร์เวเป็นชัยชนะ" พระองค์ประทานให้ผู้ใดที่พระองค์ประสงค์ จุดจบของสรรพสิ่งทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และดังที่สดุดี 33:18 กล่าวว่า การให้ความสนใจเป็นพิเศษกับความจริงที่สำคัญนี้โดย **กบฏ** - พระเนตรของพระเจ้าองค์นี้ซึ่งก็คือการกล่าวว่าเป้าหมายสุดท้ายของพระองค์ของโลกนั้นมุ่งตรงไปยังผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ซึ่งเป็นผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์ (เลมีล) ในสดุดี 33:19, ออบเจกต์, **1707**, จากพระเมตตาหรือความรักใคร่ของพระองค์ ไม่ใช่จากการกระทำใดๆ ของตนเอง ตระหนักถึงสภาพที่จำกัดและความอ่อนแอของพวกเขา พวกเขามองหาความคุ้มครองในท่ามกลางภัยอันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และเพื่อรักษาชีวิตของพวกเขาไว้ด้วยความอดอยาก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้คลุมศีรษะมนุษย์ในวันสงคราม และประทานชัยชนะเหนือศัตรูแก่พวกเขา หรือ "ความรอดมาจากพระเจ้า" (o); นี่เป็นความจริงของความรอดทางวิญญาณและนิรันดร์ เช่นเดียวกับความรอดทางโลก มันเป็นของพระเจ้าพระบิดาพระบุตรและพระวิญญาณและความปลอดภัยของธรรมิกชนก็เป็นเช่นนั้น และความพากเพียรสุดท้ายของพวกเขาเพื่อสง่าราศีอันเป็นนิรันดร์ ซึ่งเกิดจากความรักของพระเจ้า ความมั่นคงในพระคริสต์ พระคุณของพระวิญญาณและฤทธิ์เดชของพระเจ้า

2. ความมั่งคั่ง หรือทรัพย์สิน

สดุดี 49:5-12, 16-20 ได้กล่าวไว้ว่าทำไมข้าพเจ้าจะต้องกลัวในคราวลำบาก เมื่อความช่วยเหลือของผู้ข่มเหงรายล้อมข้าพเจ้า? คนที่วางใจในทรัพย์สินของตัวเองและโอ้อวดความมั่งคั่งมากมายของตนแน่ทีเดียว ไม่มีคนใดไถ่พี่น้องของตนได้ หรือถวายเป็นค่าไถ่ตัวเขาแต่พระเจ้า เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลยที่จะให้เขามีชีวิตตลอดไป และไม่ต้องเห็นหลุมมรณะเพราะเขาจะเห็นว่าคนมีปัญญาก็ตาย คนโง่กับคนเขลาาก็พินาศเหมือนกัน และละทรัพย์สินของตนแก่คนอื่น หลุมศพของพวกเขาเป็นบ้านของเขาเป็นนิรันดร์ เป็นที่อาศัยของเขาทุกชั่วชาติพันธุ์ ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน มนุษย์แม้มั่งคั่ง ก็ไม่อาจยืนยงอยู่ได้ เขาก็พินาศเหมือนสัตว์เดียรัจฉาน

อย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น เมื่อศักดิ์ศรีของบ้านเขาเพิ่มพูน เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะเอาอะไรไปไม่ได้เลย ศักดิ์ศรีของเขาจะไม่ลงไปกับเขา แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขานับว่าตัวเองสุขสบายและแม้ว่าเขาได้รับคำสรรเสริญเมื่อเขาทำตัวเองให้มั่งคั่งแล้ว เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขาผู้ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างอีก มนุษย์จะคงชีพในยศศักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ

ดังนั้นสรุปได้ว่าพระธรรมสดุดีนั้นไม่ให้เราวางใจในความมั่งคั่งหรือทรัพย์สินเพราะว่าสดุดีบทที่ 49 สะท้อนให้เห็นถึงว่าทุกสิ่งในโลกนี้ไร้ประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นความร่ำรวย ชื่อเสียงหรือแม้แต่ความหยิ่งยโส สดุดีบทนี้มีรูปแบบการเขียนคล้ายกับพระธรรมปัญญาจารย์และในบทนี้เป็นหนึ่ง

ในสวดิจำนวนไม่มากที่เขียนในเชิงแนะนำสั่งสอนมากกว่าในเชิงสรรเสริญ ย้อนกลับไปดูในสวดิตีบทที่ 49:7-8, 15 ได้อธิบายว่าในตลาดค้าทาสสมัยโบราณถ้าจะเป็นไทก็ต่อเมื่อถูกไล่ตัวมีคนจ่ายเงินให้ เช่น ในพันธสัญญาใหม่พระธรรมมาระโกบทที่ 10:45, เอเฟซัส 1:7 และฮีบรู 9:12 กล่าวว่พระเจ้าเยซูทรงจ่ายราคานั้นเพื่อให้เราเป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาปและเริ่มต้นชีวิตใหม่กับพระองค์ โดยที่คนไม่มีทางซื้อชีวิตนิรันดร์จากพระเจ้าได้มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ไถ่ดวงวิญญาณได้ ฉะนั้นอย่าวางใจความร่ำรวยและความสุขสบายฝ่ายร่างกายจะทำให้คุณมีความสุขเพราะคุณจะไม่วันร่ำรวยมากพอจะหลุดพ้นจากความตายได้

ในสวดิตีบทที่ 49 ข้อ 10 ถึง 14 คนร่ำรวยและคนจนเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือพอตายไปพวกเขาจะถูกทิ้งและทิ้งทุกอย่างไว้ในโลกทุกคนล้วนต้องตายและเมื่อตายไปแล้วทั้งคนรวยและคนจนต่างก็ไปเข้าเฝ้าพระเจ้ามือเปล่าไม่มีอะไรติดตัว ในเวลานั้นเราจะมีทรัพย์สินสมบัติก็ต่อเมื่อเราได้ลงทุนไว้กับมรดกนิรันดร์ เมื่อเราตายเราแต่ละคนคงเสียดายว่าน่าจะลงทุนน้อยกว่านี้ในโลกที่เราจากมาแล้วลงทุนมากกว่านี้ในสวรรค์ที่เราจะยังคงมีทรัพย์สินสมบัติชั่ววันรันดร์การจะมีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ได้นั้นเราต้องเชื่อวางใจในพระเจ้า มุ่งมั่นที่จะเชื่อฟังพระองค์และใช้ทรัพยากรของเราเพื่ออาณาจักรของพระองค์จงตรวจดูการลงทุนของคุณเสียตั้งแต่ตอนนี้ว่าคุณกำลังลงทุนกับที่ใดจงพยายามลงทุนให้คุ้มค่าที่สุดและมีความหวังวางใจในพระเจ้ามากกว่า การที่มีหวังและวางใจในความมั่งคั่งหรือทรัพย์สินเงินทอง

3. ในมนุษย์

สวดิตี 41:9 แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้รับประทานอาหารของข้าพระองค์ ก็ยกส้นเท้าใส่ข้าพระองค์เพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้รับประทานอาหารของข้าพระองค์ก็ยกส้นเท้าใส่ข้าพระองค์ หมายถึงเพื่อนที่สนิทกันมากหรือเป็นเพื่อนร่วมสาบาน ในที่นี้หมายความว่า เพื่อนสนิทกลับมาทรยศหักหลังเหมือนกับที่ยูดาสกระทำต่อพระเยซู

สวดิตี 118:8-9 เข้าลี้ภัยอยู่ในพระเจ้า ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์ เข้าลี้ภัยอยู่ในพระเจ้า ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย

เมื่อพูดถึงพระคัมภีร์ไม่ให้วางใจในมนุษย์เพราะว่ามนุษย์มีจิตใจที่ลึกลับและไม่แน่นอนและมีการคิดหักหลังอยู่เสมอ จะเห็นได้ว่าการทรยศเป็นการละเมิดความเชื่อใจอย่างร้ายแรงและอาจเป็นหนึ่งในรูปแบบของความเจ็บปวดซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายมากที่สุดซึ่งเกิดแก่มนุษย์ ในพระธรรมสวดิตีบทที่ 41:9 ได้กล่าวถึงพันธสัญญาใหม่เรื่องการพยากรณ์ว่พระเจ้าเยซูคริสต์จะถูกทรยศสามารถดูในพระธรรมยอห์น 13:18 ซึ่งเห็นว่ายูดาสเองเป็นสาวกของพระเยซู ใช้เวลากับพระองค์และร่วมเดินทางกับพระองค์ กินดื่มด้วยกันกับพระองค์ (มก. 3:14-19) ยูดาสเองซึ่งรู้จักพระเยซูดีแต่กลับทรยศพระองค์ เราจะเห็นว่าการเชื่อใจในมนุษย์นั้นยากที่จะหยั่งรู้ได้ การทนทุกข์จากการถูกทรยศ

มักจะขยายตัวใหญ่ขึ้นจากความรู้สึกเปราะบางและการเปิดเผยตัวตน สำหรับหลายๆ คนความเจ็บปวดของการถูกทรยศนั้นแย่งยิ่งกว่าความรุนแรงทางร่างกาย การหลอกลวง หรืออคติ การถูกทรยศทำลายรากฐานของความเชื่อใจ

ดาวิดไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับการทรยศก็คือ “หากว่าเป็นศัตรูที่เหยียดหยามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมทนได้ หากว่าเป็นฝ่ายตรงข้ามที่ไอ้อวดชมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ซ่อนตัวเสียให้พ้นหน้าเขา แต่เป็นท่านเอง เป็นคนที่ใจตรงกันกับข้าพเจ้า เพื่อนคู่หู เพื่อนสนิทของข้าพเจ้า เราเคยร่วมสังสรรค์กันอย่างดี และเราดำเนินร่วมกันในพระตำหนักของพระเจ้า” (สดด. 55:12-14) ความสัมพันธ์ที่ยิ่งใกล้ชิด ความเจ็บปวดจากการถูกทรยศก็จะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น

พระเยซูทรงทราบความเจ็บปวดของการถูกทรยศจากประสบการณ์โดยตรง สิ่งที่เลวร้ายที่สุดซึ่งเป็นการทรยศอย่างไม่น่าเชื่อที่สุดตลอดกาลนั้นก็คือการทรยศของยูดาสต่อพระเยซูเพียงแค่เพื่อเหรียญเงินสามสิบบเหรียญ (มธ. 26:15) “แม้แต่เพื่อนสนิท ที่ข้าพเจ้าเคยไว้ใจ คนที่รับประทานอาหารของข้าพเจ้า ได้ยกส้อมเท้าต่อต้านข้าพเจ้า” (สดด. 41:9, ยน. 13:18) แต่พระเยซูไม่ได้อาฆาตขมขื่นหรือโกรธเกรี้ยวแต่กลับเป็นทางตรงกันข้ามเพราะหลังจากที่ได้รับการจูบจากคนทรยศ พระเยซูทรงตรัสแก่ยูดาสว่า “เพื่อนเอ๋ย” (มธ. 26:50)

แม้ว่าจะเจ็บปวด แต่ก็ยังมีหนทางที่เราสามารถเอาชนะการถูกทรยศได้ ซึ่งฤทธิ์อำนาจนั้นมาจากพระเจ้าโดยตรงรวมทั้งกำลังในการให้อภัย

หลังจากที่ดาวิดโศกเศร้าจากความเชื่อใจที่แตกสลายในพระธรรมสดุดีบทที่ 55 เขาได้เกริ่นถึงวิธีที่จะเอาชนะความเจ็บปวด เขากล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าร้องเรียกถึงพระเจ้า และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น ข้าพเจ้าพรวดเพื่อและคร่ำครวญ ทั้งในยามเช้า เทียงวัน และยามค่ำ และพระองค์จะได้ยินเสียงของข้าพเจ้า” (สดด. 55:16-17)

กุญแจสำคัญประการแรกคือร้องทูลต่อพระเจ้า แม้ว่าเราอาจจะต้องการโจมตีคนทรยศเราก็จำเป็นต้องนำเรื่องของเรามาให้พระเจ้า “อย่าสนองตอบความเลวร้ายด้วยความเลวร้าย หรือสับสนประมาทด้วยการสับสนประมาท แต่จงตอบด้วยการอวยพรเขา พระองค์เรียกท่านมาด้วยจุดประสงค์นี้ เพื่อท่านจะได้รับพระพร” (1 ปต. 3:9)

อีกหนึ่งกุญแจสำคัญในการเอาชนะความเจ็บปวดจากการถูกทรยศคือให้เราจดจำตัวอย่างของพระเยซู ธรรมชาติบาปของเราบังคับให้เราต้องกระทำ “สนองตอบความเลวร้ายด้วยความเลวร้าย” แต่พระเยซูทรงสอนเราให้กระทำในทางตรงกันข้ามก็คือ “อย่าแก้แค้นคนประพฤติชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่าน ท่านก็จงหันให้เขาตบอีกข้างด้วยอิच्छูานให้บรรดาคนที่กดขี่ข่มเหงท่าน” (มธ. 5:39, 44) เมื่อพระเยซู “ทรงทนทุกข์พระองค์ก็ไม่ได้ทรงอาฆาต” (1 ปต. 2:23) เราควรเห็นพ้องกับตัวอย่างของพระองค์โดยการไม่ตอบสนองต่อการละเมิดด้วยการละเมิด รวมไปถึงการละเมิดจาก

การถูกทรยศ และผู้เชื่อควรทำความดีแม้กระทั่งต่อคนเหล่านั้นที่ทำร้ายพวกเขา แต่อย่างไรก็ตามการแสวงหาความยุติธรรมไม่ควรกระตุ้นความต้องการที่จะแก้แค้น

กุญแจสำคัญที่เปี่ยมไปด้วยฤทธิ์อำนาจในการเอาชนะความขมขื่นจากการถูกทรยศอีกประการหนึ่งคือความสามารถซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่เราในการให้อภัยคนทรยศ คำว่าการให้อภัยนั้นได้รวมคำว่าให้อยู่ด้วย เมื่อเราเลือกที่จะให้อภัยใครสักคน เราก็ให้ของขวัญคนนั้นอย่างแท้จริงคือการเป็นอิสระจากการแก้แค้นส่วนตัว แต่คุณเองก็กำลังให้ของขวัญแก่ตัวคุณเองด้วยคือ “ชีวิตที่ปราศจากความคับแค้นใจ” เป็นการแลกเปลี่ยนความขมขื่นและความโกรธของเราด้วยความรักของพระเจ้าเป็นการแลกเปลี่ยนชีวิตที่มีแต่การให้อย่างมหัศจรรย์

พระเยซูทรงสอนว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ควรเป็นการตอบสนองแบบเชิงรุกคือ “แต่เราขอบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และอธิษฐานให้บรรดาคนที่กดขี่ข่มเหงท่าน” (มธ. 5:44) แน่แน่นอนว่าเป็นสิ่งที่ยากเป็นอย่างมากที่จะให้อภัยคนที่ทรยศต่อความไว้วางใจของเรา และมันจะสามารถเป็นไปได้เฉพาะกับพระเจ้าเท่านั้น (ลก. 18:27)

คนเหล่านั้นที่มีประสบการณ์ในความรักของพระเจ้าเข้าใจถึงความหมายของการได้รับความรักอย่างไม่มีเงื่อนไขและอย่างไม่สมควรได้รับ ด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถช่วยให้เรารักและอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่พยายามทำร้ายเราให้ได้อย่างดีที่สุด (รม. 12:14-21)

4. รูปเคารพ

สดุดี 135:15-18 รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ รูปเหล่านั้นมีปากแต่พูดไม่ได้ มีตาแต่ดูไม่ได้ มีหูแต่ฟังไม่ได้ ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปนั้น ผู้ที่ทำรูปนั้นจะเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้น ก็เช่นกัน

สดุดี 115:2-7 ทำไมบรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า “พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ไหนเล่า แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำรูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำเป็นหัตถกรรมของมนุษย์ รูปเหล่านั้นมีปากแต่พูดไม่ได้ มีตาแต่ดูไม่ได้ มีหูแต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูกแต่ดมไม่ได้ มีมือแต่คลำไม่ได้ มีเท้าแต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้ ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน”

การกราบไหว้รูปเคารพนั้นเป็นสิ่งที่ชนชาติอิสราเอลที่ไม่เชื่อพระเจ้าได้มีความเชื่อที่เป็นแบบนี้มาช้านานเพราะพวกเขาคิดว่าการบูชารูปเคารพจะทำให้ชีวิตของเขาและพงศ์พันธุ์ของเขาได้รับการปกป้องรักษาเพราะพื้นเพเดิมรูปเคารพของชนชาติอิสราเอลนั้นมีมากมาย แต่ถ้าสังเกตดูพระเจ้าเองได้ตรัสและบอกไว้ผ่านผู้เขียนว่ารูปเคารพของบรรดาประชาชาตินั้นรวมถึงทุกที่ทุกหนทุกแห่งเป็น

เพียงแค่เงินและโลหะซึ่งนักวิชาการหลายคนได้ให้ข้อมูลไว้อย่างชัดเจนว่า รูปเคารพของพวกเขา หรือวัตถุที่บูชารูปเคารพของพวกเขาคือเงินและทองคำ นั่นคือรูปเคารพที่ทำจากเงินและทองคำซึ่งขุดจากดิน พระเจ้าของพวกเขายังห่างไกลจากการเป็นผู้สร้างทุกสิ่งหรือสิ่งใดๆ จนสิ่งที่สร้างขึ้นมานั้นผลงานของบรรดาผู้ที่บูชาพวกเขา สิ่งต่างๆ เหล่านี้มาจากโลกทั้งสิ้น จึงมีรูปแบบและรูปร่างจากศิลปะของมนุษย์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงควรที่จะนมัสการมนุษย์ในฐานะพระผู้สร้างและถือให้เป็นพระเจ้าของพวกเขาถ้าหากเป็นไปได้มากกว่าที่จะนมัสการรูปเคารพที่เขาสร้างขึ้น พระคัมภีร์กล่าวว่ารูปเคารพมีปาก แต่พูดไม่ได้เพราะเป็นการสร้างจากจิตรกร ช่างแกะสลักรูปปั้น ประกอบขึ้นส่วนตามความคิดของตนเอง ให้รูปและลักษณะปากตาหูจมูกมือและเท้า แต่พวกเขาไม่สามารถใส่ชีวิตลงในรูปเคารพนั้นได้ ดังนั้นจึงไม่มีความรู้สึกใดๆ รูปเคารพไม่พูดตอบผู้ที่ปรึกษาพวกเขา พวกเขาไม่เห็นการกราบของผู้บูชาต่อหน้า รูปเคารพไม่ได้ยินคำอธิษฐานของพวกเขาดังเพียงใด รูปเคารพไม่ได้กลิ่นเครื่องหอมไม่ว่าจะรุนแรงแต่อย่างใด พวกเขาไม่เดินและพวกเขาไม่สามารถขยับตัว หรือหาขั้นตอนเพื่อบรรเทาผู้ที่ขอความช่วยเหลือได้เลย

เพื่อประโยชน์ของผู้เชื่อ ประชากรของพระเจ้าและคริสตจักร เราทุกคนเคยได้เรียนรู้และได้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าแล้ว อีกทั้งได้รับการพิสูจน์แล้วว่าพระองค์เคยพิสูจน์พระองค์เองว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ในขณะที่รูปเคารพและผู้บูชารูปเคารพนั้นไร้ประโยชน์ ข้อแตกต่างที่ชัดเจนและสวยงามที่สุดระหว่างพระเจ้าแห่งอิสราเอลกับรูปเคารพนอกรีต พระองค์ทรงสร้างทุกสิ่งซึ่งมนุษย์สร้างขึ้นเอง พระองค์อยู่ในสวรรค์ พวกเขาอยู่บนแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงส่งพระเยซูคริสต์มาสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่ความบาปของมนุษย์และได้รับความรอด แต่พวกเรารูปเคารพทำอะไรไม่ได้เลยและไม่มีทางที่จะนำมนุษย์ไปถึงความรอดได้ อย่าให้ความเห็นเกี่ยวกับบุญหรือบาปของเรามีที่ใดภายในคำอธิษฐานของเราหรือในการสรรเสริญพระเจ้าของเรา เพราะว่าความดีทั้งหมดที่เราทำนั้นสำเร็จโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ และสิ่งดีทั้งหมดที่พระเจ้ามอบให้เรา คือของขวัญแห่งความเมตตาของพระองค์ และ เรากำลังแสวงหาความเมตตาใดๆ กำลังหาความหวังจากที่ใด กำลังวางใจในสิ่งใด คำตอบคือพระเจ้าของเราองค์เดียวเท่านั้น

ดังนั้นบทสรุปของทุกสิ่งที่กล่าวมานี้ในผู้อธิษฐานในพระธรรมสดุดีที่กล่าวถึงความหวังนี้ ผู้เขียนสดุดีได้รับความหวังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นแหล่งแห่งการทรงสอนในการดำเนินชีวิตหลายท่านอาจจะถามว่า แล้วเราจะวางใจใครไม่ได้เลยหรือบนโลกนี้ ? เราสามารถมอบความวางใจในบางเรื่องไว้กับใครบางคน แต่ก็ขึ้นอยู่กับสิ่งของหรือเรื่องราวที่เราจะมอบให้คนๆ นั้นเป็นผู้ดูแลหรือจัดการระดับความไว้วางใจที่เรามีให้กับแต่ละคนนั้นก็ต่างกันไป

มนุษย์ทุกคนเมื่อหมดที่พึ่งพาหรือหมดหวังในชีวิตจากสิ่งของ ลาภยศ เงินทอง ความรู้ คนใกล้ชิด หรือสิ่งที่อยู่ในโลก มนุษย์ทุกคนล้วนมองหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มนุษย์เริ่มแสวงหาและมอบความไว้วางใจในสิ่งที่ตามองไม่เห็น เริ่มแสวงหาการช่วยเหลือจากสิ่งที่อยู่เบื้องบน นั่นเพราะมนุษย์จะพึ่งพา

สิ่งที่ตัวเองสร้างขึ้นมาไม่ได้ เราต้องพึ่งพาผู้สร้างเรา ผู้ทรงประทานทั้งชีวิต ร่างกายและจิตวิญญาณ ให้แก่เรานั้นคือพระเจ้า ในจิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคนต่างตระหนักถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตามองไม่เห็น เหตุว่าเท่าที่เรารู้จักพระเจ้าได้ก็แจ่มอยู่กับใจเราทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เรา แล้วตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธานุภาพของพระเจ้า หากวันนี้ชีวิตของท่านหมดหวัง ไม่มีกำลังจะก้าวเดินไปข้างหน้า ไร้ซึ่งจุดหมาย ผมขอเชิญชวนและหนุนใจ ท่านให้มอบชีวิตของท่านให้พระเจ้าเป็นผู้ชี้นำทางและเป็นความหวังและกำลังให้แก่ท่านในการดำเนินชีวิต แล้วชีวิตของท่านจะไม่เหมือนเดิม

เงินทองพูดไม่ได้ ความรู้มีเสื่อมสูญไป คนเรานั้นไม่ยั่งยืน แต่พระเจ้าทรงอยู่ในรันดร์กาล

4.5 ความหวังสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย

จากปัญหาและความต้องการของผู้ป่วยเมื่อเข้าสู่ระยะสุดท้าย ความสามารถในการดูแลตนเองอาจลดลงจากภาวะแทรกซ้อนทั้งจากตัวโรค ภาวะจิตใจที่หดหู่ สิ้นหวัง และทำใจไม่ได้ว่าตัวเองเข้าสู่ระยะสุดท้ายของชีวิต ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และทางด้านจิตวิญญาณผู้ป่วยต้องเผชิญกับปัญหาที่ซับซ้อนเนื่องจากระบบสำคัญ ๆ ในร่างกายทำงานผิดปกติ ต้องใช้ระยะเวลาในการดูแลมากขึ้นและยาวนานขึ้น อย่างไรก็ตามความต้องการพื้นฐานของผู้ป่วยระยะสุดท้ายก็เหมือนผู้ป่วยอื่นๆโดยทั่วไป และยังเพิ่มความต้องการในเรื่องจิตวิญญาณเพิ่มขึ้น การตอบสนองความต้องการผู้ป่วยระยะสุดท้ายให้มีคุณภาพที่ดี อีกทั้งผู้ป่วยมีความผาสุก (*Well-being*) เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ทีมอนุศาสน์ควรให้การดูแลช่วยเหลืออย่างเหมาะสม จากการศึกษาเรื่องนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ป่วยระยะสุดท้ายจะต้องเข้าใจในความหมายของความหวังในพระธรรมสดุดีดังต่อไปนี้

4.5.1 ความหวังในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เรื่องราวของความหวังในพระธรรมสดุดีเป็นเหมือนคลังแห่งกำลังใจจากพระเจ้าซึ่งบทเพลงสดุดีเป็นบทเพลงคำอธิษฐานที่รวบรวมไว้เพื่อแสดงถึงหัวใจและจิตวิญญาณของมนุษย์ รวมทั้งประสบการณ์ที่หลากหลายที่มนุษย์ได้เผชิญ ดาวิดเองได้บรรยายถึงความรู้สึกที่แท้จริงของเขาออกมาแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพระเจ้าที่กระทำให้เขารู้สึกว่าพระเจ้าทรงเป็นพลัง และเป็นพระเจ้าที่เปลี่ยนแปลงชีวิต โดยลักษณะหนึ่งที่ได้ผ่านการวิจัยเป็นการสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้า ความกลัวความสงสัย ไม่มีอีกต่อไปแต่เป็นความหวังในพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือในยามยากลำบากและเป็นการสรรเสริญพระเจ้า พร้อมทั้งมีความหวังในพระองค์นมัสการพระองค์และรอคอยพระองค์

พระธรรมสดุดี นำเสนอภาพผู้เชื่อร้องเรียกหาพระเจ้าด้วยความสิ้นหวังอย่างที่สุด และได้ยินถึงการร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี แต่ในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะหมดหวังหรือ

ชื่นชมยินดีต่างก็เป็นความรู้สึกที่แท้จริงต่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ในความหวังในพระธรรมสดุดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้ายนั้นต้องกลับมาหาพระเจ้าเพื่อรับกำลังใจที่มาจากพระเจ้าในช่วงที่ต้องดิ้นรนหรือโศกเศร้าเสียใจ เพื่อที่จะฟื้นขึ้นจากความตกต่ำสิ้นหวังสู่ความชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้าไปพร้อมๆกับการรอคอยการช่วยเหลือจากพระเจ้า เมื่อผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้พบสัมผัสถึงอำนาจของความรักนิรันดร์และการให้อภัยของพระเจ้า จึงให้พระธรรมสดุดีนำความสัมพันธ์ที่ดีที่ลึกซึ้งและแท้จริงไปกับพระเจ้า ผู้มีความหวังในพระธรรมสดุดีที่พูดถึงความหวังในพระธรรมสดุดีได้สะท้อนให้เห็นกลุ่มที่หลากหลายที่ได้สนทนากับพระเจ้ายรวมทั้งการตอบสนองจากพระเจ้าที่ได้สำแดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผ่านบทเพลงแห่งคำอธิษฐานในเวลาแห่งความทุกข์ทรมานความทุกข์ยากนี้เพื่อให้ผู้ร้องทูลได้พบกับความหวังในพระเจ้า

ผู้อธิษฐานในพระธรรมสดุดีที่กล่าวถึงความหวังนี้ผู้เขียนสดุดีได้รับความหวังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นแหล่งแห่งการทรงสอนในการดำเนินชีวิต มนุษย์ทุกคนเมื่อหมดที่พึ่งพาหรือหมดหวังในชีวิตจากสิ่งของ ลาภยศ เงินทอง ความรู้ คนใกล้ชิด หรือสิ่งที่อยู่ในโลก มนุษย์ทุกคนล้วนมองหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มนุษย์เริ่มแสวงหาและมอบความไว้วางใจในสิ่งที่ตามองไม่เห็น เริ่มแสวงหาการช่วยเหลือจากสิ่งที่อยู่เบื้องบน นั่นเพราะมนุษย์จะพึ่งพาสิ่งที่ตัวเองสร้างขึ้นไม่ได้ ทุกคนต้องพึ่งพาผู้สร้างผู้ทรงประทานทั้งชีวิต ร่างกายและจิตวิญญาณให้แก่ทุกคนนั่นคือพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ชี้นำทางและเป็นความหวังและกำลังใจให้แก่ท่านในการดำเนินชีวิต แล้วชีวิตของท่านจะไม่เหมือนเดิม เงินทองพูดไม่ได้ ความรู้มีเสื่อมสูญไป ชีวิตมนุษย์นั้นไม่ยั่งยืน แต่พระเจ้าทรงอยู่ในนิรันดร์กาล

4.5.2 ความหวังในการรอคอยพระเจ้า ความหวังในพระเจ้าเป็นความหวังที่พร้อมต้องรอคอยวันเวลาจากพระองค์ ภาษาของสดุดีนั้นแสดงออกถึงความหวังและความจริงของความเชื่อที่แสดงออกในลักษณะที่จำได้ง่ายที่สุด ทั้งในการเล็งถึงพระคริสต์และในการสะท้อนของผู้เชื่อด้วย สดุดีเป็นแรงบันดาลใจของผู้เชื่อมาตลอดทุกยุคทุกสมัยและหลายครั้งเป็นอุปกรรมแห่งการสรรเสริญพระเจ้าในขณะเดียวกันก็นำการเล้าโลมและ ความหวังมาสู่จิตวิญญาณของผู้ที่ต้องการสอนให้อธิษฐานและให้ความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงตอบและช่วยรื้อฟื้นการวางใจในพระเจ้าด้วย หลายครั้ง สดุดีจะเปลี่ยนจากการคร่ำครวญมาเป็นการอธิบายถึงการตอบคำอธิษฐานเหมือนกับว่าได้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อมั่นของผู้เขียนสดุดีว่า พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของเขา เขามั่นใจถึงเวลาที่เขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าอย่างละเอียดด้วยการคาดหวังถึงชัยชนะเหล่านั้น ผู้เชื่อจะมีความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานขณะที่กำลังอธิษฐานได้ด้วยความสำเร็จอย่างแท้จริง ผู้เขียนสดุดีมีความเชื่อมั่นเช่นนั้นเพราะเขาสรรเสริญพระเจ้าไปด้วยขณะอธิษฐานและจะมีความหวังในพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

จากการศึกษาวิจัยเรื่องความหมายของความหวังในพระธรรมสดุดีเพื่อนำไปใช้ในพันธกิจด้านการสร้างความหวังให้แก่ผู้ป่วยระยะสุดท้ายซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นผู้สูงอายุแต่สามารถใช้ได้กับ

ทุกช่วงอายุที่กำลังเผชิญกับสถานการณ์นั้นๆ อีกทั้งเพื่อเป็นคำแนะนำสำหรับผู้ทำพันธกิจด้านการประกาศพระกิตติคุณในคริสตจักร ชุมชน ผู้ที่เชื่อและไม่เชื่อได้รับการเสริมสร้างทางด้านจิตใจให้มี ความหวังในพระเจ้าโดยเห็นถึงความมั่นใจในพระเจ้าว่าพระองค์ทรงรับฟังการพูดกับพระเจ้าทำให้เกิด ความหวังอยู่ 2 ประเด็นความหวังด้วยกัน

1. ความหวังด้านจิตใจและจิตวิญญาณ

ความหวังด้านจิตวิญญาณเป็นประเด็นที่สำคัญมากในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้เขียนพระธรรม สดุดีได้กล่าวถึงความทุกข์ต่อพระเจ้าด้วยท่าทีที่บ่นต่อพระเจ้าถึงสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นในภาพการถูกข่ม เหยียดจากศัตรูเปรียบเสมือนการถูกให้หมดหนทางหมดความหวัง แต่ในพระเจ้าพระเจ้าได้ตรัสและบอก ไว้ว่า “จงหวังในพระเจ้า” (สดด. 42:11) รากฐานของความหวังของเราอยู่ที่การเชื่อวางใจในพระเยซู ผู้ซึ่งตายเพื่อบาปของเรา และฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้งเพื่อที่จะมีชีวิตนิรันดร์ ไม่ว่าจะวันจะดูมืดมัวเพียงไร ไม่ว่าจะการทดลองจะแปลกประหลาดเพียงไร ผู้เชื่อก็หวังในพระเจ้า พระองค์อยู่กับคุณ พระองค์เป็น พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อของคุณ พระองค์จะเปลี่ยนความมืดให้เป็นความสว่าง เปลี่ยนหนทางที่คดเคี้ยวให้ ตรงไป และให้พระคุณอันบริบูรณ์แก่คุณ เพื่อที่เมื่อคุณมีสิ่งที่เป็นทั้งสิ้นแล้ว ชีวิตคุณจะเต็มไปด้วย การดีทั้งสิ้น

จงฟังพาทพระเจ้าผู้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ให้กล่าวว่า "ข้าพระองค์หวังใน พระเจ้า" พระองค์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระคุณและมีฤทธานุภาพสูงสุด และเป็นพระบิดาแห่ง สวรรค์ที่เปี่ยมด้วยความรักแท้ จงหวังที่จะพบแสงสว่างในความมืด การผ่อนคลายในยามทุกข์ใจ กำลัง ในความอ่อนแอ ความชื่นชมยินดีในความเสียใจ และชีวิตในความตาย จงหวังที่จะได้รับทุกสิ่งที่เป็น สำคัญให้คุณและทุกสิ่งที่คุณได้สัญญาไว้ จงหวังในพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว พระองค์สัตย์ซื่อ และ ซื่อตรง แล้วคุณจะไม่ต้องหวังลมๆ แล้งๆ อีกเลย!

ปณัฐชัย สาผาย (2020) ได้กล่าวว่าความหวังในพระเจ้าจะสะท้อนถึงหัวใจและการดำเนิน ชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี และไม่สิ้นหวังในการดำเนินชีวิตแม้จะต้องเผชิญสถานการณ์ที่ ยากลำบากหรือปัญหาต่างๆ ที่กำลังเข้ามาในชีวิตหรือที่เผชิญอยู่ก็ตาม แต่จะยึดมั่นในพระเจ้าและ พระสัญญาของพระเจ้าเสมอ (สดด. 42:5)

1. มีความหวังแม้อยู่ท่ามกลางความไม่แน่นอน
2. มีความหวังแม้ดูยากหรือเป็นไปได้
3. มีความหวังแม้มีความจำกัด

"จิตวิญญาณของข้าเอ๋ย จงพักสงบในพระเจ้าแต่ผู้เดียวความหวังของข้าพเจ้ามาจาก พระองค์พระองค์แต่เพียงผู้เดียวทรงเป็นศิลาและความรอดของข้าพเจ้าพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว" (สดด. 62:5-6)

2. ความหวังการช่วยกู้ด้านร่างกาย

สตุติบทที่ 39 บทเพลงคำอธิษฐานในยามทุกข์ยากเพลงคร่ำครวญส่วนตัวทั่วไป สังเกตเหมือนดาวิดได้เขียนสตุติปัญญานี้ ในรูปแบบของการคร่ำครวญส่วนตัวในระหว่างความเจ็บป่วยที่ยาวนาน ซึ่งเกือบจะเป็นอันตรายถึงชีวิต (เปรียบเทียบกับ โยบ) เขาได้อ้อนวอนให้พระเจ้าที่จะขยายวันเวลาของเขาแทนที่จะดำเนินการตีสอนเรื่อยไป ฉะนั้นร่างกายก็เป็นประเด็นหลักที่สำคัญในการดำเนินชีวิตที่จะสามารถก้าวและมีแรงต่อสู้กับปัญหาได้ในทุกวันซึ่งควบคู่กับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ

เช่นนั้นจึงเป็นภาพสะท้อนให้เห็นว่าชีวิตอยู่ด้วยความหวังไม่ว่าชีวิตเราจะตกอยู่ในสถานการณ์เช่นไรก็ตาม สิ่งที่ต้องทำให้ได้ก็คือ ผู้ป่วยต้องอยู่ด้วยความหวัง ให้ความหวังเป็นเหมือนกับลมหายใจที่สุดเข้าออกอยู่ตลอดเวลา หากขาดลมหายใจชีวิตก็สิ้นสุดเมื่อนั้น

บุคคลเมื่อเกิดการเจ็บป่วยและจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล (*Admit*) เป็นช่วงเวลาที่ทำให้ผู้ป่วยและญาติวิตกกังวลเกี่ยวกับสุขภาพของผู้ป่วยและผลการรักษาที่จะเกิดขึ้นที่พบบ่อยคือ ความเจ็บปวด (*Pain*) และความไม่สุขสบายของร่างกาย

สันต์ หัตถิรัตน์ (2552) กล่าวไว้ว่าการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเน้นทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณของผู้ป่วย โดยให้ผู้ป่วยมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการดูแลรักษาในระยะสุดท้ายของชีวิต และความสงบสุขทางจิตใจอย่างลึกซึ้ง ซึ่งเกิดจากการได้รับการเติมเต็มความต้องการทางด้านจิตวิญญาณของผู้ป่วย ในสภาพจิตใจช่วงสุดท้าย

ผู้ป่วยเมื่อเข้าสู่ระยะสุดท้าย ความสามารถในการดูแลตนเองอาจลดลงจากภาวะแทรกซ้อนทั้งจากตัวโรค ภาวะจิตใจที่หดหู่ สิ้นหวัง และทำใจไม่ได้ว่าตัวเองเข้าสู่ระยะสุดท้ายของชีวิต ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกาย

ความหวังก็เป็นเช่นเดียวกัน ถ้าเราขาดความหวังหรือหยุดความหวังเมื่อไร ชีวิตที่จะนำพาเราไปสู่อนาคตแห่งความสำเร็จก็คงจะจบลงทันทีเช่นกัน ดังนั้นเราทุกคนต่างก็มีภาระในการตั้งความหวังที่จะนำไปสู่ความสำเร็จด้วยกันทั้งนั้น

ที่สำคัญก็คือ หากว่าเมื่อใดที่เราเกิดเจ็บป่วยถูกกดขี่ข่มเหงด้วยความเจ็บไข้ถึงระยะสุดท้ายของชีวิตโดยความผิดพลาดด้านร่างกายที่ไม่สามารถตอบสนองได้อย่างที่ต้องการไปแล้วหรือไม่พบความสำเร็จตามที่ตั้งความหวังเอาไว้ อย่าหมดหวังหรือสิ้นหวัง เพราะไม่ใช่ทุกสิ่งที่เราหวังเอาไว้จะสำเร็จและได้มาเสมอไป ต้องใช้เวลาและใช้ความอดทน โดยตั้งความหวังไว้เสมอว่า รอคอยพระเจ้าดังในสตุติบทที่ 62 ที่ได้เชื่อมโยงถึงความหวังกับการรอคอยพระเจ้า เมื่อเราอยู่ด้วยความหวังและไม่ยอมหยุดความหวังแล้ว เราจะได้พบความสำเร็จตามความหวังของเราอย่างแน่นอน

บทที่ 5

สรุป และข้อเสนอแนะ

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความหวังในพระธรรมสวดดี ทั้ง 14 บทและ 27 ข้อที่กล่าวถึงเรื่องความหวัง ในพระธรรมสวดดีโดยผ่านทางการศึกษาค้นคว้าข้อมูล ต่างๆจากพระคัมภีร์ หนังสืออรรถาธิบาย หนังสือและเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องรวมถึงงานวิจัยต่างๆ อื่นๆ ด้วย ซึ่งมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อเข้าใจความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วย ระยะสุดท้ายอีกทั้งศึกษาศาสนศาสตร์เชิงพระคัมภีร์ หัวข้อ ความหวังในพระธรรมสวดดีสำหรับผู้ป่วย ระยะสุดท้ายด้วยวิธีการศึกษาในด้านของความหมายของความหวังในพระธรรมสวดดี

ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยเพื่อให้คำแนะนำสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย ผู้สนใจ บุคลากรใน โรงพยาบาล คริสตจักรรวมทั้งผู้เชื่อคริสเตียนในประเทศไทย พร้อมทั้งข้อเสนอแนะในการต่อยอด งานวิจัยนี้ในอนาคตต่อไปดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเกี่ยวกับความหวังในพระธรรมสวดดีที่กล่าวถึงนี้ผู้เขียนสวดดีเองได้พรรณนาถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อพระเจ้าในรูปแบบของการอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อเป็นการร้องขอถึงการช่วยกู้ จากพระองค์หรือเป็นการทูลต่อพระเจ้าตามธรรมชาติของมนุษย์เมื่อได้มีโอกาสอยู่จำเพาะพระพักตร์ ของพระเจ้าโดยใช้หลักการแห่งความหวังแบ่งได้ 2 ประเด็นคือ

5.1.1 ผู้อธิษฐานต้องมีความหวังในพระเจ้า

สวดดีซึ่งเป็นคำอธิษฐานของคนที่มีความหวัง ความไว้วางใจในพระเจ้า จะเห็นถึงพระเมตตา ของพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและรู้ว่าพระเมตตาของพระเจ้านั้นมาก่อนคำสั่งเสมอ และก่อนที่พระเจ้าจะ ประทานโทราห์นั้น พระองค์ได้เปิดเผยพระองค์เองในประวัติศาสตร์ และโดยพระองค์เองทรง ปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล ชนชาติที่หวังในพระเจ้าพระเมสสิยาห์ และถ้าเราสังเกตในพระคัมภีร์เอง พระธรรมสวดดีนั้นได้กล่าวถึงพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพันธสัญญาและพระองค์ยังเป็นพระเจ้าของ มนุษยชาติ ในพระธรรมสวดดีนั้นเข้าใจว่าพระเจ้าได้ตั้งพันธสัญญากับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าเป็น พระเจ้าของอิสราเอลเพราะว่าพันธสัญญานั้นพระเจ้ามีความเมตตาต่อชนชาติอิสราเอล ความรักที่ มั่นคง ความสัตย์ซื่อ พระคุณ นั้นก็หมายความว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอลและยังเป็น พระเจ้า

ของมนุษย์ด้วย นี่จึงเป็นภาพที่ทำให้เข้าใจถึงพระธรรมสดุดีช่วยให้มนุษย์ทุกชาติได้สรรเสริญพระเจ้า เพราะพระเจ้าองค์เดียวนั้นคุ้มครองทุกสิ่งและผู้อธิษฐานต้องมีหวังในพระเจ้า

ความหวังในพระเจ้า คือ หวังในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ซึ่งหากปรับเข้าสู่บริบทชีวิตของการที่เป็นคริสเตียนปัจจุบัน คือ การหวังใจในพระเยซูคริสต์ สิ่งที่น่าสนใจสำหรับพระคัมภีร์ตอนนี้ คือ ผู้เขียนสดุดี 42 ทำการ “ส่งตัวเองให้หวังใจในพระเจ้า” เมื่อเราเริ่มคิดว่าตัวเราเองนั้นหมดหวังในองค์พระเจ้า และเราจะยังกลับมาหวังใจในพระเจ้าได้อย่างไร สำหรับชีวิตของผู้วิจัยนั้นบางครั้งการทำเพียงแค่ออกกับใจของตนเองให้หวังในเจ้ายังไม่เป็นการเพียงพอที่จะก้าวข้ามอุปสรรค และความทุกข์ในชีวิต ด้วยเหตุนี้จึงมีประสบการณ์ชีวิตบางครั้งที่ต้องอธิษฐานอย่างหนัก และส่งตนเองว่า “อย่าหมดหวังในพระเจ้า” ยิ่งมีความทุกข์มากยิ่งขึ้นก็ต้องเพิ่มความหวังในพระเจ้าด้วยการไปคริสตจักร และนมัสการพระเจ้าซึ่งเป็นการแสดงความหวังใจที่มีในพระเยซูคริสต์

5.1.2 ผู้อธิษฐานต้องรู้จักการรอคอยพระเจ้า

ความหวังในพระธรรมสดุดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้ายเมื่อใช้เวลาในการศึกษาอ่านค้นคว้า และวิจัยพบสิ่งที่ไม่ได้มีการกล่าวถึงในเรื่องของศาสนศาสตร์เรื่องของความทุกข์ที่ไม่ได้มีการปรากฏอย่างเด่นชัดเหมือนในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเล่มอื่นๆ เช่นในโยบ เอเสเคียล อีสายห์ แท้จริงพื้นฐานที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้นในพระธรรมสดุดีกลับพบว่าพระธรรมสดุดีที่ว่าเรื่องความหวังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในการพบความหวังโดยการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเมื่อหลังจากชีวิตนี้จบสิ้นลง ปรากฏในสดุดี บทที่ 16-17, 49 และ 73 เป็นต้น

ความหวังจากพระเจ้าเป็นความหวังที่ผู้เชื่อทุกคนจะต้องมีโดยที่ขาดไม่ได้ เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความหวังในชีวิตเรา บทเพลงอธิษฐานในยามทุกข์ยากและการคร่ำครวญส่วนตัวหรือบทเพลงแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า บทเพลงแห่งความรอดจากพระเจ้านั้นทำให้เกิดความมั่นใจในพระเจ้าว่าความเชื่อกับการทูลขอการปกป้องและป้องกันจากพระเจ้าให้พ้นจากศัตรูคือความทุกข์นั้นต้องสรรเสริญพระเจ้าอีกทั้งมีความหวังในพระองค์รอคอยพระองค์ตลอดการดำเนินชีวิตในประจำวันโดยผู้เขียนสดุดีกล่าวว่าย่ำพิงพาในทรัพย์สินที่ไม่มั่นคง ธรบ หรือมนุษย์แต่ให้เชื่อวางใจมีความหวังในพระเจ้าโดยผ่านพระคัมภีร์ที่ได้เป็นเหมือนแหล่งความหวังที่ดีที่สุดจากพระเจ้า

5.2 ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

5.2.1 ข้อเสนอแนะต่อคริสตจักรและผู้ทำพันธกิจ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้นำคริสตจักรและคริสเตียนควรให้ความสำคัญกับสภาพจิตใจและสภาพฝ่ายจิตวิญญาณของผู้ป่วยระยะสุดท้ายเพิ่มมากขึ้นซึ่งในอนาคตกลุ่มผู้ป่วยระยะสุดท้าย

เนื่องจากปัญหาสุขภาพและหรือปัญหาทางสังคมที่มีการเติบโตอย่างรวดเร็วจะทำให้เพิ่มขึ้นของกลุ่มผู้ป่วยระยะสุดท้าย

ดังนั้นผู้นำคริสตจักรศิษยาภิบาลต้องมีการสอนเกี่ยวกับการเตรียมชีวิตให้มีความหวังและมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าในทุกวันของการดำเนินชีวิตในโลกนี้ทางด้านฝ่ายจิตวิญญาณด้วยผ่านทาง การเทศนา หรือการเยี่ยมเยียน โดยอาจจะมีการสอดแทรกการอ่านพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายจิตวิญญาณหรือบทเรียนต่างๆ และไม่ละเลยในสิ่งนี้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับศิษยาภิบาลหรือผู้นำคริสตจักรผู้ที่ทำพันธกิจเกี่ยวกับผู้ป่วยระยะสุดท้ายสามารถนำผลที่ได้จากการค้นคว้าในความหมายของความหวังในพระธรรมสดุดี ไปใช้ในการเสริมสร้างพันธกิจที่ทำอยู่ โดยเฉพาะการสร้าง ความเข้าใจในหลักคริสต์ศาสนศาสตร์ที่สำคัญสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย เช่น ความเข้าใจเรื่องคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องความเจ็บป่วยหรือความทุกข์ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะการลงโทษจากพระเจ้าหรือสภาพสภาวะการเจ็บป่วยระยะสุดท้ายเกิดขึ้นเพราะความบาปทั้งสิ้น ผู้นำคริสตจักรหรือผู้ที่ทำพันธกิจต้องสร้างความหวังให้แก่สมาชิกที่เผชิญสภาวะนี้หรือที่ดำเนินชีวิตอยู่ได้ตระหนักถึงพระคุณของพระเจ้าและพร้อมในการเตรียมชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของตนเองเท่าลมหายใจสุดท้ายของชีวิต

3. ข้อเสนอแนะสำหรับศิษยาภิบาลหรือผู้นำคริสตจักรผู้ที่ทำพันธกิจเกี่ยวกับผู้ป่วยระยะสุดท้ายให้ตระหนักถึงกระบวนการเยี่ยมบ้านสมาชิกประจำสัปดาห์โดยสามารถนำความหมายของความหวังในพระธรรมสดุดีนี้ไปใช้ในการเยี่ยมเยียนสมาชิกพร้อมทั้งให้เกิดการตอบสนองในทาง การระบายความทุกข์ใจต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานดังเช่นผู้เขียนในพระธรรมสดุดีได้กระทำ

5.2.2 ข้อเสนอแนะต่อโรงพยาบาล

1. ข้อเสนอแนะสำหรับโรงพยาบาลและคริสตจักรหรือผู้ที่ทำพันธกิจเกี่ยวกับผู้ป่วยระยะสุดท้ายต้องคำนึงถึงพันธกิจแบบองค์รวม (Holistic Ministry) คือการเน้นพันธกิจด้านร่างกาย จิตใจ และฝ่ายจิตวิญญาณ เนื่องด้วยร่างกายนั้นทำงานควบคู่กับด้านและจิตวิญญาณ และโรงพยาบาลเองก็เป็นสถานพยาบาลที่ดูแลด้านร่างกายส่วนคริสตจักรดูแลสนับสนุนเสริมสร้างด้านจิตวิญญาณทั้ง 2 ควรคำนึงถึงการดูแลเสริมสร้างและดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายแบบครบวงจรไปพร้อมกันโดยการจัดการอบรมแก่บุคลากรหรือหาทีมงานในการดูแลร่วมกันอย่างเป็นทีมเช่น แพทย์ พยาบาล ศาสนกิจ หรือศิษยาภิบาลมาดูแลผู้ป่วยและญาติอย่างเกิดผล โดยการจัดรูปแบบหรือกระบวนการอย่างเป็นระบบที่ทุกคนสามารถร่วมกันทำได้

จะเห็นได้ว่าการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายนั้น มีหลากหลายอย่างที่เรารู้และสามารถ “ทำได้” เพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ทรมานของผู้ป่วยและครอบครัว เพื่อให้คุณภาพชีวิตที่ดีที่สุดในเวลาที่เหลืออยู่ นอกจากนี้บุคลากรด้านสุขภาพเองจะได้มีโอกาสทำงานด้านการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย

พบว่า ประสบการณ์จากการดูแลรักษาแบบประคับประคองจะช่วยทำให้ผู้ที่ทำพันธกิจด้านการดูแลนั้นได้เกิดการพัฒนาตนเอง ได้เห็นความจริง ความหวัง ของชีวิต ได้เห็นความรักของพระเจ้า ความผูกพัน การคืนดี ทำให้ผู้ร่วมพันธกิจได้มีโอกาสกลับมาทบทวนตัวเองให้มีชีวิตอย่างไม่ประมาทและทำทุกวันให้มีคุณค่าที่สุด

2. การจัดสถานที่หรือห้องที่พร้อมเหมือนบ้านมากกว่าห้องผู้ป่วยในการให้เวลาผู้ป่วยระยะสุดท้ายและญาติได้อยู่ร่วมกันใช้เวลาด้วยกันภายในโรงพยาบาลและสะดวกที่ทีมงานศาสนกิจได้ใช้เวลาเหมือนเป็นคนในครอบครัวที่จะสร้างความหวังโดยใช้พระคัมภีร์แก่ผู้ป่วยได้อย่างดี

5.2.3 ข้อเสนอแนะต่อวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

สภาคริสตจักรและวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารีควรมีแนวทางการจัดหลักสูตรการอบรมหรือวิธีการเรียนรู้กระบวนการทางการให้คำปรึกษาเชิงอภิบาลโดยใช้หลักการจากพระธรรมสดุดีที่กล่าวด้วยเรื่องของความหวัง เพื่อการเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้มีทักษะและมีพื้นฐานขั้นต้นถึงการนำพระธรรมสดุดีที่กล่าวถึงเรื่องความหวัง นำไปใช้ในการดูแลสภาพจิตใจของผู้ป่วยระยะสุดท้ายในคริสตจักรภายใต้มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย อีกทั้งเพื่อเป็นแนวทางการสร้างผู้รับใช้ของพระเจ้าในการเป็นอนุศาสนิกและหรือเป็นผู้สนใจที่จะนำหลักการจากพระคัมภีร์สดุดีว่าด้วยเรื่องความหวังให้นำมาใช้ในการอภิบาลเพื่อการเกิดผล อีกทั้งยังเป็นโอกาสในการสร้างนักศึกษา สร้างเสริมประสบการณ์และเกิดการนำไปใช้จริงในกระบวนการให้คำปรึกษาภายใต้หลักศาสนศาสตร์และความรู้ในศาสตร์ด้านอื่นๆ และกระบวนการที่เป็นหัวใจหลักของการอภิบาลผ่านพระธรรมสดุดีว่าด้วยเรื่องความหวังด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยในอนาคต

1. วิจัยนี้ให้ทำการวิจัยต่อยอดในกลุ่มเป้าหมายที่ยังไม่เชื่อหรือคริสเตียนเพื่อการประกาศในกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลายเพิ่มมากขึ้น

2. ผู้วิจัยอยากให้ผู้ที่สนใจในเรื่องความหวังได้มีโอกาสศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องถึงความหวังในบทต่าง ๆ และข้อต่าง ๆ ในพระธรรมสดุดี และพระคัมภีร์ในพระธรรมเล่มอื่น ๆ ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาในอนาคตเพิ่มมากขึ้น

3. ผู้วิจัยคาดหวังว่าผู้ที่สนใจในงานผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้นำไปใช้ในคริสตจักรท้องถิ่นมากขึ้นโดยที่ผู้สนใจนำเสนอมุมมองใหม่ในเรื่อง “การจัดเตรียมชีวิตในบั้นปลายอย่างไรให้เป็นพระพร” โดยใช้เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบสำรวจข้อมูลความพร้อมในชีวิตบั้นปลาย

5.4 สรุป

ผู้วิจัยหวังว่าผู้รับใช้พระเจ้าและผู้สนใจพันธกิจด้านการอภิบาลผู้ป่วยระยะสุดท้าย มีความเข้าใจพันธกิจด้านนี้ จะทำอย่างไรให้เกิดผลในพันธกิจของพระเจ้า ในการร่วมทุกข์ร่วมสุขกับญาติผู้สูญเสีย แต่สิ่งที่สำคัญคือการนำพระวาทะของพระเจ้าในการสร้างความหวังให้แก่ผู้ป่วยและประกาศถึงเวลาขององค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านบทเพลงสดุดีที่สะท้อนถึงการวางใจในพระเจ้าอีกทั้งเป็นการยืนยันในพระสัญญาของพระเจ้าแก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่จะมีความเชื่อที่หนักแน่นมั่นคงเป็นเหตุให้คนทั้งหลายที่ยังไม่รู้จักกับพระเจ้าได้รับรู้และเข้าใจและเป็นเหตุให้คนทั้งหลายได้รับเชื่อพระเยซูคริสต์ผ่านการเยียวยาเยียมเยียนในช่วงสุดท้ายของชีวิต ช่วงเวลาระยะสุดท้ายนี้เป็นช่วงเวลาที่คุณคนได้สำแดงความรัก การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สามัคคีธรรมกัน ตลอดจนการเข้าไปมีส่วนช่วยเหลือผู้ที่อยู่ในภาวะระยะสุดท้ายได้ อีกทั้งการมีความหวังในพระเจ้า การวางใจ และการรอคอยพระเจ้านั้นถือเป็นการแสดงออกถึงการเป็นการประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าในวาระสุดท้ายด้วย นั่นถือว่าผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้กระทำตามแบบอย่างที่คุณพระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำไว้ตามที่กล่าว ข้าพเจ้าจึงหวังว่าการทำวิจัยฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์และช่วยงานด้านศาสนกิจในโรงพยาบาล ศิษยาภิบาลและผู้สนใจได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ในพันธกิจแห่งการเยียวยาในภาวะผู้ป่วย โดยใช้พระธรรมสดุดีสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้ายได้อย่างเกิดผล

บรรณานุกรม

- กมล อารยะประทีป. (2540). *พื้นฐานพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม*. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์ประชากร
- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. (2006). *เพลงสดุดี*. กรุงเทพฯ: สำนักพระสังฆราช.
ครั้งที่ 1. เชียงใหม่: สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย.
- คราวเดอร์ บิล. (2020). *ความหวัง [My Hope]*. (ชวลิต คะนิงไกว้ล, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด
- คู่มือศึกษาพระธรรมสดุดี. (2007). [พิมพ์ครั้งที่1]. กรุงเทพฯ: สมาคมพระคริสตธรรมไทย.
- ดอน เฟลิมมิ่ง. (1980). *สารานุกรมพระคัมภีร์*. กรุงเทพฯ: แผนกคริสเตียนศึกษา แบ็บติสต์.
- ทัศนีย์ ทองประทีป. (2549). *เพื่อนร่วมทุกข์ผู้ป่วยระยะสุดท้าย*. วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์
กรุงเทพฯ: การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (น.5,63,86,97)
- เนติ คุชิตกุล. (2020). *พระธรรมสดุดีกับชีวิตจิตวิญญาณ*. เชียงใหม่: บริษัทประชารัฐกิจ จำกัด.
- ปิ่น มุทุกันต์. (2504). *ประมวลศัพท์ศาสนา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คลังวิทยา.
- พอล เบนแวร์. (1997). *สำรวจพระคัมภีร์เดิม*. แปลโดยวิภาดา พูลศักดิ์วารสาร. กรุงเทพฯ: คริสเตียนศึกษา แบ็บติสต์.
- ภักกร ช่วยคุณปกรณ์. (2547). *รวบรวมองค์ความรู้การดูแลผู้ป่วยใกล้ตายระยะสุดท้าย*. กรุงเทพฯ:
การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (น.60-61)
- รอส แอลเลน พี. (2551). *สดุดี [Psalms]*. แปลจาก The Bible Knowledge Commentary Old Testament – Psalms. แปลโดย พัทธินันท์ ชัยมนมาศ กรุงเทพฯ: ศูนย์ที่รินนัส (สำนักพิมพ์ จีพี).

วีโรจน์ ไววนิชกิจ. (2563). *หลักการพยาบาลผู้สูงอายุเล่ม 5 ผู้ป่วยระยะสุดท้าย*.

กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2563. (น.84,87).

ศรีเรือน แก้วสังวาล. *จิตวิทยาพัฒนาการทุกช่วงวัย*. (เล่ม 2), (กรุงเทพฯ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ม.ป.ป.), (33-34,574).

สถาพร ลีถ่านนทกิจ. (2548). *คู่มือการดูแลรักษาผู้ป่วยระยะสุดท้าย*. กรุงเทพฯ: การเกษตรแห่ง

ประเทศไทยการพิมพ์ (น.3)

สมใจ รักษาศรี (บ.ก.). (2020). *บทเพลงสดุดีการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข*. มูลนิธิสถาบันครอบครัว

ไทย.

สมนึก จาริกเพ็ญ. (1988). *เอกสารรายวิชาการอภิบาลเฉพาะกลุ่ม*. คณะศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัย

พายัพ.

สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (2550). *คู่มือศึกษาพระธรรมสดุดี พิมพ์ครั้งที่ 1*. กรุงเทพฯ: สมาคมพระ

คริสตธรรมไทย

สันต์ หัตถ์รัตน์. (2552). สุมาลี นิมมานนิตย์. (2547). *การดูแลรักษาผู้ป่วยระยะสุดท้าย*.

กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน. (น. 35).

สารัญญ บัญยเกียรติ. (2560). *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัวมุมมองใหม่*. กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร

หน่วยงานศิษยาภิบาล สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย. (2561). เอกสารการให้ปรึกษาเชิงอภิบาล

หน่วยงานศิษยาภิบาล สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย. (2562). เอกสารการให้ปรึกษาเชิงอภิบาล

ครั้งที่ 2. เชียงใหม่: สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย.

หน่วยงานศิษยาภิบาล สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย. (2563). เอกสารการให้ปรึกษาเชิงอภิบาล

ครั้งที่ 3. เชียงใหม่: สภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย.

อเล็กซ์ วารูแกซี. (บรรณาธิการ). (2544). *ค้นพบสู่การสำรวจโลกของพระคัมภีร์เดิม*. แปลมาจาก Discovering the Old Testament. แปลโดย สายรุ้ง บุญพงษ์ เชียงใหม่: ฮากิโออส พับลิช

อิมมานูเอล เจริญ. (2542). *เข้าสู่พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม*. เชียงใหม่: คณะศาสนศาสตร์แมคกิล วารี มหาวิทยาลัยพายัพ.

เอ บี โรดส์. (2527). *สดุดี อธิบายพระคัมภีร์สำหรับคริสเตียน*. (แปลโดย สานิ่ง เหมือนเพชร). กรุงเทพฯ: มิตรนราการพิมพ์.

โอภาส จิตโต. (2542). *นิพพาน*. กรุงเทพฯ: ไพลินสีน้ำเงิน.

หนังสือภาษาอังกฤษ

Brooks Holifield E. (1984). *A History of Pastoral Care in America*. America: Abingdon Press.

Dahood, Mitchell. (1968). *Psalms 2 (120 - 135)*; New York: Doubleday & Company.

Gogan, Geoffrey W. (2008). *Psalms*. Michigan: Wm. B. Eerdmans Publishing Co.

Goldingay, John. (2007). *Psalms Volume 2: Psalms 115-128*: Grand Rapids, Baker Academic.

Merrill, Eugene H. (2006). *Everlasting dominion: a theology of the old testament*: Nashville, Tenn.: B.H. Publishing group.

Rogerson J. W. & McKay J. W. (1977). *Psalms 101-150*. Cambridge: The University Press.

Rogerson J. W. & McKay J. W. (1977). *Psalms 50-100*. Cambridge: The University Press.

วารสาร

สมนึก จาริเพ็ญ. (2563). สภาคริสตจักรในประเทศไทย. ข่าวคริสตจักร. ปีที่ 72 (ฉบับ 631-642), หน้า 41.

เว็บไซต์

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2562). 'SHA' รพ.มาตรฐาน เพื่อจิตวิญญาณคนทำงาน.

สืบค้นจาก <https://www.dmh.go.th/newsdmh/view.asp?id=29614>

สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย. (2556). บทวิทยุ “อภิบาล” รายการ รู้ รัก ภาษาไทย 13

มกราคม พ.ศ. 2556 เวลา 07.00 - 07.30 น. สืบค้นจาก

<http://legacy.orst.go.th/?knowledges=อภิบาล-๑๓-มกราคม-๒๕๕๖>

โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์. (2551). การบำบัดทางเลือกและสุขภาพองค์รวม. สืบค้นจาก

<http://www.Shi.or.th/content/16/1/>

ภาคผนวก

Office of Research Ethics
Payap University

AF 08-02

COE No. 65/006

PYU_REC No. 64/070_IS

เอกสารรับรองการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย
(Certificate of Exemption)

ชื่อโครงการ (ภาษาไทย) : ความหวังในพระธรรมสวดสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย

Project title (English) : Hope in the Psalms for Patients in the Final stage of life

ผู้วิจัยหลัก (Principal investigator) : นายณัฐพงศ์ ศรีวิชัย

สังกัดหน่วยงาน (Affiliation) : วิทยาลัยพระคริสตธรรมแมคกิลวารี

เอกสารรับรอง (Document reviewed) :

เอกสารรับรอง	ฉบับที่รับรอง
เอกสารการขอรับรองเชิงจริยธรรมการทำวิจัยในคน AF 07-02	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565
ข้อเสนอโครงการวิจัย	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565
ประวัติของผู้วิจัยหลัก	ฉบับที่ 3 วันที่ 12 เดือน มกราคม 2565

Office of Research Ethics
Payap University

AF 08-02

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพ ให้การรับรองการยกเว้นพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย ตามแนวทางหลักจริยธรรมการวิจัยในคนที่เป็นมาตรฐานสากล ได้แก่ ประกาศเฮลซิงกิ แนวทางการปฏิบัติการวิจัยทางคลินิกที่ดี และรายงานเบลมงด์

Payap University Research Ethics Committee has exempted the above research protocol which has been reviewed and approved based on international guidelines for human research protection including the Declaration of Helsinki, international Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP) and the Belmont Report.

Signed.....

(Assoc.Prof.Anake Chitkesorn)

Chairperson, Research Ethics Committee,
Payap University

วันที่รับรองการยกเว้นพิจารณาจริยธรรม : วันที่ 24 เดือน มกราคม พ.ศ.2565

(Date of exemption) : January 24, 2022

การปฏิบัติหลังจากรับรอง

- 1.หากจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงในข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัย/อาสาสมัคร หรือเอกสารยินยอมหรือโครงการวิจัยต้องขออนุมัติก่อนเพื่อสวัสดิภาพของผู้เข้าร่วมการวิจัย/อาสาสมัคร
- 2.หากมีข้อมูลใหม่หรือเหตุการณ์ใด ๆ ที่อาจมีผลต่ออัตราส่วนระหว่างผลประโยชน์/ความเสี่ยงของการศึกษาวิจัย ให้รายงานต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพโดยรีบด่วน
- 3.การเบี่ยงเบน/ฝ่าฝืนโครงการวิจัย ต้องแจ้งคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยทุกครั้ง
- 4.ให้นำส่งรายงานผลการวิจัยเมื่อสิ้นสุดโครงการ
- 5.หากใกล้ระยะสิ้นสุดการอนุมัติแล้ว แต่ผู้วิจัยยังดำเนินการไม่แล้วเสร็จ กรุณาส่งรายงานความก้าวหน้าโครงการวิจัยพร้อมบันทึกขอขยายเวลา โดยระบุเหตุผลความจำเป็นในการขยายเวลา พร้อมทั้งระยะเวลาที่ขอขยาย ทั้งนี้จะต้องดำเนินการก่อนที่จะสิ้นสุดระยะเวลาการอนุมัติตามที่ระบุในเอกสารรับรองอย่างน้อย 2 เดือน

ประวัติผู้จัดทำ

ชื่อ – นามสกุล	นายณัฐพงศ์ ศรีวิชัย
Name	Mr. Nuttapong Sriwichai
สถานที่ติดต่อ	133 ถ.แก้วนวรรัฐ ต.วัดเกต อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000 โทร. 053-921-777
โทรศัพท์มือถือ	080-442-0614
อีเมล	Nuttapong1517@gmail.com
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2562	ประกาศนียบัตรหลักสูตร “การให้คำปรึกษาเชิงอภิบาล” (Clinical Pastoral Education:CPE.) จำนวน 400 ชั่วโมง โดยพันธกิจการแพทย์ของมูลนิธิสภาคริสตจักรในประเทศไทย
พ.ศ. 2548 - 2552	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี สาขาคริสต์ศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ
พ.ศ. 2543 – 2547	สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โรงเรียนโปลิเทคนิคลานนา เชียงใหม่
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2553 – ปัจจุบัน	ผู้ช่วยอนุศาสนาจารย์โรงพยาบาลแมคคอร์มิค ติดต่อ 053-921-777 ต่อ 1148
ประวัติการรับใช้	
พ.ศ. 2556 – ปัจจุบัน	รับใช้พระเจ้าในตำแหน่งผู้อภิบาลคริสตจักรสุริยศรีรังษี สังกัดคริสตจักรภาคที่ 1 เชียงใหม่ มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ตำบลสันมหาพน อำเภอแม่แตง จ.เชียงใหม่ 50150